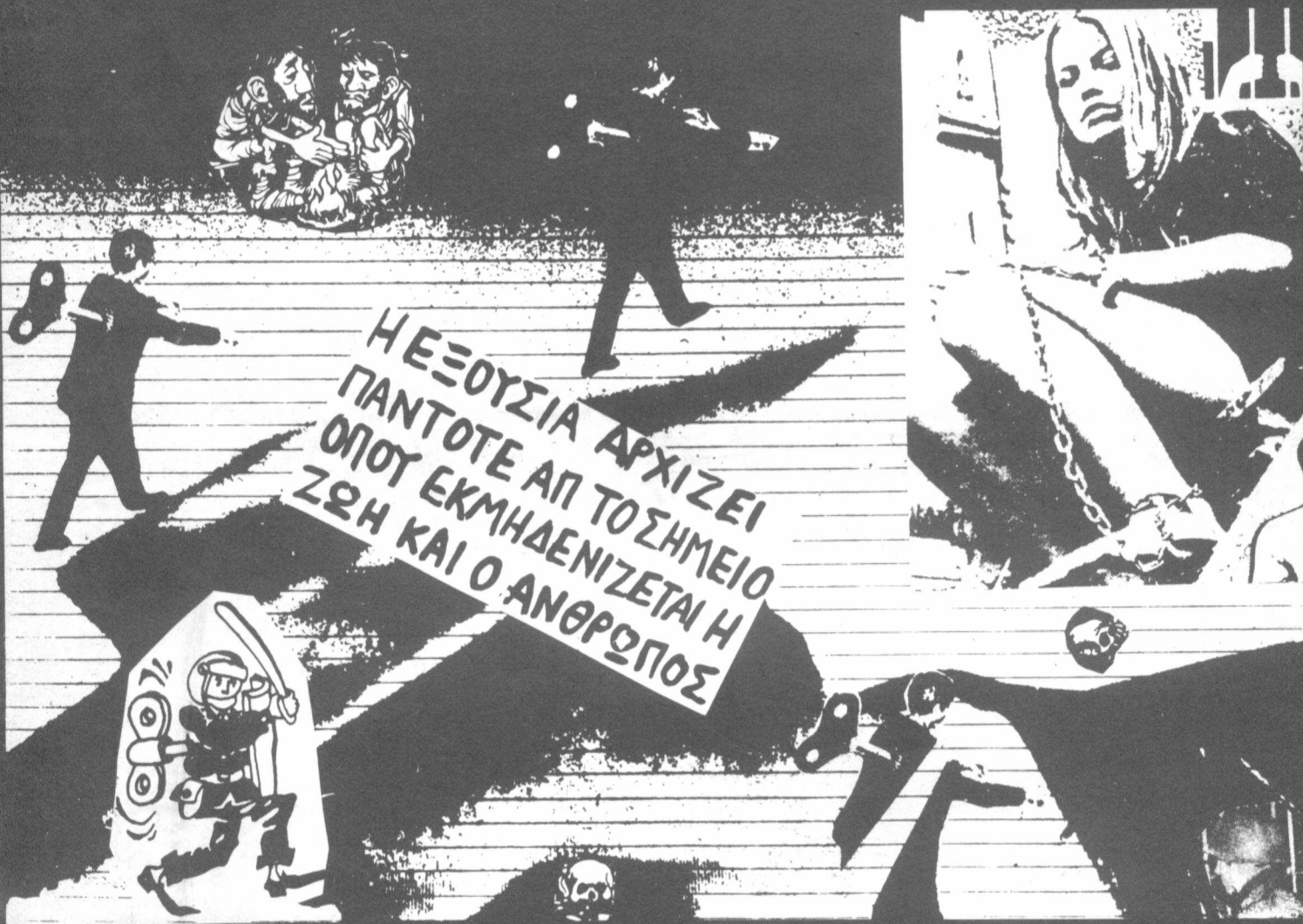

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΣ '85

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ

Κάθε εξουσία, από τη φύση της, είναι ανήθικη. Κανείς δεν μπορεί νάχει δικαιώματα πάνω σε κανένα.
Η εξουσία οδηγεί στην εκμετάλευση και η εκμετάλευση στην εξουσία.
Στα "σοσιαλιστικά" καθεστώτα οι ηγέτες ευημερούν επειδή έχουν την εξουσία. Στα καπιταλιστικά έχουν εξουσία όσοι ευημερούν.
Η κατάχρηση εξουσίας αρχίζει με την ίδια την ιδέα της εξουσίας.

Κράτος-πολιτικοί-μέσα "επικοινωνίας" κλπ. Κολακεύουν τη μάζα - για να την εκμεταλεύονται. Κι αυτή μπορεί να συγχωρήσει τον πλούτο και τη δύναμη. Την εξυπνάδα και την ευαισθησία ποτέ.

Ποιός ηγέτης ποιανού κράτους μπορεί (και θέλει) ν' απαγορεύσει στους υπηκόους του το τσιγάρο, το ποτό, το ποδόσφαιρο - τα όπια της πλειοψηφίας; Απαγορεύονται όμως ολοκληρωτικά οι ηδονές που ελευθερώνουν τους λίγους. Αποθαρρύνεται κάθε τι που δεν μπορεί να απαγορευθεί: ο έρωτας, η ποίηση, η σκέψη....

Καθένας -καταπιεστής η καταπιεζόμενος- αποτελεί μέρος του συστήματος. Το καλύτερο θάταν να μπορούσε να το καταλύσει μέσα του. Μια... εσωτερική διάβρωση.

ΕΞΕΓΕΡΘΕΙΤΕ

Αντισταθείτε στην έτοιμη σκέψη. Στο βόλεμα του νου. Ελευθερώστε τον σκοτώνοντας την εξειδικευμένη γνώση. Αντισταθείτε στις νόρμες. Ελευθερώστε την αίσθηση, τη βούληση, την πράξη.
Αντισταθείτε στην εξουσία.

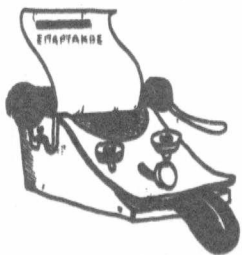
ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΙΝΙΔΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

Βέβαιοι ότι σύντομα κά -
ποιοι άλλοι θα αναζητούν
επίμονα τους υπεύθυνους
για τους νόμους.

Προλογικό

Μετά από απουσία ενός χρόνου ο "Σπάρτακος" ξανακάνει την εμφάνισή του αλλαγμένος όμως ριζικά στο ουσιαστικό περιεχόμενο της έκδοσής του.

Το περιοδικό εκδίδονταν -μέχρι το Μάη του 1984- από την αναρχική ομάδα Κομοτινής. Ο αρχικός ενθουσιασμός της αναρχικής απόπειρας για οργανωτική συγκρότηση και κοινωνική παρέμβαση μετατράπηκε σε απογοήτευση από την τελική αδυνατότητα κατάκτησης του εγχειρήματος [αδυναμία ξεπεράσματος των δυσκολιών και των αντιφάσεων, που γεννήθηκαν κάτω από τις νέες συνθήκες δράσης], με αποτέλεσμα την αυτοδιάλυση της συγκροτηθείσας οργανωτικά αναρχικής ομάδας, καθώς και το σταμάτημα της έκδοσης του "Σπάρτακου" σε μέρους της δραστηριότητάς της και οργάνου της.

Ο χρόνος που μεσολάβησε από τότε ως σήμερα, χαρακτηρίστηκε από πλήρη σχεδόν απουσία θεωρητικοπρακτικής κοινωνικής κριτικής δραστηριότητας στην Κομοτινή.

Η τωρινή έκδοση του περιοδικού, υπό τον ίδιο τίτλο, οφείλεται σε μια πρωτοβουλία που πήραμε μερικά άτομα του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου της Κομοτινής -τον Ιούνιο του 1985- και υπαγορεύονταν από την κοινή επιθυμία-ανάγκη για κριτική παρέμβασή μας στο κοινωνικό πεδίο. Στη δεδομένη δε χρονική περίοδο κινείται μέσα στα πλαίσια των πραγματικών μας δυνατοτήτων.

Η ύπαρξη ενός περιοδικού, σε καμιά περίπτωση βέβαια δεν αποτελεί μέρος της επαναστατικής διαδικασίας, αφού αυτή αφορά τους ίδιους τους ανθρώπους και όχι πράγματα που διαχέονται μέσα στην εμπορευματική διαδικασία. Πιστεύουμε όμως ότι μπορεί να συμβάλλει στην ανάπτυξη -εγρήγορση της μέσω της λειτουργικής δυνατότητας που προσφέρει, για γνωριμία, επαφή και ενδεχόμενα συνεργασία, μεταξύ όσων την επιζητούν. Για την όσο το δυνατόν λειτουργική και αποτελεσματική συμβολή του, θεωρούμε ότι το περιοδικό πρέπει να είναι ανοιχτό προς όλους όσους οριοθετούν τις επιδιώξεις τους ενάντια στην εξουσία. Είναι συνεπώς απαραίτητο και θα δημοσιευτεί, ό,τι κείμενο-συνεργασία, κριτική, πληροφορία σταλεί από οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας, έστω κι αν κάποιος από μας δεν συμφωνεί με το περιεχόμενό του. Δεδομένου, ότι και μεταξύ μας υπάρχουν αντιθέσεις και σίγουρα θα εμφανιστούν κι άλλες -στο μέλλον- ή ανάμεσα στα κείμενα που θα σταλούν στο περιοδικό. Απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημοσίευση συνεργασιών είναι το να σχετίζονται άμεσα με το πνεύμα και τη φύση του περιεχομένου του.

Όσον αφορά το παρόν τεύχος, την ευθύνη των κειμένων φέρουμε όλοι -όσοι συνεργαστήκαμε σ' αυτό, και κρίναμε σωστό να δημοσιευτούν.

Ζητήσεις βοήθειας, βοήθεια, βοήθεια.

Η κραυγή σου έσκισε πυκνά νυχτερίνα σκοταδιού.

Ήττωσπίδες φόρεσαν όλοι τώρα, κυρόϊδο.

Τις μοιράζουν άβερτα τώρα

Στά όπουργεία, σταίς δρόμους, στά σχολεία και στά πάρκα άκόμα.

Φωνάζεις ξανά πιά δυνατό.

Μα τώρα φταίαν τα ντινάρια πιο γρή.

Ένισχιζαν την μόνωση, την τελειοποίησαν.

Τώρα η κραυγή σου δέν άκούγεται πιά.

Μετατρέπεται και φτάνει πρὸς τὰ έξω

Δαν μουσική από χαρμίνενα ριζ' πάρτο γεννηάτιν.

Μα έπαι κλάις.

Δέν τί σ' άκούσεις κανείς, πάρτο άπόψωση.

Μόνο έγω σέ νοιώθω, γιατί έγω είμαι η κραυγή σου.

Φτάνει αυτό; Τερπάρια έρωτηματικά τὰ διά σου μάτια.

ΟΧΙ! Άλλά πήρα ήδη τὸ σήμα σου.

Μήν κραιγάζεις άλλο. Φτάνει ώς εδώ.

Κάτι άρχίζει και σπάει την μόνωση. Μιά μικρή όπή.

Φτάνει γιά την άρχή. Μήν φωνάζεις άλλο από είπα.

Δέλωου, σκέψου δυνατό τώρα που ξέρεις πώς κάποιος σέ άκούει.

Όχι χιμαρές τώρα πιά. Δίγδ - σιγδ. Κάτι θά γίνει.

Όχι πειραματόζωα σέ κρατικά ψυχιατρεία.

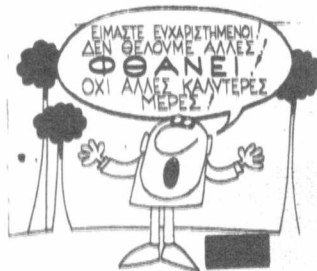
Όχι άνημερα θερμά σέ κρατικές φυλακές.

Ή μόνωση θά σπάσει. Χάλασε ήδη.

Τήν φταίανε άνίδειν τεχνίτες.

Σ Π Α Ρ Τ Α Κ Ο Σ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ Νοέμβρης '85

— Η ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ —

Στις μαύρες μέρες που διανύουμε θα πρίστει κανείς ότι τίποτε δε φαίνεται να μπορεί ν' αλλάξει στη ζωή μας και τα σημάδια μελλοντικών εξελίξεων στην επαναστατική προοπτική δείχνουν ξεθωριασμένα. Κι όμως μέσα στο γενικευμένο κλίμα φασισμού και ρατσισμού που άμετρα προβάλλει κάθε εξουσία (κι όχι μόνο στη Νοτιοαφρικανική "Δημοκρατία" όπως θέλουν να πιστέψουμε) τρομοκρατώντας και καταστέλλοντας ανθρώπους σε κάθε γωνιά της γης και οδηγώντας τους έτσι στην παραίτηση και στον εφησυχασμό, υπάρχουν εστίες αντίστασης και αντίδρασης, υπάρχουν άνθρωποι που δεν αναγνωρίζουν και δεν αποδέχονται τον ολοκληρωτισμό της εξουσίας, άνθρωποι που παλεύουν για μια ζωή χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς βαρβαρότητες και καταναγκασμούς. Μια τέτοια ζωή δεν μπορεί παρά να είναι επιθυμία κάθε δυναστευόμενου και εκμεταλεωόμενου: ορίζουμε λοιπόν το προλεταριάτο σαν την τάξη εκείνη που περιλαμβάνει όλους τους εργαζόμενους και μη που δεν μπορούν να βιώσουν την ύπαρξή τους έτσι όπως θα ήθελαν, χωρίς περιορισμούς, που έχουν χάσει κάθε δυνατότητα παρέμβασης και αυτοκαθορισμού στην ίδια την καθημερινή τους ζωή και που διαφέρουν από τους εξουσιαστές δυνάστες τους κατά τούτο: εκτελούν αυτά που τους προστάζουν. Το προλεταριάτο και η εξουσία είναι οι δύο αντιθετικοί πόλοι που ενσαρκώνουν το διαχωρισμό των ανθρώπων, ο οποίος υφίσταται σε κάθε σύγχρονη ταξική κοινωνία. Η εξουσία σαν διεύθυνση περιλαμβάνει τις κυβερνήσεις, τους τεχννογραφειοκράτες και τα τσι-

ράκια τους, τους κεφαλαιοκράτες, τους μπάτσους και τους λακέδες τους. Παρακάτω στο κείμενο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε πως τα παραπάνω είναι ενταγμένα στην αντιεξουσιαστική θεώρηση, τι επιδιώκει αυτή, τι εμπεριέχει και πώς εκφράζεται σήμερα.

Α) ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

1. Τα χαρακτηριστικά εκείνα που την οριοθετούν στις επιδιώξεις της
2. Τα χαρακτηριστικά εκείνα που την συνθέτουν.
3. Τα χαρακτηριστικά εκείνα που έχουν σημασία για την κατανόσή της.

1. Τα χαρακτηριστικά που την οριοθετούν στις επιδιώξεις της.

Η ίδια η λέξη "αντιεξουσιαστική" αποτελείται από δύο άλλες: αντί και εξουσία.

Η πρώτη δηλώνει εναντίωση, άρνηση της δεύτερης η οποία περιέχει αυτά τα οποία καλούμαστε να καταστρέψουμε, εφόσον θεωρούμε την εξουσία, μ' όποια μορφή κι αν παρουσιάζεται, σαν τη ρίζα όλων των κοινωνικών και πολιτικών προβλημάτων που μας αφορούν. Την πολεμούμε λοιπόν όχι σαν μια αφηρημένη έννοια, αλλά σαν κάτι το συγκεκριμένο που, σαν σύστημα οργανωμένο, περιέχει: α) Το κεφάλαιο τη συσσώρευση δηλαδή του κοινωνικού πλούτου στα χέρια μιας εκμεταλεύτριας μειοψηφίας που τον καρπώνεται και τον διαχειρίζεται όπως της συμφέρει, συντελώντας έτσι στον άνισο καταμερισμό του πλούτου

και των αγαθών της γης. β) Το κράτος και τις κυβερνήσεις που διαχειρίζονται το *status quo*, την ισορροπία δηλαδή του συστήματος με το να φροντίζουν για το ξεπέρασμα των αντιφάσεων που προκαλεί η διαρκής κίνηση του κεφαλαίου, (απαράβατος νόμος του κεφαλαίου: διαρκής αναπαραγωγή και επέκτασή του) επεμβαίνοντας προαιρετικά αλλά και κατασταλτικά όταν κρίνεται αναγκαίο. γ) Την ιδεολογία που προωθεί τις κυρίαρχες αξίες του συστήματος εκμετάλευσης μέσω των κοινωνικοπολιτικών θεσμών, οργάνων της κυρίαρχης κοινωνικά τάξης, που νεκρώνει τις συνειδήσεις των ανθρώπων και δεν τους αφήνει περιθώρια αντίδρασης. δ) Το θέαμα και το εμπόρευμα που έχουν κυριαρχήσει πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις και κατά συνέπεια πάνω στον ίδιο τον άνθρωπο. Στην πορεία για την καταστροφή της εξουσίας προβάλλουμε σαν άμεσες επιδιώξεις: 1. Την κατάργηση του κράτους και της κυβέρνησης. 2. Την απαλλοτρίωση του κλεμμένου από το κεφάλαιο πλούτου και των μέσων παραγωγής. 3. Την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και την αντικατάστασή της από εθελοντική και ανάλογη με τις δυνατότητες που ο καθένας μπορεί να προσφέρει εργασία. 4. Την κατάργηση του χρήματος και του εμπορεύματος.

Τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν (και θα περιέχουν το σπέρμα της νέας κοινωνίας) είναι η δημιουργία κομμουνών, επαναστατικών συμβουλίων, γενικών συνελεύσεων..., που θα συμβάλλουν στην επαναστατική πραγμάτωση, διαχειριζόμενα τα μέλη τους, χωρίς μεσολαβητές, την παραγωγή, την

κατανάλωση και όλα τα προβλήματα που θα προκύπτουν (βασίζόμενα στις αρχές της συνεργασίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης, χωρίς ηγέτες και τις εξουσιαστικές δομές της ιεραρχίας, της επιβολής και του καταναγκασμού).

2. Τα χαρακτηριστικά που τη συνθέτουν

Τα χαρακτηριστικά που συνθέτουν τη φύση της αντεξουσιαστικής θεώρησης υποδηλώνουν το βαθειά ανθρωπιστικό και κοινωνικό χαρακτήρα της: Η ζωή αποτελεί την ουσία του κόσμου (σύμπαν) και είναι μια διαρκής αυτόνομη διαδικασία ανακύκλωσης γέννησης και θανάτου. Ο άνθρωπος που αποτελεί μέρος της, συνυπάρχει με τη φύση, από την οποία αντλεί ό,τι του είναι απαραίτητο και αναγκαίο για να ζήσει. Δεν πρέπει να κυριαρχεί πάνω της ούτε να εξουσιάζεται απ' αυτήν, εφ' όσον αποτελεί αναπόσπαστα ενσωματωμένο κομμάτι της πριν τη γέννησή του αλλά και μετά το θάνατό του. Είναι φύσει κοινωνικό ον, για να επιβιώσει δηλαδή και να αναπαχθεί αναγκάζεται να έρθει σε επαφή με άλλους ανθρώπους, πράγμα το οποίο στάθηκε μέχρι τώρα το ισχυρότερο όπλο για τη διαλίψισή του.

Στην πορεία όμως που ο άνθρωπος έτεινε να ολοκληρωθεί σαν φυσικό και κοινωνικό ον (που τον κάνει να διαφέρει επομένως από κάθε άλλη μορφή ζωής) προσέκρουσε στο μοναδικό εμπόδιο που ο ίδιος τοποθέτησε μπροστά του, την ταξική του διαίρεση, η οποία εδραιώνει την καταπίεση, την εκμετάλλευση και ό,τι έχει σχέση με τον ανθρώπινο πόνο.

Μιλώντας δε για ολοκλήρωση του ανθρώπου, εν-

νοούμε την αποδέσμευσή του από τα δεσμά κάθε εξουσιαστικής καταναγκαστικής εξάρτησης.

Η ολοκλήρωση περιέχει την ενεργητική του συμμετοχή, εκφρασμένη ισότιμα απέναντι σε όλους, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα και φύλο:

1. Στη συνεργασία και στην αλληλεγγύη για να ξεπεράσει τις βιολογικές ανάγκες του.
2. Στην επικοινωνία για να βιώσει ο καθένας τη γνώση, τον έρωτα και το παιχνίδι.
3. Στη δημιουργία για να πραγματώσει ο καθένας στη ζωή του ό,τι επιθυμεί χωρίς να συναντήσει εμπόδια.

3. Άλλα χαρακτηριστικά που έχουν σημασία για την κατανόησή της.

α. Ο διεθνιστικός της χαρακτήρας

Με βάση τα όσα είπαμε, εύκολα κατανοεί κανείς ότι όλοι οι άνθρωποι νοούνται σαν μια κοινότητα που σήμερα είναι κατακερματισμένη και διαχρισμένη, από τις εξουσιαστικές δομές που της έχουν επιβληθεί. Για να μπορέσει να απαλλαχθεί το προλεταριάτο απ' αυτό το βάρος και να ελευθερωθεί θα πρέπει να διεξάγει τον ταξικό του αγώνα ενάντια στους εξουσιαστές του. Κάθε άλλος αγώνας που δεν περιέχει τον ταξικό αυτό χαρακτήρα (όπως κι αν εμφανίζεται, σαν εθνικοαπελευθερωτικός, θρησκευτικός κλπ) οδηγεί σε αδιέξοδο.

β. Ο αντι-ουτοπικός χαρακτήρας της

Κατ' αρχάς η ίδια η ιστορία έχει δείξει αρκετές φορές τη δυνατότητα της πραγμάτωσης, άλλωστε το μοναδικό πρόβλημα αυτής της θεώρησης είναι το ξέπέρασμα της απόστασης που τη χωρίζει από την πρακτι-

κή της εφαρμογής, την επαναστατική πρακτική δηλαδή που θα επιφέρει το θάνατό του κράτους και της εξουσίας. Σαν ιστορικά παραδείγματα αναφέρουμε ενδεικτικά την Ισπανία του 1936, όταν ο αναρχοσυνδικαλισμός και η κολλεκτίβα αγκάλιαζαν ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού και διακόπηκε η λειτουργία τους βλαιο από το φασίστα Φράνκο μετά από πόλεμο 3 χρόνων. Αναφέρουμε ακόμη την Ουγγαρία του 1956, όπου η εξουσία ανήκε για αρκετές μέρες στα επαναστατικά συμβούλια που η λειτουργία τους διακόπηκε από τη Ρώσικη εισβολή, αφού προηγήθηκαν συγκρούσεις και οδομαχίες μέσα στην ίδια τη Βουδαπέστη.

Εκτός αυτών όμως πρόκειται για θεώρηση που στηρίζεται στην πείρα κοινωνικών αγώνων εδώ και πολλές δεκαετίες, κι αυτό που προτάσσεται είναι το ΞΕΚΙΝΗΜΑ μονάχα της καταστροφής της σημερινής κοινωνίας και ο θεμέλιος λίθος της νέας κοινωνίας, στην οποία οι άνθρωποι θα έχουν την ευχέρεια να οικοδομήσουν τον καινούργιο τους κόσμο, όπως τους ταιριάζει καλύτερα (ανάλογα δηλ. με τη φύση τους, τις ιστορικές τους καταβολές, τη φυσιογνωμία του περιβάλλοντός τους...)

4. Η καταστροφή του σύγχρονου κόσμου

Το να προφητέψουμε βέβαια τον ακριβή τρόπο που θα επιτευχθεί είναι πέρα από τις δυνατότητές μας. Το σίγουρο είναι ότι κάποτε θα συμβεί κι αυτό γιατί η ιστορία μας δείχνει ότι κάθε πολιτικό οικοδόμημα, όποια δομή κι αν διέθετε, εξασθενούσε και έδινε τη θέση του σε κάποιο άλλο (από το σκοταδισμό του μεσαίωνα που βασίλευαν

οι φεουδάρχες και ο κλήρος, στην αναγέννηση και το βιομηχανικό καπιταλισμό της αστικής τάξης). Η καταστροφή κάθε τέτοιου συστήματος εξουσιαστικού, ξεκινάει πάντοτε από τις ίδιες του τις αντιφάσεις.

Οι αντιφάσεις αυτές αφορούν κυρίως την άνιση αναλογία μεταξύ της τάξης του συστήματος για επιβολή από τη μια, και τη φυσική αντίσταση που δέχεται αυτή η τάξη από την άλλη. Όταν δηλαδή σταθεροποιείται η επιβολή, μη βρίσκοντας έδαφος να εξαπλωθεί, αναγκάζεται εκ των πραγμάτων να πάρει αμυντική θέση, η οποία ωστόσο εκδηλώνεται επιθετικά ενάντια σε κάθε τι που θα φαινόταν ικανό να την απειλήσει.

Οι αντιφάσεις αρχίζουν να λειτουργούν καταλυτικά από τη στιγμή εκείνη που αρχίζει η διαδικασία φθοράς του συστήματος, φθορά που εκδηλώνεται σαν έλλειψη των αγαθών που δε φθάνουν για τις ανάγκες όλου του πληθυσμού, αδυναμία από την εξουσία αντιμετώπισης της δυσαρέσκειας, της μη συμμόρφωσης... και κυρίως χαλάρωμα και ξέφτισμα των αξιών που θέσπισε το σύστημα. Όταν η φθορά αυτή γίνεται φανερή σε μεγάλο μέρος του πληθυσμού, αρχίζουν αναγκαστικά πια οι βίαιες συγκρούσεις που γενικεύονται σε άμεση αντιπαράθεση εξουσιαστών και εξουσιαζομένων (όλη η ιστορία είναι ιστορία ταξικών αγώνων, Κάρλ Μάρξ).

Αυτό όμως που γινόταν πάντοτε μέχρι σήμερα στην ιστορία είναι το ότι οι εξουσιαζόμενοι ποτέ δεν αλληλάχθηκαν από τους εξουσιαστές τους, αλλά πάντα στη θέση των παλιών έβαζαν καινούργιους που έμελλε να αποδειχθούν το ίδιο και χειρότεροι από τους προκατόχους τους (τη θέση του φεουδάρχη και του κληρικού πήρε η αστική τάξη κατά τη μετάβαση στον βιομηχανικό καπιταλισμό / τη

θέση του τσάρου το μπολσεβίκικο κομμουνιστικό κόμμα στη ρώσικη επανάσταση).

Θεωρούμε ότι και ο σημερινός κόσμος δεν πρόκειται να αποτελέσει ξεχωριστή περίπτωση, αλλά απεναντίας θα επιβεβαιώσει τα παραπάνω, με μια μεγάλη ΔΙΑΦΟΡΑ ωστόσο: το προλεταριάτο γνωρίζοντας πια (μέσα από τη διαδικασία που περιγράψαμε) τι επιδιώκει και τι θέλει, δεν θα έχει άλλη επιλογή από την καταστροφή της εξουσίας.

Η δική μας συμβολή θα είναι η συμμετοχή μας, τα σπέρματα της αντεξουσιαστικής θεώρησης μπορούν να ριζώσουν βαθιά και εκφρασμένα από το προλεταριάτο να γίνουν υποκείμενο της επανάστασης.

Β) ΟΙ ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

1. Ο αναρχισμός.
2. Ο συμβουλευτικός Κομμουνισμός.
3. Ο Σιτουασιονισμός Αναλυτικά.

1. Ο αναρχισμός

Σαν κοινωνικοπολιτική και φιλοσοφική θεώρηση της ζωής εμφανίστηκε τον περασμένο αιώνα και σήμερα

ρα περιλαμβάνει διάφορες τάσεις, η διαφορά των οποίων έγκειται κυρίως στο τρόπο που θεωρείται ο καταλληλότερος για την πραγμάτωσή του (ο τρόπος αφορά κυρίως την οργάνωση, τον τρόπο δράσης κλπ.). Οι κυριότερες τάσεις του είναι:

α) Ο ατομικιστικός αναρχισμός: δίνει μεγαλύτερη σημασία στα άτομα σαν προσωπικότητα και στην επιδίωξη

των δικών τους σκοπών χωρίς την επέμβαση τρίτων και επιθυμεί μια κοινωνία που να στηρίζεται σε αυτόδύναμη και αυτάρκη άτομα και στην εθελοντική συνεργασία. Κυριώτεροι εκφραστές του Μαξ Στίρνερ, Τζόσουα Γουώρεν, κ.ά.

β) Ο μπουτουαλισμός που εκφράζεται από οπαδούς της θεωρίας του Προυντόν, αναρχικού του περασμένου αιώνα και βλέπει την ανάγκη για νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης που θα εξαλείψουν τα δεινά που μαστίζουν τη σημερινή κοινωνία. Σαν τέτοιες οργανώσεις προτείνονται οι συνεταιρισμοί, οι τράπεζες αμοιβαίας βοήθειας... Ο Προυντόν οραματιζόταν μια κοινωνία από κομμούνες ομοσπονδοποιημένες σε ομοσπονδία, κάθε μέλος θα κατείχε μικρή ποσότητα οικιακής ιδιοκτησίας, κάθε ένας θα κατείχε και θα χρησιμοποιούσε ό,τι παρήγαγε ο ίδιος.

γ) Ο αναρχοσυνδικαλισμός: συνδέεται με τον κολλεκτιβισμό του Μπακούνιν και σήμερα συγγενεύουν μαζί του θέσεις θεωρητικών, όπως ο Γκερέν και ο Τσόμσκι. Προτείνεται η πλατιά οργάνωση της εργατικής τάξης σε ένα συνδικάτο σε βασικό

ση της ριζικής κοινωνικής αλλαγής. Συνδικάτο απαρτιζόμενο από τις αυτόνομες οργανώσεις των εργατών στους τόπους δουλειάς. Οι αποφάσεις παίρνονται από τη βάση της γενικής συνέλευσης κάθε οργάνωσης και οι εκπρόσωποι είναι ανακλητοί και εναλλασσόμενοι με αρμοδιότητες μόνο εκτελεστικές. Κάθε άτομο (έστω και μειοψηφία) μπορεί ελεύθερα να προπαγανδίζεται

δ) Ο αναρχοκομμουνισμός : που έχει κλασικό του θεωρητικό τον Κροπότκιν και σύγχρονη τάση τον αναρχοκοινοτισμό όπως αυτός εκφράζεται από τον Μ. Μπούκτσιν κ.ά.

Ο Κροπότκιν οραματιζόταν μια κοινωνία όπου όλα θα ήταν ελεύθερα στη διάθεση όποιου τα χρειαζόταν. Σα μέσο για να φθάσουμε σ' αυτή την κοινωνία θα χρησιμοποιήσουμε την αλληλοτρίωση των πάντων υπέρ όλων των ανθρώπων.

Ο αναρχοκοινοτισμός θεωρεί σα βασική του μονάδα την κοινότητα, την πόλη, την γειτονιά και ότι "οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται στη βάση των κοινοτικών αναγκών, η παραγωγή πρέπει να λειτουργεί σύμφωνα με τις ανάγκες". Δε θεωρεί "τον τόπο δουλειάς κι ακόμη την οικονομία σαν πρωταρχική εστία (όσο σημαντικά κι αν είναι αυτά), αλλά μάλλον την κοινότητα με όλα τα αλληλοεξαρτώμενα στοιχεία της, όπως η εργασία, το παιχνίδι, η οικολογία κλπ. (Τζων Κλάρκ).

2. Ο συμβουλευτικός κομμουνισμός

Παρουσιάζεται και σαν θεωρία της αυτοδιαχείρισης.

Είναι η φιλοσοφική και πολιτική θεώρηση της ζωής που έχει σαν πηγή της τον Μάρξ και κυρίως ένα μέρος του έργου του, τα χειρόγραφα του πριν το 1844 (από κει και μετά οι απόψεις του Μάρξ δίνουν τέτοια ερείσματα που μπορεί να στηριχθεί πάνω σ' αυτές μια κρατιστική ιδεολογία), καθώς και ορισμένες από τις απόψεις κομμουνιστών αγωνιστών που αντιτάχθηκαν στον κρατικισμό του μαρξισμού-λενινισμού και των αποχρώσεών του (Τροτσκισμός...), αγωνιστών όπως η Ρ. Λούξεμπουργκ και ο

Άντον Πάνεκουκ. Η θεώρηση αυτή διαφοροποιείται από τις άλλες όσον αφορά την επιλογή του τρόπου δράσης και οργάνωσης του προλεταριάτου.

Κατ' αυτή δηλαδή, προέχει ο αυθορμητισμός του και η συγκρότησή του σε επαναστατικά κομμουνιστικά συμβούλια και κομμούνες έξω και ενάντια στο δόγμα του κόμματος-προστάτη και οδηγού των μαζών που τόσο πλώς τράβηξε και απέτρεψε το προλεταριάτο από την επαναστατική πραγμάτωση. Αξιόλογη είναι η εργασία θεωρητικών της τάσης αυτής, θεωρητικών όπως της ομάδας "σοσιαλισμός η βαρβαρότητα" Καστοριάδης, Μπουρντέ....

3. Ο Σιτουασιονισμός (η καταστασιακή θεώρηση)

Είναι η πιο νέα ιστορικά θεωρία και έχει τις βάσεις της στις δύο προηγούμενες. Εκφράζεται μέσα από τα κείμενα της καταστασιακής Διεθνούς Ι. ΣΙΤΟΥΑΤΙΟΝΝΙΣΤΕ) και τα θεωρητικά κείμενα των στελεχών της Ντεμπόρ, Βάνεγκεμ (μέχρι το 70 περίπου που απεχώρισε) και άλλων συντρόφων τους. Είναι η θεωρία που άσκησε πρώτη κριτική στο θέαμα και στο εμπόρευμα.

Αποκηρύσσει ωστόσο σαν ιδεολογία όλες τις επαναστατικές και μη θεωρίες (ακόμη και τις αντεξουσιαστικές) δεν δείχνει ενδιαφέρον για την τωρινή οργάνωση, αλλά κηρύσσει ότι η έμπρακτη κριτική θα οδηγήσει στην επαναστατική πραγμάτωση καταστρέφοντας το σύγχρονο κόσμο και τις αντιφάσεις του ("θα νικήσει ο κόσμος που θα σπείρει την αταξία, χωρίς να την αγαπήσει "Γκυ Ντεμπόρ") κι οδηγώντας στη νέα κοινωνία των επαναστατικών συμβουλίων και της γενικευμένης

αυτοδιεύθυνσης.

4. Οι τρεις θεωρίες που αναφέρθηκαν είναι και οι μόνες που ενσαρκώνουν την αντεξουσιαστική θεώρηση, δε διαφέρουν ως προς το αποτέλεσμα που επιδιώκουν, αλλά κυρίως στο πώς θα φτάσουμε σ' αυτό.

Γ) ΤΑ ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ "ΚΙΝΗΜΑΤΑ"

Το πρόβλημα που συναντάμε εδώ είναι αν πραγματικά υπάρχουν τέτοια κινήματα κι ακόμη είναι αναγκαίο να ξεκαθαρίσουμε πρώτα ποιά είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που συνθέτουν ένα κίνημα, τι ακριβώς δηλαδή εννοούμε μ' αυτή την έννοια.

Κίνημα λοιπόν θεωρείται ό,τι αποτελεί ένα σύνολο ανθρώπων που ζουν στο ίδιο μέρος (πόλη, κοινότητα...) και εκφράζονται από κοινές και συγκεκριμένες για το σκοπό που επιδιώκουν ιδέες, οι οποίες προωθούνται απ' αυτούς, και βρίσκονται, μερικά τουλάχιστον, σε ανταπόκριση με τον υπόλοιπο πληθυσμό που αποτελεί και την πλειοψηφία. Σύμφωνα μ' αυτό τον ορισμό θεωρούμε ότι σήμερα, σ' όλο τον κόσμο, δεν υπάρχει κανένα αντεξουσιαστικό κίνημα κατασταλαγμένο στις θεωρήσεις του και δυναμικό στην έμπρακτη κριτική του παρέμβαση στην κοινωνία, που θα μπορούσε να συμβάλλει στην εγρήγορση της επαναστατικής διαδικασίας.

Συγκεκριμένα

1. Τα αναρχικά κινήματα

Τόσο στην Ευρώπη, όσο και στη Β. Αμερική (ΕΠΑ-Καναδάς) υπάρχουν οι προϋποθέσεις για δημιουργία τέτοιων κινήματων, που εξηγούνται από την ύπαρξη αξιόλογου αριθμού ατόμων (που ζουν κυρίως στις με-

γαλουπόλεις) και αντιδρούν τόσο απέναντι στις εξουσιαστικές δομές, όσο και στις καταστημένες μορφές πολιτικής έκφρασης (κόμματα, εκλογές..) και έρχονται σε επαφή με την αναρχική θεωρία που είναι η πιο πλατιά διαδεδομένη (λόγω της πληθώρας έντυπου υλικού και της ιστορικής της παράδοσης) από τις αντεξουσιαστικές. Πρέπει να πούμε εδώ ότι η παραπάνω κίνηση αντανάκλα κυρίως αναρχοκομμουνιστικές τάσεις (π.χ. Β. Ιταλία, Βέρμونت-πολιτεία των ΕΠΑ) μιας και οι υπόλοιπες δε φαίνεται να βρίσκουν ανταπόκριση, εκτός από τον αναρχοσυνδικαλισμό, εκφραστές του οποίου συναντά κανείς στην Ευρώπη (π.χ. Ισπανία) ή στην Ν. Αμερική (π.χ. Χιλή).

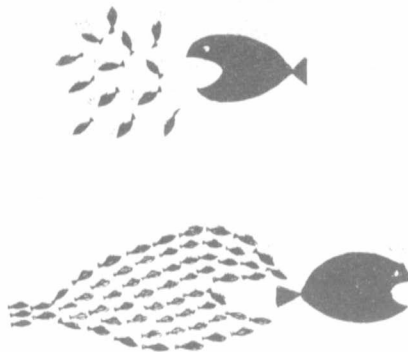
2. Η διάδοση της καταστασιακής θεωρίας και αυτής του συμβολιακού κομμουνισμού είναι μικρή. Η πρώτη βρίσκει πρόσφορο έδαφος στη δυτική Ευρώπη (π.χ. Γαλλία) και στις ΕΠΑ, αλλά είναι περιορισμένη λόγω του δύσληπτου ως προς την κατανόηση χαρακτήρα της. Η δεύτερη αφορά κυρίως τις χώρες της Ευρώπης που ανήκουν στο ανατολικό μπλοκ (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία..), αλλά είναι κι αυτή περιορισμένη, (στον υπόλοιπο κόσμο), επειδή εκεί έχει επικρατήσει ο κρατικιστικός "κομμουνισμός" που συνδέεται πάντοτε με την ύπαρξη κομμουνιστικού κόμματος, ηγετών, αντεπαναστατικών και ρεφορμιστικών διεκδικήσεων.

Και σ' αυτή την περίπτωση δε μπορούμε, εκ των πραγμάτων, να μιλήσουμε για κινήματα.

3. Ξεφυτρώνουν ωστόσο, παντού, μερικώς διεκδικητικά "κινήματα", "εναλλακτικά".

(π.χ. οικολόγοι, φεμινίστριες, ομοφυλόφυλοι, ειρηνιστές...), τα περισσότερα από τα οποία συνήθως οριοθετούνται σαν πολιτικά ή εκφράζουν κρατιστικές αντιλήψεις.

Προσωπικά είμαστε διαμετρικά αντίθετοι με κάθε μερικό διεκδικητικό "κίνημα" εκτός μόνο από κάθε τέτοιο που προβάλλει τις επιμέρους κριτικές διεκδικήσεις του σε συνάρτηση με την καθολική κριτική-αντιτροπή αυτής της κοινωνίας.

4. Ο χώρος της "αυτονομίας"

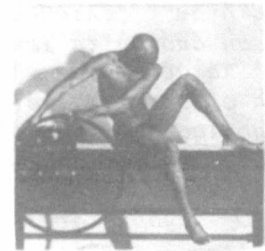
Με τον όρο αυτό νοείται συνήθως ο γενικός χώρος του αντεξουσιασμού, όπως τον περιγράψαμε μέχρι τώρα.

Άλλες φορές όμως πρόκειται κυρίως για ομάδες νέων που μέσα στη γενική σύγχυση που επικρατεί, αδύνατον να γνωρίσουν και να ξεχωρίσουν τις αντεξουσιαστικές θεωρίες και πρακτικές από άλλες κρατικιστικές ή ρεφορμιστικές του μαρξισμού-λενινισμού όλων των αποχρώσεων, πράγμα που συνέβη στην Ελλάδα στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70, (για τέτοιου είδους κίνημα δε γίνεται βέβαια λόγος).

Φυσικά ο όρος, εννοούμενος αντεξουσιαστικά, καμιά σχέση δεν έχει με οργανώσεις που έχουν σκοπό

την ίδρυση κράτους (π.χ. βάσκοι αυτονομιστές) ή διεξάγουν εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα (π.χ. κούρδοι αυτονομιστές).

5. Αναφέρουμε ακόμη την ύπαρξη ομάδων και κοινοτήτων χαρακτήρα αντεξουσια-

στικού χωρίς όμως συγκεκριμένες αντεξουσιαστικές διεκδικήσεις που σκοπό έχουν, μέσα από την προσωπική έκφραση και παρέμβαση των ατόμων που τις αποτελούν, είτε να προβάλουν διεκδικήσεις που τις αφορούν (ινδιάνικες φυλές στις ΕΠΑ και Βραζιλία), ή να αμυνθούν απέναντι στην καταστολή της εξουσίας (π.χ. η Άμεση Δράση στη Γαλλία). Ας μην ξεχνάμε τέλος ότι υπάρχουν αρκετά άτομα με αντεξουσιαστική θεώρηση σ' όλο τον κόσμο τη συμβολή των οποίων αγνοούμε λόγω έλλειψης πληροφοριών, καθώς και άλλοι που για διάφορους προσωπικούς ή κοινωνικούς λόγους δρούνε απομονωμένα, προσφέροντας κυρίως θεωρητική εργασία (ακτιβιστές).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Αφήνοντας το πρόβλημα που αφορά τη δομή (εξουσιαστική ή όχι) της πρώτης κοινωνίας που εμφανίστηκε και γνωρίζοντας ότι μέχρι πριν ένα αιώνα υπήρχαν φυλές-κοινωνίες μη εξουσιαστικές και αταξικές (π.χ. ιθαγενείς της Αυστραλίας).

ΠΕΡΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Ενόψει της υποτιθέμενης και μάλιστα "ανθρωπιστικής" τροποποίησης του νόμου "περί ναρκωτικών" γίνεται αναγκαίο να ξεσκεπάσουμε τη σκόπιμη διαστρέβλωση της αλήθειας γύρω από τα ναρκωτικά και την αισχροή ψευδολογία του κράτους που συνεχίζεται έχοντας γίνει πια η ίδια ναρκωτικό για την κοινή γνώμη. Η διαστρέβλωση αυτή στοχεύει στον έλεγχο των συνειδήσεων με σκοπό την πολιτική και οικονομική εκμετάλλευση του θέματος.

Και πρώτα απ' όλα ας ξεκαθαρίσουμε τι είναι ναρκωτικά και τι δεν είναι σύμφωνα με επιστημονικά επικυρωμένες γνώμες, που σκόπιμα δεν προβάλλονται για λόγους που θα γίνουν φανερόι πιο κάτω. Έτσι, ναρκωτικό είναι κάθε ουσία που προκαλεί εξάρτηση-τοξικομανία και που με την έλλειψη της ο οργανισμός εμφανίζει το σύνδρομο της στέρησης. Τέτοια είναι τα οπιούχα και ιδιαίτερα η ηρωίνη, μορφίνη... Επίσης ναρκωτικά είναι και τα ψυχοφάρμακα και ιδιαίτερα τα ηρεμιστικά τύπου βενζοδιαζεπινών (LIBRIUM, VALIUM, STEDON...) που προκαλούν ψυχική και σωματική εξάρτηση (μετά από συστηματική λήψη 2-4 εβδομάδων, διαπιστώνεται εθισμός).

Ακόμη είναι γνωστό ότι το αλκοόλ εμφανίζει όλους τους χαρακτήρες της φαρμακευτικής εξάρτησης, η δε στέρησή του στους χρόνιους αλκοολικούς προκαλεί τρομάδες παραλήρημα, αλκοολική ψύχωση... Όλοι επίσης ξέρουμε ότι ο καπνός προκαλεί τοξίκωση στον οργανισμό και κύρια καρκίνο του πνεύμονος και εθισμό. Αντίθετα, η κάνναβη (χασίς, μαριχουάνα...) καθώς και τα ψυχοδελωτικά (LSD, Μεσκλίνη...) δεν προκαλούν ούτε εξάρτηση, ούτε τοξικομανία, ούτε σύνδρομο στέρησης.

Τότε όμως γιατί να διώκονται σαν ναρκωτικά και σε τι εξυπηρετεί η πλαστή αυτή ταύτιση μη ναρκωτικών ουσιών με τα οπιούχα;

1. Πρώτα απ' όλα με τη διαστρέβλωση αυτή δημιουργείται ανώδυνα ο μηχανισμός του αποδιοπομπαίου τράγου. Με το να ανακηρύσσεται ο δράστης παθολογικό και εγκληματικό στοιχείο (που μόνο η φυλακή του αξίζει ή ο εγκλεισμός του σε κέντρα αποτοξίνωσης...) προστατεύονται οι αληθινές αιτίες των κοινωνικών προβλημάτων (αυταρχισμός, βία, διακρίσεις...) από το να γίνουν νωστές και εξουδετερώνονται. Αποπροσανατολίζεται έτσι και τρομοκρατείται ο υπόλοιπος πληθυσμός

και αποδέχεται τον "αναγκαίο" προστατευτικό ρόλο του κράτους και την ύπαρξη της αστυνομίας (επειδή νομίζει ότι κινδυνεύει από τον "κακοποιό ναρκομανή").

2. Επίσης με τη διατήρηση του αποδιοπομπαίου τράγου (τοξικομανείς), οι υγιείς (που αισθάνονται ότι δεν έχουν τίποτε κοινό με άτομα που κάνουν χρήση ναρκωτικών) καταναλώνουν άφοβα τα ψυχοφάρμακα καθώς και τα άλλα νόμιμα ναρκωτικά (αλκοόλ, τσιγάρα..) που είναι πηγή καπιταλιστικής συσώρευσης.

3. Μπορούμε να συνοψίσουμε τους λόγους που σήμερα απαγορεύεται η χρήση της κάνναβης, ενώ διαφημίζεται πλατιά η χρήση άλλων ναρκωτικών: η κάνναβη είναι το μόνο αντιεμπορικό ευφορικό και έτσι είναι ελάχιστο το οικονομικό κέρδος από την ελεύθερη κυκλοφορία του (με δύο γλάστρες στο μπαλκόνι του έχει ο καθένας αρκετή ποσότητα για ολόκληρο το χρόνο).

Είναι ανταγωνιστική στο αλκοόλ και στα τσιγάρα, ακριβώς επειδή αυτά είναι αναγκαστικά εμπορεύσιμα, ενώ η κάνναβη εμφανίζει με την ελεύθερη κυκλοφορία της, σοβαρή οικονομι-

κή ζημιά τόσο για τις πολυεθνικές και μη εταιρείες αλκοολούχων και τις καπνοβιομηχανίες, όσο και για τις κρατικές φορολογίες. Η παρανομία κάνει την κάναβη εμπορικά εκμεταλλεύσιμη και το κυριότερο, φέρνει σε επαφή τους χρήστες της με τους εμπόρους της ηρωίνης, οι οποίοι την προωθούν έτσι πλατύτερα. Η συνείδηση υπό την επήρεια της κάναβης βιώνει τον πραγματικό της εαυτό: αποσπάται από την αλλοτρίωση, στην οποία υποβάλλεται από τον καθημερινό εγκλωβισμό της στα γρανάζια του κατεστημένου τρόπου ζωής και σκέψης, εκφράζοντας αξίες εξαιρετικά επικίνδυνες και προκλητικές για τον συμβατικό τρόπο σκέψης. Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε το ότι η συνεχής χρήση της μπορεί να καταλήξει εθιστική ως ιδεολογία της "μαστούρας" που εφησυχάζει και απομακρύνει το άτομο από τα πραγματικά κοινωνικά προβλήματα.

4. Η πλαστή αυτή ταύτιση της κάναβης και των ψυχοδηλωτικών ουσιών με τα οπιούχα, μας δίνει την ευκαιρία να θίξουμε το τι πραγματικά εξυπηρετεί η παρανομία της ηρωίνης.

Όταν η "αρρώστια" της έγινε φανερή σε όλους, το να τεθεί εκτός νόμου συνετέλεσε ώστε τα κέρδη από την παρανομία της να γίνουν μεγαλύτερα. Επίσης οι εξαρτημένοι στην πρέζα καταδικάστηκαν σε μια ζωή κυνηγητού

και εγκλωβισμού σε χώρους παρανομίας, όπου ερχόμενοι σε επαφή με "εγκληματικά κυκλώματα", αναγκάζονται να βρίσκουν την πολύτιμη ουσία με παράνομους τρόπους.

Έτσι χειραγωγούνται στο να επιβεβαιώσουν τεχνητά ότι η ηρωίνη αναπτύσσει την εγκληματικότητα, ενώ είναι η ίδια η παρανομία της που την αναπτύσει.

Ο χαφιεδισμός και τα "ναρκωτικά"
Οι χρήστες της κάναβης που συλλαμβά-

νονται, για να αποφύγουν μεγάλες ποινές εξαναγκάζονται να καρφώσουν τα γνωστά τους πρόσωπα, σχετιζόμενα και μη. Οι χρήστες της ηρωίνης για τον ίδιο λόγο και για να έχουν εξασφαλισμένη τη δόση τους (που οι μπάτσοι τους τη βάζουν κάτω από τη μύτη, στηριζόμενοι στο σύνδρομο της στέρησης) γίνονται κι αυτοί χαφιέδες.

Μερικές φορές οι ίδιοι οι μπάτσοι διοχετεύουν ηρωίνη στην αγορά γι' αυτό το λόγο - ελπίζοντας να συλλάβουν μέσω του χαφίε τους κι άλλους ηρωινομανείς (δεν είναι λίγες οι φορές που "κατασχεμένες" ποσότητες ξανακυκλοφορούν στην αγορά, σύμφωνα με παλιότερες καταγγελίες στον τύπο). Το σίγουρο είναι πάντως ότι η ηρωίνη και όσοι την προωθούν καλύπτονται από ένα μεγάλο κύκλωμα μεγαλεμπόρων

(που ποτέ βέβαια δεν συλλαμβάνονται..) και κεφαλαίου -τα κέρδη μιας τέτοιας "εταιρίας" σίγουρα ξεπερνούν κατά πολύ τον εθνικό μας οικονομικό προϋπολογισμό. Μπορούν λοιπόν να τους κουνήσουν από τη θέση τους;

Όχι βέβαια, να συνεργαστούν όμως σίγουρα ναι, γι' αυτό και ψευδολογούν όπως είπαμε σκόπιμα οι "αφέντες" μας και διαστρεβλώνουν την αλήθεια για τα δικά τους συμφέροντα...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. καινούργιο νομοσχέδιο (ελευθεροτυπία 3-5-85). Το δήθεν τροποποιημένο νομοσχέδιο στην πραγματικότητα δεν τροποποιεί τίποτε, αλλά απέναντίς συνεχίζει τη διαστρέβλωση μιλώντας για "μαλακά" και "σκληρά" ναρκωτικά. Επίσης στο όνομα της "ανθρωπιάς" και της "πάταξης" εξακολουθεί να πλασάρει την εικόνα του άρρωστου τοξικομανή που έχει ανάγκη θεραπείας.
2. Όλες οι γνώμες περιέχονται σε κείμενα της "επιτροπής για τη σωστή ενημέρωση και αντιμετώπιση των ναρκωτικών" που δημοσιεύθηκαν παλιότερα.
3. Δε νομίζουμε ότι χρειάζεται να γίνει λόγος για τα τεράστια κέρδη των φαρμακοβιομηχανιών, των εταιρειών παραγωγής αλκοόλ και των καπνοβιομηχανιών.
4. Στη Δ. Γερμανία η φορολογία των οينوπνευματωδών αποτελεί το 1/10 του συνόλου της κρατικής φορολογίας, στη Μ. Βρετανία το 1/8 και στη Ρωσία το 1/6
5. Η L. ZUNIN - δηλ. περιφρόνηση της ιεραρχίας, αδιαφορία στις προοπτικές κοινωνικής ανόδου, τάσεις απόλαυσης...
6. Η BAYER μετά την απαγόρευση της ηρωίνης -πριν το δεύτερο παγκόσμιο έκανε μυστική συμφωνία με την αμερικανοσικελιάνικη μαφία για την οργάνωση του παράνομου εμπορίου.
7. Οι συντάκτες του καινούργιου νομοσχεδίου μιλούν για "ευεργέτημα", χαρακτηρίζοντας τη διάταξη εκείνη που ευνοεί το χαφιεδισμό...

Ενδεικτικά απο εφημερίδες

Δίωξη για 20 υπαλλήλους και διευθυντή του Γεντί Κουλέ

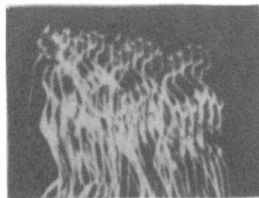
ΕΙΚΟΣΙ υπάλληλοι των φυλακών Ε-πταπυργίου «Γεντί Κουλέ», μεταξύ των οποίων και ο πρώην διευθυντής τους Θ. Πίτσιος, σε σύνολο 56 υπαλλήλων, κατηγορούνται σύμφωνα με δικογραφίες, για σωρεία αδικημάτων, έχοντας μετατρέψει τις φυλακές σε άντρο βίας και παρανομιών. Μαζί με ορισμένους «επιφανείς» κρατούμενους είχε δημιουργηθεί παράνομο κύκλωμα που με ταξί άλλων επέτρεπε την ελεύθερη διακίνηση ναρκωτικών μέσα στο χώρο των φυλακών.

Σύμφωνα με τις δικογραφίες, κατηγορούνται:

- Ο πρώην διευθυντής Θ. Πίτσιος για δωροδοκία, παράβαση καθήκοντος, υπεξαίρεση εν υπηρεσία και παραπλάνηση σε ψευδοδοκία.
- 18 υπάλληλοι για επικίνδυνες σωματικές βλάβες σε βάρος τουλάχιστον 17 κρατουμένων.
- 4 υπάλληλοι και ένας εννομοτάρχης της φρουράς για διευκόλυνση εισαγωγής ναρκωτικών.
- 4 υπάλληλοι για υπεξαίρεση και παράβαση καθήκοντος.

Για κατοχή και πώληση ναρκωτικών ασκήθηκε δίωξη εναντίον 22 κρατουμένων και 3 φίλων και συγγενών τους (ανάμεσα και καθηγητής της Θεολογίας) και για προμήθεια ναρκωτικών εναντίον άλλων 39 κρατουμένων.

Επίσης ασκήθηκε δίωξη εναντίον 2 φυλάκων για ασέλγεια, για βιασμό σε βάρος 10 ατόμων, ενώ για παράβαση του νόμου περί μεσαζόντων εμπλέκονται και 3-4 δικηγόροι που φέρονται ότι έπαιρναν χρηματικά ποσά από κρατούμενους για να «λαδώσουν» δικαστές και εισαγγελείς.

Διοικητική έρευνα διέταξε ο υπουργός Δικαιοσύνης Μιλτ. Παπαϊωάννου για τις συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Ανηλίκων Κορυδαλλού.

Συγκεκριμένα προχθές στο Μικτό Ορκωτό Κακούργιοδικείο του Πειραιά τρεις νεαροί κατηγορούμενοι υποστήριξαν ότι μέσα στο ΣΚΑ κυκλοφορούν ναρκωτικά, δέρονται οι κρατούμενοι κ.ά.

Ο δρ. Ρίτσαρντ Πόλλιν, διευθυντής του Εθνικού Ινστιτούτου για την κατάχρηση φαρμάκων και ναρκωτικών, δεβαιώνει ότι το κάπνισμα ουνιστά τον πιο σοβαρό και εξαπλωμένο εθισμό στον κόσμο. Ο εθισμός στο τσιγάρο είναι χειρότερος κι από εκείνον στην ηρωίνη, τονίζει.

Πρόσφατες έρευνες στην ψυχολογία και τη φαρμακολογία της νικοτίνης άρχισαν να φωτίζουν κάπως τη συμπεριφορά των καπνιστών. Ένα πανίσχυρο κίνητρο για τη συνέχιση του καπνίσματος είναι η δυσάρεστη αίσθηση της έλλειψης νικοτίνης. Ωστόσο - κι αυτό ισχύει για όλους σχεδόν τους καπνιστές - δέκα τσιγάρα την ημέρα αρκούν για να μην εμφανισθεί το σύνδρομο της έλλειψης. Τα υπόλοιπα χαρίζουν απλώς ένα αίσθημα ευχαρίστησης.

Κι αυτό το αίσθημα οφείλεται στο γεγονός ότι η νικοτίνη μεταβάλλει τις χημικές ουσίες που εκκρίνονται από τον εγκέφαλο και καθορίζουν τα αισθήματα της ηρεμίας και της χαράς.

Έρευνες που έγιναν πρόσφατα απέδειξαν ότι η νικοτίνη επηρεάζει τη σύνθεση, την απελευθέρωση και τη λειτουργία ευρέως φάσματος χημικών ουσιών που εκκρίνονται από τον εγκέφαλο και καθορίζουν τη συμπεριφορά. Κάποιος από τους ασθενείς του Πομερλάου είπε χαρακτηριστικά: «Εντάξει, μου πήρατε τον καλύτερό μου φίλο. Αλλά τι θα μου δώσετε για να τον αντικαταστήσω»;

Πρωταρχικός στόχος, υπογραμμίζει ο δρ. Πομερλάου, είναι να συμπεριληφθεί σε οποιαδήποτε θεραπεία η τεχνική της μεταβολής της συμπεριφοράς, που θα βοηθήσει τον καπνιστή να αντιμετωπίσει τα έξωθεν ερεθίσματα τα οποία του δημιουργούν την επιθυμία ν' ανάψει τσιγάρο. Δεν υπάρχει μια και μόνη εξήγηση για το κάπνισμα και δεν υπάρχει εύκολη μέθοδος για να κοπεί. Όπως και δεν υπάρχει πιθανότητα να δημιουργηθεί ένα ακίνδυνο τσιγάρο.

ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αν τα "ναρκωτικά" έχουν πράγματι ποινικοποιηθεί και δώσαμε ήδη την εξήγηση γι' αυτό, η ιδεολογία το κατ' εξοχήν ναρκωτικό της κοινωνίας που ζούμε, έχει κυριαρχήσει στην ανθρώπινη συνείδηση και χωρίς να χρειαστεί ποινικοποίηση μάλιστα, διαποτίζει και εμπεριέχεται σ' οτιδήποτε αποτελεί μέρος της κοινωνικής μας ζωής.

1. Καταλαμβάνοντας τη θέση του "ιερού" η ιδεολογία που είναι η βάση της σκέψης μιας ταξικής κοινωνίας, κατόρθωσε στην αντιφατική πορεία της ιστορίας ν' αναπλάσει όλη την πραγματικότητα κατ' εικόνα και ομοίωσή της. Η ταξική κοινωνία εδραιώνει την καταπίεση και την εκμετάλλευση πάνω στην αδυναμία του προλεταριάτου ν' αναγνωρίσει αυτό που πραγματικά είναι σαν τάξη, στηριζόμενη στη δυνατότητα της να παραλύει την κριτική του δραστηριότητα αναγκάζοντάς το να συμμετέχει σε σχέσεις που του εξασφαλίζουν απλώς την επιβίωση, δίνοντάς του την εντύπωση ότι τις βιώνει. Οι σχέσεις αυτές είναι πραγματοποιημένες, έχουν τυποποιηθεί και καθοριστεί από τα πριν μέσα από την εμπορευματική διαδικασία και όταν βιώνονται σαν τέτοιες, οι άνθρωποι εξουσιάζονται απ' αυτές, αφού το εμπόρευμα πέτυχε την ολοκληρωτική κατοχή της κοινωνικής ζωής μέσα από το θέαμα. Η ιδεολογία υλοποιείται, βρίσκοντας την πλήρη της έκφραση στο θέαμα. Το θέαμα είναι η κατ' εξοχήν ιδεολογία, επειδή εκθέτει και εκδηλώνει την ολότητα του την ουσία κάθε ιδεολογικού συστήματος: την εξαθλίωση, την υποταγή και την άρνηση της πραγματικής ζωής.

2. Η ιδεολογία είναι το δηλητήριο που δε σκοτώνει τους ανθρώπους, αλλά ναρκώνει τις συνειδήσεις τους παρουσιάζοντάς τη ζωή διαστρεβλωμένη, διαχωρισμένη και εξιδανικευμένη. Με τη διαστρέβλωση σπέρνει το ψέμα και την απάτη, με το διαχωρισμό διχάζει τους

ανθρώπους αναγκάζοντάς τους να συμμετέχουν σε ψευτοσυγκρούσεις ποικίλων μορφών και με την εξιδανίκευση παρουσιάζει τη ζωή αποκομμένη από την πραγματικότητα, έτσι ώστε να βιώνεται η ευτυχία αποσπασματικά με στιγμές διαλυμένες μέσα στο χρόνο ή να βιώνεται αυτό που φαίνεται ότι είναι ευτυχία.

3. Η ιδεολογία που είναι μια δεν μπορεί παρά να είναι κυρίαρχη (πράγμα που το πιστοποιεί η ίδια η ύπαρξή της), είναι κι αυτή μέρος του διαχωρισμού εκείνου που διχάζει τη ζωή σε πραγματικότητα και εικόνα. Μη μπορώντας να βιώσουμε την πραγματικότητα, αρκούμαστε μονάχα στην εικόνα της: σε σύγκριση με προηγούμενες εποχές, οι σύγχρονες παραλαγές της ιδεολογίας (όπως η ευημερία της κατανάλωσης) έχουν μεγαλύτερη σημασία, δεδομένου ότι οι "ειδικοί" που την κατευθύνουν είναι περισσότερο υποχρεωμένοι να ελέγχουν όλες τις πλευρές της αναπτυσσόμενης παραγωγικής διαδικασίας. Οι "ειδικοί" αυτοί είναι οι σύγχρονοι ιερείς-λειτουργοί των ουσιαστικών κοινωνικών θεσμών (εκπαίδευση, εργασία, ψυχαγωγία, δίκαιο κλπ.), θεσμοί που κινούνται από τους κρατικούς μηχανισμούς, στην κορυφή των οποίων τοποθετούνται τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Μέσα απ' αυτά ολοκληρώνεται ο ρόλος της ιδεολογίας: η διαφήμιση-προπαγάνδα δεν είναι κανένα απλό και άρρωστο προϊόν που θα μπορούσε να απαγορευτεί, αλλά ένα φάρμακο σε μια κοινωνία που είναι όλως διόλου άρρωστη- ένα φάρμακο που μας κάνει να αντέχουμε το κακό (δηλ. τη ζωή όπως έχει καταντήσει) με το να χειροτερεύουμε. Η σύγχρονη μορφή της ιδεολογίας αφορά την κατανάλωση αντικειμένων που έγιναν η αποκλειστική αξία με το να "εκφράζουν" αυτά το βίωμα που έχασε την πραγματική του σημασία-αμεσότητα και ολοκλήρωση στις ανθρώπινες σχέσεις.

Έχοντας δηλ. κυριαρχήσει στις ανθρώπινες σχέσεις μέσα από την εμπορευματική διαδικασία, τα αντικείμενα καταλαμβάνουν όλο και περισσότερους χώρους την ψυχή του απομονωμένου ατόμου: μη βρίσκοντας άλλη διέξοδο αυτό το άτομο, αναγκάζεται, τόσο μέσα από την εργασία του - όσο και τις "ελεύθερες" ώρες του, να υποκύψει στην κυριαρχία τους (η εργασία γίνεται μια ρουτινιάρικη αλλοτρωτική ασχολία, η ψυχαγωγία αφορά την κατανάλωση εμπορευμάτων κλπ.). Αυτό που καλύπτει και ανάγει αυτή την κατάσταση στην αποδοχή της αναγκαιότητάς της, είναι ιδεολογία που, όπως ήδη είπαμε, κυριαρχεί σε κάθε τομέα της ζωής και μέσα στο κεφάλι κάθε ανθρώπου που η ύπαρξή του εξαρτιέται και κατευθύνεται από τις δομές της εξουσιαστικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

4. Σήμερα λοιπόν όσο ποτέ άλλοτε, δε αρκεί να φθάσει κανείς στην "άρνηση" της ιδεολογίας -είναι αδύνατο να τη βιώσει- αλλά είναι αναγκαίο να συμμετάσχει στην καταστροφή του σύγχρονου κόσμου που θα εξαφανίσει και την ιδεολογία που εμπεριέχει, καταστροφή που θα είναι και δημιουργία ταυτόχρονα: δημιουργία επαναστατικών συμβουλίων, το κύτταρο για το κτίσιμο της νέας α-ταξικής κοινωνίας.

Σημείωση : 1. δηλ. τη μεταφυσική αντίληψη που θεοποιούσε - έκανε αποδεκτή και συντηρούσε την εξουσία και τους άρχοντες

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΑΝΤΙ ΝΑ ΤΗ ΦΟΡΑΣ
ΚΑΠΕΛΟ, ΠΟΛΕΜΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΚΑΘΕ ΙΔΕΟ-
ΛΟΓΙΑΣ, ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΦΘΑΝΟΝΤΑΣ ΩΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΕΜΠΟΡΟΥΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

ΜΕ ΔΥΟ... ΛΟΓΙΑ

Ο "σοσιαλιστικός σας παράδεισος" σύντροφοι: του Κ.Κ.Γ. κινδυνεύει να μετατραπεί σε κόλαση-για σας τους ίδιους. Η διαρκής απόκρυψη-διαστρέβλωση των πραγματικών ταξικών αντιθέσεων της "σοσιαλιστικής" σας κοινωνίας, που δεν εκδηλώνονται -προς το παρόν- άμεσα και ριζοσπαστικά, λόγω της καταστολής που ασκείτε στους προλετάριους, είναι μάταιη. Η καθημερινή κοινωνική πραγματικότητα της χώρας σας, σας διαψεύδει ολοκληρωτικά. Κι αποκαλύπτει αυτό που πάντοτε εσείς επιχειρούσατε (και επιχειρείτε) να παρουσιάσετε σαν πραγματικό γεγονός ενώ δεν είναι παρά ένα σκόπιμο υποκριτικό ψέμμα: η "πάλη του σοσιαλιστικού πνεύματος ενάντια στο καπιταλιστικό πνεύμα" είναι μια επιτηδευμένη αντικατάσταση-μετατόπιση της ταξικής πάλης που διεξάγεται σε κάθε κοινωνικό επίπεδο. Αναμένονται εξελίξεις...

ΙΤΑΛΙΑ

Πληροφορούμαστε ότι σε αρκετές φυλακές της Ιταλίας ρίχνεται μέδα στο φαγητό των φυλακισμένων μία χημική ποσότητα "SULFIRITE", για την οποία κανείς δεν γνωρίζει(...)τί επιδράσεις προκαλεί στη σωματική και ψυχο-πνευματική τους υγεία.

ΣΤΙΣ ευδικές φυλακές του ARIANO, IRPINO, FOGGIA, TORINO, επιβάλλεται στους κρατούμενους: ημερήσια απόλυτη απομόνωση, απαγόρευση εξωτερικών επαφών (εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις), απαγόρευση πληροφόρησης από το ράδιο και τη τηλεόραση, απαγόρευση αλληλογραφίας και επισκεπτηρίου, ακόμα και με τις οικογένειές τους.

Διαμαρτυρίες για άνισότητα μισθών στη Γιουγκοσλαβία

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ, 12. (ΑΠΕ - Ρώτερ).- Οί εργάτες 120 εργοστασίων της γιουγκοσλαβικής πόλης Ράντο Βλίτσα αποχώρησαν από το εργατικό συνδικάτο διαμαρτυρόμενοι για τους υψηλούς μισθούς που απολαμβάνουν οι τοπικοί αξιωματούχοι, γράφει η έφημερίδα «Πολίτικα».

Οί εργάτες δεν θέλησαν να παραδεχθούν, παρά τις εξηγήσεις, γιατί οι αξιωματούχοι του συνδικάτου του Κομμουνιστικού Κόμματος και του δήμου έχουν μισθούς έξι φορές υψηλότερους από τους δικούς τους.

Τά γιουγκοσλαβικά συνδικάτα είναι επίσημες οργανώσεις που ελέγχονται από το κυβερνών κόμμα.

Η κυβέρνηση της Γιουγκοσλαβίας εφαρμόζει ένα πρόγραμμα οικονομικής λιτότητας με στόχο την αναθέρμανση της οικονομίας, που είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα την πτώση του βιοτικού επιπέδου.

Τό εξωτερικό χρέος της χώρας πλησιάζει τα 19 δισεκατομμύρια δολάρια και ό έτήσιος πληθωρισμός είναι της τάξης του 80%, που είναι ό υψηλότερος στην Εύρωπη.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

ή πώς αρχίζει το τσουβάλιασμα στις νέες κρατικές αποθήκες στα πλαίσια της εξυγίανσης απ' το μικρόβιο της αντίδρασης.

Απώτερος στόχος της εξουσίας στο σύγχρονο καπιταλισμό παραμένει πάντα η αναπαραγωγή της, αλλά η προγραμματισμένη και κατευθυνόμενη απ' αυτή κοινωνική εξέλιξη παρουσιάζει αποκλίσεις και επαναστατικές ανελλείψεις, λόγω της αντίδρασης που συναντά από κείνους που προσπαθεί να καταστείλει.

Για το λόγο αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μεθόδους υποταγής, οι οποίες αναγκαστικά προσαρμόζονται τις σημερινές κοινωνικές συνθήκες, και μάλιστα εκεί όπου η χειραγώγηση του προλεταριακού πληθυσμού συναντά εμπόδια απ' αυτόν. Μια τέτοια χειραγώγηση εξυπηρέτησε η βελτίωση των συνθηκών υγείας και ευημερίας από το "κράτος προνοίας" η οποία κάλυψε μερικές από τις βασικές ανθρώπινες ανάγκες (π.χ. στέγαση, υγεία κλπ.), όχι όμως και τις ανθρώπινες επιθυμίες που αφορούν την πλήρωση του κενού που καλύπτει το άγχος (υπαρξιακό, ψυχολογικό, σεξουαλικό κλπ) στη σημερινή κοινωνία. Επειδή δεν υπάρχει "γιατρικό" που να καλύψει αυτές τις επιθυμίες (εκτός από την κατευθυνόμενη ψυχαγωγία που προβάλλει το θέαμα) του απομονωμένου ανθρώπου που δεν μπορεί και δεν θέλει να ψευτοβιώ-

σει, όπως οι περισσότεροι, τις εμπορευματικές σχέσεις που καθορίζονται από το εξουσιαστικό σύστημα, εφευρέθηκε καινούργια μέθοδος χειραγώγησης και υποταγής του, οι "αρρώστιες" της ψυχής: περνάμε πια από την κοινωνία της παθολογίας στην κοινωνία της ψυχιατρικής και της ψυχοπάθειας -για του λόγου το αληθές μπορεί ο καθένας να δει ότι ανοίγουνε συνεχώς ψυχιατρεία, ότι τα ψυχοφάρμακα κυκλοφορούνε σωρηδόν και ότι η ψυχιατρική ενσωματώνεται σε κάθε κρατικό θεσμό (από τα δικαστήρια και τις φυλακές μέχρι το στρατό και τα κέντρα αποτοξίνωσης στην Ελλάδα σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου ο αριθμός των "ψυχασθενών" από 17.000 το 1962, έγινε σχεδόν διπλάσιος (30.000) το 1979, ενώ ο πληθυσμός αυξήθηκε μόναχα κατά 20% περίπου....). Θα προσπαθήσουμε τώρα να δείξουμε ότι οι "αρρώστιες" της ψυχής είναι ανύπαρκτες σαν τέτοιες καθώς και σε τι στηρίζεται η αποδοχή και η θεσμοποίησή τους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ Η ΑΠΑΘΗ ΤΗΣ ΨΥΧΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Στην καπιταλιστική κοινωνία (σ' ανατολή και δύση) η κανονικότητα ορίζεται από κείνους

που κατέχουν τα μέσα παραγωγής, και με αποκλειστικό σκοπό το ταξικό τους κέρδος. Οποιοσδήποτε δρα ή σκέφτεται διαφορετικά από τους κατεστημένους τρόπους λογικής και έκφρασης μπορεί να θεωρηθεί "άρρωστος" ή "τρελλός" που χρειάζεται θεραπεία και αυτό γιατί θεωρείται επικίνδυνος από την εξουσία για την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Όταν δηλαδή ένα άτομο σταματά σε μια δεδομένη στιγμή να συμμορφώνεται στις κοινωνικές επιταγές (προσπαθώντας ν' αντισταθεί στον πνευματικό ευνουχισμό και ιμπεριαλισμό που διοχετεύονται από τα συστήματα μεσολάβησης της εξουσίας-κοινωνικοί θεσμοί, οικογένεια κλπ.) τότε ακριβώς μπαίνει σε λειτουργία όλος ο ψυχιατρικός μηχανισμός που κατευθύνεται από την εξουσία και δέχεται την άμεση καταστολή: ή θα συμμορφωθεί ή όχι, οπότε τον αναλαμβάνουν οι ψυχίατροι με όλα τα επακόλουθα (εγκλεισμός σε ψυχιατρείο, περιθωριοποίηση, αυτοκαταστροφή κλπ.). Αυτή η "αναγκασία" μεσολάβηση της εξουσίας στηρίζεται στην αποδοχή (εκ μέρους της, αλλά και του κόσμου που δεν μπορεί να ξέρει την αλήθεια - θύμα του γενικευμένου ψέματος που προβάλλει πάντα η εξουσία), του θεσμού της ψυχιατρικής. Ο θεσμός

αυτός έχει ως λειτουργούς και εκφραστές του, ψυχλατρους ψυχαναλυτές κλπ. που αρχίζουν και οικοδομούν μια γνώση για τις "ασθένειες" της ψυχής ανεξάρτητα απ' το κοινωνικό πεδίο που αυτές δρουν.

Οι "επιστήμονες" δηλ. της ανθρώπινης συμπεριφοράς (γιατί για τέτοιους πρόκειται) ταξινομούν τους ανθρώπους σαν να ήταν πράγματα και αρκετές φορές τους μεταχειρίζονται σαν τέτοια (υπάρχουν άφθονες καταγγελίες που το αποδεικνύουν π.χ. το ψυχιατρείο της Λέρου).

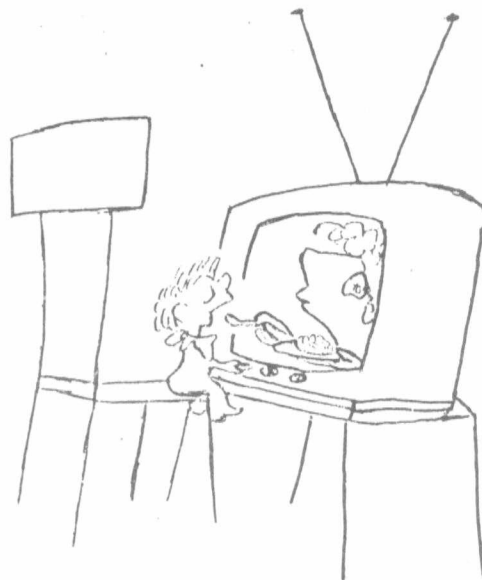
Τα νοσολογικά σχήματα της ψυχιατρικής είναι αμέτρητα (π.χ. ψυχοπαθής μανιοκαταθλιπτικός κλπ) και η ταξινόμησή τους στηρίζεται σε ορισμένα θεωρητικά και μεθοδολογικά πρότυπα: ψυχολογία, ψυχανάλυση, ψυχοβιολογία, κληρονομικότητα, στατιστική κλπ. Αυτά τα πρότυπα είναι στείρες θεωρίες και μεθοδοί γέννημα-θρέμμα της αστικής επιστήμης που προσπαθούν μάταια να αποδείξουν (από την εποχή του Φρόυντ και του Άντλερ μέχρι τις μέρες μας) πως τα ένστικτα της σεξουαλικότητας και του θανάτου, η αφηρημένη "ανθρώπινη φύση" και άλλα τέτοια επηρεάζουν και κατευθύνουν το άτομο και τις ενέργειές του και όχι οι δομές της εξουσιαστικής κοινωνίας και οι κοινωνικές του σχέσεις.

Μπορούμε να μιλήσουμε λοιπόν για μια ψυχο-τεχνολογία (που στις μέρες μας περιλαμβάνει όχι μόνο την ψυχιατρική, την ψυχολογία κλπ., αλλά και τις τεχνικές εξαπάτησης των μέσων μαζικής ενημέρωσης) που στηρίζε-

ται στην ψυχιατρική ταξινόμησή και έχει ως σκοπό: 1. να νομιμοποιήσει τον κοινωνικό έλεγχο που ασκείται πάνω στους λεγόμενους "ψυχασθενείς", 2. να μορφή προσωπικής καταπίεσης που είναι, να χειραγωγήσει, να αφομοιώσει και να υποτάξει όλους όσους αποδρούν από τα κατεστημένα καλούπια συμπεριφοράς του εξουσιαστικού συστήματος και 3. να αποδώσει σε "εγκληματίες" το στίγμα του ψυχασθενή για να δικαιολογήσει έτσι τις αιτίες των ενεργειών τους και να αποκρύψει την αληθινή τους φύση που είναι κοινωνικο-πολιτική.

Η "ψυχασθένεια" δηλ. δεν υπάρχει παρά μονάχα σαν εκμεταλεύσιμος μύθος (δεν είναι δηλ. μια αρρώστια με τη συνηθισμένη ιατρονοσολογική έννοια π.χ. πυρετός, κρυολόγημα κλπ.), κι ο χαρακτηρισμός τους σαν τέτοιας είναι, όπως δείξαμε, ένα πολιτικό γεγονός σκοπιμότητας, "Όλοι οι τρελοί είναι πολιτικά διαφωνούντες, καθεμιά από τις τρέλες μας είναι πολιτική διαφωνία" Ντ. Κούπερ "η γλώσσα της τρέλας".

Η ολοσχερής κατάργηση όλων των ψυχο-τεχνολογικών μεθόδων επιτήρησης-ελέγχου είναι συνυφασμένη με την καταστροφή της επιστημονικής βάσης της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης του σημερινού πολιτικού συστήματος που βασίζεται στη μισθωτή εργασία και στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο με σκοπό πάντα το κέρδος.

Σημείωση 1. προ του κινδύνου να ξεσηκωθεί αυτός παίρνοντας μέρος σε βίαιες συγκρούσεις εκτόνωσης, αλλά και διεκδικήσεων.

Σημ. 2. Τα ψυχοφάρμακα που έχουν γεμίσει την αγορά από τα πιο απλά (ηρεμιστικά) μέχρι τα πιο σύνθετα, είναι όλα τους ναρκωτικά (βλ. σχετικό άρθρο). Προμηθεύονται εύκολα και άφθονα με μια απλή συνταγή ψυχιάτρου και η νομιμοποίησή τους εξαρτιέται από δύο αιτίες: για να γίνει αποδεκτή στη συνείδηση του κόσμου η "αρρώστια" του ψυχασθενή (αφού παίρνει φάρμακα είναι άρρωστος) και επειδή η κυκλοφορία τους αποφέρει τεράστια κέρδη στο μονοπώλιο των φαρμακοβιομηχανιών

Σημ. 3. Μια ευρύτερη κριτική πάνω στο θέμα αυτό δε μπορεί να γίνει σε τούτο το κείμενο, θα επανέλθουμε όμως μια άλλη φορά.

“ΕΙΣ ΥΓΕΙΑΝ ΣΥΝΤΡΟΦΕ...” ΜΙΧΑΗΛ

Οι κάτοικοι της Μόσχας είχαν πριν από μέρες μία πρώτη γεύση των μέτρων για την καταστολή του αλκοολισμού, που εφαρμόστηκαν για πρώτη φορά και παρουσιάζονται, όμως, λιγότερο αυστηρά, από όσο στην αρχή φάνηκαν ότι θα ήταν.

«Νομίζω ότι ήταν καιρός να γίνει κάτι, γιατί ο αλκοολισμός είναι εδώ, ένα φοβερό πρόβλημα», δήλωσε μία Ρωσίδα που παραδέχθηκε ότι έβγαине από ένα κατάστημα όπου είχε αγοράσει δυο μπουκάλια κρασί. Η γυναίκα πρόσθεσε ότι η περικοπή που προτείνεται στην παραγωγή βότκας και οι ποινές σε περίπτωση μέθης απέχουν πάρα πολύ από τις φηλολογίες των τελευταίων ημερών για δελτίο στη βότκα και πάρα πολύ μεγάλες αυξήσεις των τιμών της.

Ενας ηλικιωμένος άνδρας, βγαίνοντας από μία μπουραρία, εξέφρασε τις αμφιβολίες του για την αποτελεσματικότητα των μέτρων. «Δεν είναι όπως οι αυστηροί νόμοι της δεκαετίας του '20. Εμείς θα βρούμε τα παραθυράκια», δήλωσε υπαινικσόμενος την προσωρινή ποταποαγόρευση μετά την επανάσταση.

Κρατώντας σφιχτά στο χέρι ένα μπουκάλι βότκας και συνοφρυωμένος, ένας άλλος άνδρας, δήλωσε ότι τώρα στη Μόσχα θα σχηματίζονται ουρές για βότκα, αντί για τρόφιμα και γέλασε με την ιδέα των λεσχών που έκαναν ξαφνικά την παρουσία τους σε όλο τη χώρα και διαφημίστηκαν έντονα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης την περασμένη εβδομάδα.

«Τα μέτρα δεν κτυπούν τον αλ-

κοολισμό. Απλώς, λαμβάνουν εμμεσα υπόψη ότι έχουμε ένα βαθιά ριζωμένο κοινωνικό πρόβλημα», παρατήρησε κάποιος άλλος Μοσχοβίτης που έπισημανε ότι οι προτάσεις για αθλητικές λέσχες, λέσχες νεολαίας και πολιτιστικές λέσχες, θα πρέπει να υλοποιηθούν σε μεγαλύτερο βαθμό. Ο ίδιος πρόσθεσε ότι αναγνωρίζεται πια έπισημα ότι η πλήξη είναι από τους σημαντικότερους παράγοντες του αλκοολισμού της σοβιετικής νεολαίας και του αγροτικού πληθυσμού της χώρας.

Συνοπτικά, τα μέτρα κατά του αλκοολισμού περιλαμβάνουν την απαγόρευση της κατανάλωσης οινοπνευματωδών ποτών σε άτομα κάτω των 21 ετών και αυστηρές ποινές για όσους ένθαρρύνουν τους ανήλικους να πίνουν.

Ενας δυτικός παρατηρητής είπε ότι το δελτίο στη βότκα δεν επιβλήθηκε γιατί η εφαρμογή του θα ήταν πολύ δύσκολη, αφού θα έπρεπε να δοθεί σε κάθε πολίτη και θα προκαλούσε τεράστια γραφειοκρατία. Εξάλλου, πόσο να καταστείλεις τον αλκοολισμό, κάνοντας απλώς πιο δύσκολη την απόκτηση της βότκας και εάν ταυτόχρονα δεν περικόψεις τη «σαμον-κονκα» που είναι η σπιτίσια μπίρα; Άλλοι παρατηρητές έπισημαίνουν ότι τα μέτρα θα εφαρμοστούν ακόμη δυσκολότερα στις απομακρυσμένες περιοχές.

Ο αλκοολισμός ήταν υπεύθυνος, όπως ανέφεραν τα τελευταία έπισημα στοιχεία, για πρόκληση θνησιμότητας, διάλυση γάμων και το 80- των ειδεχθών εγκλημάτων στη Σοβιετική Ένωση.

Όταν ένα κράτος βρίσκεται σε κρίση, προκειμένου να την ξεπεράσει ποινικοποιεί τα πάντα, ακόμα και τα εμπορεύματα εκείνα που κάτω από φυσιολογικές συνθήκες του αποφέρουν κέρδη-οφέλη. Η ποινικοποίηση του αλκοόλ στη Σ.Ε. -έχοντας υπόψη και το ότι εκτός από τα κέρδη που αφήνει, είναι και ένα μέσο εκτόνωσης της δυσαρέσκειας του πληθυσμού- δείχνει το οξυμένο πρόβλημα της κρίσης της παραγωγικότητας, που αντιμετωπίζει η σοβιετική οικονομία: οι άνθρωποι εργάτες δεν ολοκληρώνουν τις νόρμες παραγωγής που προγραμματίζονται από τη διευθυντική γραφειοκρατία. Η ποινικοποίησή του με το πρόσχημα ότι αποτελεί την αιτία για κάθε είδος εγκληματικότητας που αναπτύσσεται στη Ρωσία, στοχεύει στο να κρύψει το ότι η πραγματική ρίζα του κακού βρίσκεται στην ίδια τη φύση του εξοσιαστικού-ταξικού της συστήματος.

8.000.000 ΑΤΟΜΑ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΧΟΥΝ ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η κυβέρνηση, η οποία είχε εκπονήσει ένα εθνικό πρόγραμμα πνευματικής υγείας υπολογίζει ότι υπάρχουν ακόμη 15 εκατομμύρια άτομα, των οποίων η ψυχική ισορροπία βρίσκεται σε οριακή κατάσταση. Οι ειδικοί αποδίδουν το φαινόμενο αυτό στην ένταση και στην αγωνία μέσα στην οποία έζησαν οι αργεντινοί τα 7 χρόνια της στρατιωτικής δικτατορίας... ο επικεφαλής του προγράμματος δρ. Μ. Γκόλντενμπεργκ δεν εκπλήσσεται από την κατάσταση, «απεναντίας δήλωσε η αντίσταση του πληθυσμού προκαλεί θαυμασμό, διότι δεν θα ήταν παράλογο, ύστερα απ' όλα όσα έζησε, οι αναλογίες να είχαν αντιστραφεί και να είχαμε μόνο 8.000.000 ψυχικά υγιή άτομα».

... από τα 8.000.000 των ψυχοπαθών οι μισοί πάσχουν από νευρώσεις... επί πλέον υπολογίζεται ότι το στρες οδήγησε στον αλκοολισμό περίπου 1.000.000 άτομα.. η κατάσταση είναι ιδιαίτερα σοβαρή στις μεγάλες πόλεις. Από τα τρία εκατομμύρια κατοίκων της περιοχής του Μπ. Λίρες, 750.000(!!) χρειάζονται μια επείγουσα ψυχιατρική θεραπεία... Το 1984, 75.000 νέοι ασθενείς κάτω των 14 ετών νοσηλεύτηκαν στα ψυχοθεραπευτικά κέντρα. Τα περισσότερα απ' αυτά τα παιδιά για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση που επικρατεί στην οικογένειά τους έκαναν χρήση ναρκωτικών ή οιοπνευματωδών ποτών. Η κυβέρνηση έχει συνείδηση της κατάστασης, αλλά για να την αντιμετωπίσει της λείπει το πιο σημαντικό, το χρήμα...

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 19-5-85

ΚΙ ΟΜΩΣ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΣΟΥ "ΚΥΡΙΑΡΧΕ" ΑΛΕ

Διακινούνται ελεύθερα τα ναρκωτικά στο ψυχιατρείο, καταγγέλει ανοικτά μητέρα 20χρονου, που νοσηλεύεται για αποτοξίνωση. Η κ. Βασιλική Κέρκυρα αναφέρει ότι μέσα στο δημόσιο ψυχιατρείο (Δαφνύ) έδωσαν νοθευμένη ηρωίνη στο γιό της, μ' αποτέλεσμα να πέσει σε κώμα και να μεταφερθεί στη μονάδα εντατικής παρακολούθησης του Ευαγγελισμού.

Η κ. Κέρκυρα έκανε χθες αναφορά στον προϊστάμενο της εισαγγελίας Αθηνών, με την οποία ζητάει την άμεση επέμβασή του, ώστε "να σωθούν τουλάχιστο τα υπόλοιπα παιδιά που βρίσκονται εκεί".

"Άντρο"

Χαρακτηριστικά, στην αναφορά της η κ. Κέρκυρα σημειώνει για το ψυχιατρείο. "Στο Άντρο αυτό του εγκλήματος με μεγαλύτερη ευκολία εισάγονται ναρκωτικά παρά τροφή".

Όποιος εξακολουθεί να εμπιστεύεται και να μιλά ακόμα για "δικαιοσύνη", για τον "ευεργετικό" ρόλο της αστυνομίας και των κρατικών θεσμών, ας ανοίξει τα μάτια του μπροστά στα ειδεχθή τους εγκλήματα. Όλοι αυτοί οι θεσμοί και οι διαχειριστές τους, στους οποίους συνεχίζουμε να εμπιστευόμαστε (;) την τύχη και τη ζωή τη δική μας και των παιδιών μας, καθημερινά αποκαλύπτονται σαν αυτό που πραγματικά είναι: οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί κάθε κοινωνικού εγλήματος, κάθε σαπίλας, κάθε είδους εξαθλίωσης.

ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Ε.Σ.Σ.Δ.: Επιδημία ο αλκοολισμός...
ΜΕΛΕΤΕΣ ΜΕ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΝΟΥΜΕΡΑ ΚΑΙ
ΠΟΣΟΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΔΙΑΦΕΥΔΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑ
ΜΟΣΧΑ, Ιούλης '85

Σύμφωνα με μια εμπιστευτική έκθεση της Κ.Γ.Β. που αφορά την έκταση που έχει προσλάβει το φαινόμενο του αλκοολισμού στη Σοβιετική Ένωση, το ένα έκτο σχεδόν του πληθυσμού (περίπου 40 εκατομμύρια) αποτελείται από αλκοολικούς, η θνησιμότητα από κατάχρηση οινόπνευματων πλησιάζει το ένα εκατομμύριο άτομα το χρόνο, ενώ το ένα στα έξη παιδιά γεννιέται ελαττωματικό λόγω του αλκοολισμού των γονέων του. Η έκθεση αυτή ποτέ βέβαια δεν δόθηκε στη δημοσιότητα στη Σοβιετική Ένωση, αλλά και καμιά απόπειρα διάψευσής της δεν έγινε από τη Σοβιετική ηγεσία. Ορισμένα άλλα στοιχεία σχετικά με τον αλκοολισμό δημοσίευσε το αγροτικό περιοδικό "Σελακαγιά γιζν" αναφέροντας ότι τα 9/10

δσων υποβάλλονται για α' φορά σε θεραπεία αποτοξίνωσης είναι κάτω των 15 ετών, το δε ένα τρίτο κάτω των 10 ετών. Η νέα ηγεσία του Κρεμλίνου υπό τον Γκορμπατσώφ πήρε μια σειρά από μέτρα, στην προσπάθειά της να μειώσει την έκταση και τις συνέπειες το φαινομένου του αλκοολισμού. Έτσι η αγορά οινόπνευματων επιτρέπεται τώρα στα άτομα άνω των 21

χρόνων, οι δε παραβάτες τιμωρούνται με πρόστιμο 100 ρουβλίων (14.000 δρχ.). Σε περίπτωση υποτροπής τιμωρούνται με δυο χρόνια καταναγκαστικά έργα. Όσοι οδηγούν μεθυσμένοι, πληρώνουν πρόστιμο που αντιστοιχεί περίπου στο 50% του μέσου μισθού και τους αφαιρείται το δίπλωμα οδήγησης. Όσα μέλη της "νομενκλατούρας" κάνουν κατάχρηση οινόπνευματων, κινδυνεύουν να "απαλλαγούν των καθηκόντων τους" ή να διαγραφούν από το κόμμα. Όλη η εκστρατεία που ανέλαβε η Σοβιετική Κυβέρνηση κατά των οινόπνευματων (κυρίως κατά της Βότκας) λέγεται ότι οφείλεται σε "αίτημα των σοβιετικών εργαζομένων...". Ειδικά όσον αφορά τη Βότκα, αυτή πουλιέται σήμερα 13 ρούβλια το λίτρο. Είναι δηλαδή πολύ ακριβή για τους περισσότερους πολίτες μια και ο επίσημος μέσος μισθός κυμαίνεται γύρω στα 180 ρούβλια. Έτσι ο μέσος Σοβιετικός πολίτης καταφεύγει σε οινόπνευματων που διυλίζει μόνος στο σπίτι του, παρά το ότι δε αυτό απαγορεύεται αυστηρά, εντούτοις σχεδόν όλοι το κάνουν. Στις πόλεις παράγουν οινόπνευμα από ζάχαρη ενώ στην ύπαιθρο από σίκαλη ή ζαχαρότευτλα. Τα σχετικά σύνεργα εύκολα βρίσκονται

στη μαύρη αγορά.

Τι πρόκειται λοιπόν να πράξει η σοβιετική κυβέρνηση; Αντί να βάλει δελτίο στη βότκα, θα βάλει δελτίο στη ζάχαρη και στα τεύτλα;

ΕΔΩ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

Η ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ, ΑΠ' ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ
ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΤΟ ΣΠΑΡΓΑΝΟ ΤΗΣ.

Από την Αλεξανδρούπολη, δημοσιεύουμε δύο αφίσσες που εξέδωσε η Αυτόνομη ομάδα Αλεξανδρούπολης "οι λυσσαμένοι των συνόρων", φωτογραφίες με αντιεξουσιαστικά συνθήματα γραμμένα στους τοίχους της πόλης, καθώς και τις "εντυπώσεις" ενός 15άρη Αναρχικού από την "επίσκεψή" του στην Αφάλεια

Ε Δ Ω Ε Ι Ν Α Ι Ο Α Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Ο Σ Ε Β Ρ Ο Σ

Απόφαση της συνέλευσης του 7ου Συνοικιακού Συμβουλίου Αλεξανδρούπολης: "Να ανακληθούν οι άδειες των PUB και των καφετεριών και να μη δοθούν νέες". Απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της κινηματογραφικής Λέσχης Αλεξανδρούπολης: "Η αστυνομία να κάνει εξονυχιστικό έλεγχο στις ντισκοτέκ και τα PUB όπου διακινούνται ναρκωτικά". Απόσπασμα από τους "στόχους" του συλλόγου "ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ" για το 1985: "Συνεργασία με αθλητικούς, τοπικούς ή άλλους φορείς για την αντιμετώπιση σοβαρών κοινωνικών προβλημάτων (π.χ. μαστίγια ναρκωτικών, κλείσιμο σφαιριστηρίων κλπ.)".

Όταν ο λανθάνων φασισμός αναδύεται και παίρνει διαστάσεις κρατικής τρομοκρατίας. Όταν οι πανικόβλητοι ξενέρωτοι μαρξιστές χάνουν την ψυχραιμία τους. Όταν τα γεγονότα και οι καταστάσεις ξεπερνούν τους θεματοφύλακες της ηθικής.

Τότε οι εξουσιαστές της φαιάς πανούκλας και οι δραγώνιοι του ταχύρυθμου σοσιαλισμού υπερασπίζονται μανιακά το παλιό ενάντια στο νέο, το θάνατο ενάντια στη ζωή, τη μιζέρια ενάντια στην ηδονή.

A DAY IN MY LIFE

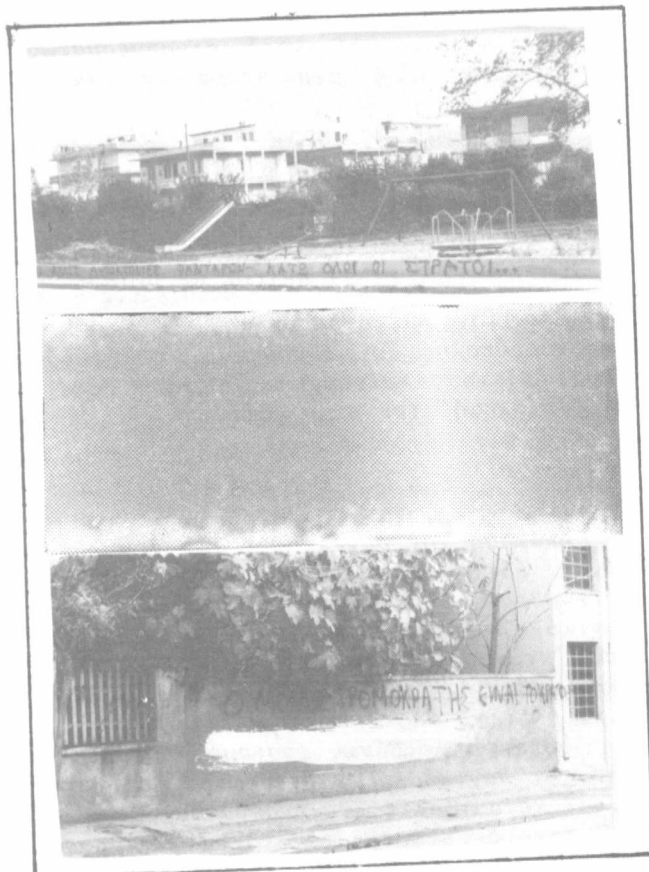
Κάπου 4 η ώρα το απόγευμα, πήγαίνα στο σπίτι που νοικιάζαμε μαζί με ένα φιλαράκι. Πάνω μου είχα και το ξύλο με το οποίο έσπασα μια τζαμαρία. Μόλις πήγα να μπω μέσα, με σταματάνε δύο της ασφάλειας και μου λένε να τους ακολουθήσω στο τμήμα, τους ρωτάω για πιο λόγο κι αυτοί μου λένε πως θα τα πούμε μέσα. Με ψάχνουν και βρίσκουν το ξύλο στο μανίκι μου. Εγώ αντιστάθηκα αλλ' αυτοί με έβαλαν με τη βία στο αυτοκίνητο. Σ' όλη τη διαδρομή με χτυπούσαν και με απειλούσαν. Μόλις μπήκα στο τμήμα άρχισαν πάλι να με βρίζουν και να με απειλούν. Ζήτησα να πάρω τηλέφωνο σε δικηγόρο όμως αυτοί δεν με άφησαν. Αφού φώναξαν πάνω από το κεφάλι μου για κάμποση ώρα προσπαθώντας να με σπάσουν, σταμάτησαν τελικά και βγήκαν έξω. Μετά ήρθε κάποιος άλλος, κάθησε στην καρέκλα, δεν μιλούσε και με κοιτούσε συνέχεια στα μάτια, τον κοιτούσα και γω, έτσι για σπάσιμο. Μετά έκοβε βόλτες μες' το δωμάτιο κοιτώντάς με συνέχεια στα μάτια. Φυσούσε τον καπνό απ' το τσιγάρο του πάνω μου. Εμένα δεν μ' άφηναν να καπνίσω. Τέλος ήρθε κάποιος γαλονάς μες' το δωμάτιο και με διέταξε να κάνω κάμψεις και να πηδάω πάνω-κάτω. 'Υστερα από λίγη ώρα μου είπε να σταματήσω, λέγοντας συγχρόνως ότι κάποιος από την παρέα μου τα είχε και χτυπώντάς με με ανάγκασαν να πω και γω ό,τι είχα κάνει. Μόλις τέλειωσε η κατάθεσή μου, με πλύνανε με το ζόρι γιατί έτρεχε αίμα από τη μύτη μου, και με κατέβασαν στο ισόγειο. Η ώρα ήταν δώδεκα, μου ζήτησαν και γω δεν ξέρω πόσες φορές τ' όνομά μου και μ' έβαλαν στο κρατητήριο. Το κελλί ήταν άσπρο με στρώματα υγρά κάτω στο τσιμεντένιο πάτωμα και το τζάμι ήταν σπασμένο. Το πρωί με ξαναπήραν πάνω για συμπλήρωση της κατάθεσής και προσπάθησαν να μου φορτώσουν πράγματα που δεν έκανα. Το μεσημέρι με πήγαν στον εισαγγελέα με χειροπέδες και αφού με ζάλισε με το κήρυγμά του, με ξαναπήγαν στο κρατητήριο. Στις πέντε το απόγευμα άφησαν τη μάνα μου να με δει για λίγο. Την άλλη μέρα, στο δικαστήριο με χειροπέδες πάλι. Η απόφαση ήταν καταδικαστική αλλά με αναστολή. Έτσι μας έχουν στο χέρι συνέχεια. Μάζεψαν επίσης τις μάνες των παιδιών της παρέας μου και τις είπαν να μη ξανακάνουν παρέα τα παιδιά τους. Αυτές μη μπορώντας να κάνουν αλλιώς, εκτέλεσαν τη "διαταγή" της μαμάς ασφάλειας. Σκοπός τους ήταν να με απομονώσουν από τα πάντα αφού δεν μπορούσαν να με κλείσουν μέσα. Με παρακολουθούσαν συνέχεια, με σταματούσαν στο δρόμο και με έβριζαν, με σκοπό να μη βγαίνω καθόλου από το σπίτι. Όμως δεν θα σας περάσει αυτό έτσι. Νάμαι πάλι, μπατσάκια μου, να σας φτύνω στα μούτρα και να σας προκαλώ βρίζοντάς σας: ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ.

ΟΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΜΠΟΡΟΥΝ
Ν ΑΛΛΑΞΟΥΝ
ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑ
ΘΑ ΗΤΑΝ
ΠΟΛΥΝΟΜΕΣ
ΑΠΟΧΗ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΜΑΔΑ ΑΛΕΞ. ΠΟΛΗΣ
ΟΙ ΛΥΣΣΟΛΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΘΡΑΚΗΣ ΚΑΙ "1955"

Η προκήρυξη που δημοσιεύουμε τοιχοκολλήθηκε στην Κομοτινή από την "οργάνωση 1955 για την εκδίωξη των Τούρκων". Καταρχήν αναρωτιόμαστε αν οι επίσημοι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, οι "σοσιαλιστές" μας του γλυκού νερού, γνωρίζουν γι' αυτή τη φασιστική παρακρατική οργάνωση που υπάρχει στη Θράκη. Έκπληξη μας προκαλεί το γεγονός ότι σε πολλούς τοίχους της κομοτινής υπάρχουν συνθήματά της, που σημειωτέον δεν σβήνονται ποτέ, ενώ το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει μ' οποιοδήποτε σύνθημα κοινωνικής κριτικής αναγραφεί, το οποίο σβήνεται αυτόματα το ίδιο πρωί. Όσον αφορά το θέμα της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης, που πολλοί το ξεσκαλίζουν σε διάφορες (πάντως όχι αόριστες και ανεπλέκτες) περιόδους, υποσχόμαστε να κάνουμε στο επόμενο τεύχος μια εκτενή αναφορά σ' ό,τι σχετίζεται με την εσωτερική κοινωνικοπολιτική πραγματικότητά της, καθώς και τις σχέσεις της με τους ντόπιους και το επίσημο Ελληνικό κράτος κλπ. Αυτό δεν ήταν δυνατό να γίνει στο παρόν τεύχος λόγω έλλειψης χρόνου. Δίνουμε λοιπόν, για τώρα, μια απάντηση στους φασίστες της "1955" και σ' όποιον άλλο συμμαρτίζεται τις απόψεις τους: Τέτοιους αριθμητικούς-μαθηματικούς υπολογισμούς δεν κάνουν παρά μόνο οι μπακάληδες στα τεφτέρια τους, και ποτέ δεν μπορούν να γίνουν, πάνω σε ανθρώπους. Όσο για το σωβινιστική αγριότητα της Τουρκικής εξουσίας, αυτή τίποτα δεν έχει να κάνει με τον απλό άνθρωπο τη μειονότητας. Απλά και μόνο δείχνει την απάνθρωπη και καταστροφική φύση και ουσία κάθε εξουσίας είτε Ελληνικής είτε Τουρκικής είτε... Είναι πάντα αυτή η εξουσία που κατέστειλε και καταστέλλει ανά τον κόσμο οποιαδήποτε αριθμητική μειονότητα. Τα παραδείγματα είναι άφθονα: Εξόντωση εβραϊκής μειονότητας αρχικά στην Αγγλία, μετέπειτα στη Ρωσία και στη ναζιστική Γερμανία εξολόθρευση διάφορων θρησκευτικών κλπ. μειονοτήτων στη Ρωσία μετά το 1917 καταστολή και εκδίωξη της ελληνικής μειονότητας της Τουρκίας το 1922 και το 1955. Κάθε μειονότητα αντιμετωπίζεται από την εξουσία (κι απ' την πλειοψηφία του πληθυσμού που ενστερνίζεται συνειδητά ή ασυνειδητά την επίσημη κρατική ιδεολογία) του κράτους στο οποίο διαβιώνει, με τον ίδιο σχεδόν τρόπο, αν όχι πάντα με αποκάλυπτα ωμή βία εντούτοις με εκφοβισμούς, διώξεις και γενικά με τρόπο που περιφρονεί και μειώνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Εμείς "αρνούμαστε να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα στην πλειοψηφία να επιβάλλεται στη μειονότητα..., σε κάθε τέτοια περίπτωση δεν είναι θέμα σωστού ή λάθους. Είναι θέμα ελευθερίας, ελευθερίας για όλους, ελευθερίας για τον καθένα στο μέτρο που δεν παραβιάζει την ίση ελευθερία των άλλων". ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ.

Υ.Γ. Με την ευκαιρία, η διάρκεια λήξης του στρατιωτικού νόμου περί τύπου που είχε μονιμοποιηθεί στη Θράκη, ίσχυε ως το τέλος του 1984. Εντούτοις ως σήμερα ούτε φωνή, ούτε λαλιά....

Πατριώτες της Θράκης

Ο Τούρκικος βωβινισμός χτύπησε και πάλι ακριβώς την ημέρα της Άλωσης της Πόλης, κατεδαφίζοντας παράνομα την διατηρητέα εκκλησία του Αγίου Γεωργίου Μακροχωρίου.

Το πογκρόμ του 1955, οι απελάξεις του 1964, η εισβολή στην Κύπρο το 1974, δεν κόρεσαν τη δίψα των Τούρκων για τον αφανισμό του Ελληνισμού και τώρα χτυπούν και τα μνημεία-μάρτυρες της Ελληνικότητας της Κωνσταντινούπολης.

Η νέα αυτή πρόκληση άς μη μείνει αγραπώνητη. Όλοι μαζί μπροστά στον κοινό εχθρό άς ενοπλιωθούμε ότ'ις δυνάμεις που μαχονται τον Τούρκικο βωβινισμό.

Βασική όμως προϋπόθεση είναι η εθνική αμοφύχια και ενότητα καθώς και η ευειδητοποίηση της βεβαρότητας του κινδύνου.

Όσο ποτέ αλλοτε είναι **ΤΩΡΑ** αναγκαία η εφαρμογή της **ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΤΑΣ** στη ευμετρίτητα απέναντι ότ'ις μειονότητες, που ευεπάζεται την αριθμητική εξουδεκρόνη τους, δηλαδή την **ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ 4000 ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΑΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ**.

Οι στρατοκράτες βωβινιστές της Αγκυρας καταλαβαίνουν μόνο τη γλώσσα της πυρκαγιάς, που αυτήν **ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ** να χρησιμοποιήσουμε από δω και μηρὸς.

Ν. ΑΦΡΙΚΗ, ΚΑΙ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

...η Αμερική μας θεμελιώθηκε από τη λευκή φυλή και για τη λευκή φυλή και κάθε απόπειρα να μεταφερθεί ο έλεγχος αυτός πάνω στο έθνος προς όφελος κατώτερων φυλών όπως είναι οι νέγροι, αποβαίνει φανερά αντίθετη στη θεία βούληση και αποτελεί παραβίαση του συντάγματος... η κοινωνική ισοδότη πρέπει συνεπώς να εξοβελισθεί για πάντα, γιατί αντιπροσωπεύει ένα επικίνδυνο βήμα προς την πολιτική ισοδότη ή ακόμη χειρότερα προς τους μικτούς γάμους και την παραγωγή ενός υποείδους νόθων και εκφυλισμένων...

(Κου Κλουξ Κλάν, ρατσιστική οργάνωση που στο μεσοπόλεμο αριθμούσε 2.000.000 μέλη και υπάρχει και σήμερα).

Ο ρατσισμός σαν κοινωνικό φαινόμενο παρουσιάστηκε απ' την αρχαιότητα ακόμη ("πας μη Έλλην, βάρβαρος" λέγανε οι πρόγονοί μας) και έφθασε σε παροξυσμό με την εμφάνιση του καπιταλισμού στο νεώτερο κόσμο και την κυριαρχία των λευκών (αυτοκρατορίες Μ. Βρετανίας, Γαλλίας κλπ.) πάνω σε άλλες φυλές. Βρήκε απροκάλυπτα την πλήρη ενσάρκωσή του στη ναζιστική ιδεολογία (η καθαρότητα της αρίας φυλής) και είναι σήμερα η επίσημη πολιτική που ακολουθεί το κράτος της Νοτιοαφρικανικής ένωσης. Συνδέεται από παλιά μέχρι και σήμερα με την ύπαρξη ταξικής εξουσιαστικής Κοινωνίας και στηρίζει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Σαν ιδεολογία υποστηρίζει την ανωτερότητα μιας φυλής πάνω σε άλλη, αλλά αρκετές φορές επεκτείνεται και στα όρια του έθνους, ακόμη και της κοινωνικής τάξης (π.χ. οι εύποροι αστοί για τους αλήτες). Συγγενεύει με το φασισμό στον οποίο βρίσκει το αναγκαίο στήριγμα για να εδραιωθεί, αν και στις σύγχρονες κοινωνίες δεν του είναι αναγκαίος...

2. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΦΡ. ΈΝΩΣΗΣ: ΤΟ ΤΟ ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

... οι σερίφηδες, οι φαντάροι, οι κυβερνήτες πληρώνονται / το ίδιο κι οι αστυνομικοί κι οι χωροφύλακες / μα το φτωχό λευκό τον μεταχειρίζονται / όλοι σαν όργανο στα χέρια τους / στο σχολείο απ' την αρχή του μαθαίνουν κατά κανόνα / πώς οι νόμοι είναι με το μέρος του/για να προστατεύουν το άσπρο πετσί του / για να κρατάν άσβηστο το μίσος του / έτσι δεν μπορεί να σκεφτεί ποτέ καθαρά για το χάλι του....

(από ένα παλιό τραγούδι του Bob Dylan)

Η κοινωνία της νοτιοαφρ. ένωσης είναι αρκετά περίπλοκη. Αποτελείται από τους λευκούς που είναι η μειοψηφία και τους μαύρους την πλειοψηφία, ενώ υπάρχουν πολλοί (σε ποσοστό μεγαλύτερο του 15%) ασιατικής καταγωγής και μιγάδες. Στην ταξική αυτή κοινωνία ουσιαστικά κυβερνούν οι λευκοί που στηρίζονται στην πολυάριθμη στρατιωτική και αστυνομική δύναμη και καλύπτονται από την ισχύουσα ρατσιστική νομοθεσία. Όλη η εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης συνίσταται στη διατήρηση των προνομίων της και γι' αυτό το λόγο η χωροταξία είναι δομημένη ρατσιστικά - οι λευκοί χωριστά απ' τους μαύρους που ζουν συνήθως σε τενεκεδουπόλεις κτισμένες μόνο γι' αυτούς, χρησιμοποιούνται διαφορετικά μέσα συγκοινωνίας κλπ. Εδώ και είκοσι μήνες που έχει φουντώσει η εξέγερση, η κοινωνία διαφοροποιείται σιγά-σιγά σ' αυτούς που συμμετέχουν στην ανατροπή της (οι περισσότεροι

μαύροι και μιγάδες, μερικοί ασιάτες και λιγότεροι λευκοί) και σ' αυτούς που την υπερασπίζονται, ενώ οι χαφιέδες μαύροι οι "συνεργάτες", τιμωρούνται συνήθως με θάνατο απ' τους ομοφύλους τους.

Αξίζει να σημειωθεί πως είναι η δεύτερη φορά μέσα στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο που η νοτιοαφρ. κυβέρνηση κηρύσσει κατάσταση έκτακτης ανάγκης (το μοναδικό προηγούμενο έγινε το Μάρτη του 1960, ενώ δεν έγινε το 1976 όταν εξεράγη η εξέγερση του Σοβέτου με πάνω από 600 νεκρούς). Το πράγμα λοιπόν είναι πολύ σοβαρό και δικαιολογείται απ' τον Κυβερνήτη Μπόθα πως "είναι καθήκον της κυβέρνησης να εξασφαλίσει την επιστροφή σε μια φυσιολογική κοινή ζωή" (Ρεπούμπλικα, Σεπτέμβρης '85). Ποιά είναι όμως αυτή η... φυσιολογική ζωή που υπαινίσσεται ο ρατσιστής πρόεδρος;

Το καπιταλιστικό σύστημα της Ν. Ένωσης είναι από τα πιο ληστρικά στον κόσμο και στηρίζεται αποκλειστικά στο απαρχαίντ και χωρίς αυτό δεν μπορεί να λειτουργήσει, γιατί: 1. ιδιοκτήτες της γης, της βιομηχανίας και των κατοικιών είναι οι λευκοί που γενικά κατέχουν τον πλούτο στα χέρια τους. 2. οι μαύροι δεν έχουν καν δικαίωμα ψήφου στις εκλογές. 3. οι μαύροι εργάτες πληρώνονται λιγότερο από τους λευκούς και πολλές φορές μεροκάματα πείνας και δεν υπάρχει δουλειά για όλους και πέφτει η τιμή αγοράς της εργασίας, ενώ δεν τους αναγνωρίζονται βασικά συνδικαλιστικά δικαιώματα. 4. το φθηνό κόστος εργασίας στηρίζει την ανάπτυξη της βιομηχανίας που προστατεύεται από την προνομιούχα λευκή γραφειοκρατία. 5. το νοτιοαφρ. κράτος είναι ο τοποτηρητής-μπάτσος της περιοχής που στηρίζει τα αμερικάνικα συμφέροντα επεμβαίνοντας κατασταλτικά αν κριθεί αναγκαίο μιας και η περιοχή είναι στρατηγικό σημείο, ναυτικό πέρασμα κι διαθέτει άφθονα κοιτάσματα ραδιενεργών ουρανίων, με τα οποία τροφοδοτούνται οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί της.

3. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

... παρακολουθούμε μια απελευθέρωση εσωτερική, απελευθέρωση της πλειοψηφίας των νοτιοαφρικανών, τουλάχιστον σ' ό,τι αφορά την επιθυμία τους να φθάσουν μέχρι το τέλος αυτού του αγώνα. Πρόκειται για επιθυμία αμετάκλητη που δεν θα καμφθεί τώρα. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, ακόμη και οι λευκοί αρχίζουν να το συνειδητοποιούν. Πρόκειται για μια επανάσταση ωστόσο; πιστεύω πως πρέπει μάλλον να μιλήσουμε για εμφύλιο πόλεμο που πάει να μεταμορφωθεί σε επανάσταση.

(Μπρέιντεν Μπρέιντενμπαχ, νοτιοαφρικανός συγγραφέας)

Η επανάσταση λοιπόν κρέμεται σαν εφιάλτης πάνω στα κεφάλια των λευκών αφεντικών που απαντούν κάθε φορά που θα χρειαστεί με τα όπλα (όταν οι εργάτες σηκώνουν το κεφάλι...). Ο λαός βγαίνει καθημερινά στο δρόμο και συγκρούεται με την αστυνομία, πολεμάει για την ελευθερία του και τη χειραφέτησή του και αξίζει να σημειωθεί πως ο κόσμος βγαίνει μόνος του συνήθως στο δρόμο μιας και η συνείδησή του είναι αναγκαστικά επαναστατική, αφού τα περιθώρια για να επιβιώσει κανείς είναι ανύπαρκτα, η καταστολή άμεση και η αιματοβαμμένη μνήμη λειτουργεί συναινετικά. Το πολιτικό παιχνίδι ωστόσο χρησιμοποιεί κι εδώ τους κανόνες του αφού υπάρχει μια οργάνωση το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσσο (το εκτός νόμου εθνικιστικό κίνημα των μαύρων) που διεκδικεί την οργάνωση της εξέγερσης και φυσικά έχει ως απώτερο σκοπό να καταλάβει την εξουσία. Πρόκειται για μια ιεραρχική και ρεφορμιστική στις διεκδικήσεις της οργάνωση που δεν διαφέρει σε τίποτε από άλλες παρόμοιες και η προοπτική που εκφράζει είναι -το πιθανότερο- η εγκατάσταση μιας αστικού τύπου δημοκρατίας. Μετέχουν ακόμη ενεργά στο πολιτικό παιχνίδι το επίσης εκτός νόμου κομ-

μουνιστικό κόμμα και τα εργατικά συνδικάτα που απέτυχαν στη γενική απεργία του τέλους Αυγούστου και δε δείχνουν να διαθέτουν την απαραίτητη δύναμη να "καπελώσουν" την εξέγερση. Τέλος, η εκκλησία που διαθέτει κάποια δύναμη είναι κι αυτή ανίκανη -πέρα από το ναρκωτικό της πίστης που διοχετεύει- να σταματήσει την καταστροφή του κατεστημένου: "σαν δεν είστε έτοιμοι να συζητήσετε με ανθρώπους σαν και μένα που χρησιμοποιούν το λόγο της μη βίας, θα υποχρεωθείτε να μιλήσετε με ανθρώπους που θα έχουν τουφέκια στα χέρια τους" Ντέσμοντ Τούτου, επίσκοπος.

Το γεγονός πως αρκετοί μαύροι συμμετέχουν στις εκδηλώσεις της εκκλησίας οφείλεται κυρίως στο ότι εδώ και δύο χρόνια απαγορεύονται όλες οι ανοικτές πολιτικές συγκεντρώσεις και επιτρέπονται μονάχα οι θρησκευτικές και αθλητικές.

4. Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

... ολόκληρες φυλές Ίντιος που θεωρούνται εμπόδιο στην αποικιοκρατία της Παραγουάης (η έκτασή της είναι μεγαλύτερη της Ιταλίας και ο πληθυσμός της μόλις 3.500.000) απομακρύνθηκαν από τα μέρη τους, διαλύθηκαν, σφαγιάστηκαν, Πολλοί άλλοι πέθαναν από την πείνα και τις αρρώστιες - ήταν μια πραγματική γενοκτονία σύμφωνα με τα ναζιστικά πρότυπα, κατέθεσαν γερμανοί ανθρωπολόγοι που πήγαν στην Παραγουάη....

(εφημ. Θεσσαλονίκη 16-1-1984)

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση ο υπόλοιπος "ελεύθερος" κόσμος συγκινείται και οι διάφορες κυβερνήσεις λαμβάνουν μέτρα κατά του απαρτχάιντ, μέτρα φειδωλά σε λόγους και φτωχά σε πράξεις (κύρια οι δυτικοί που φυσικά όπως και ο ίδιος ο Μπόθα έχει αποκαλύπτα ομολογήσει, έχουν τόσα πολλά συμφέροντα να διακυβεύσουν αν οι λευκοί χάσουν την εξουσία, βλ. παραπάνω) Ας μην ξεχνάμε εξάλλου ότι όλες αυτές οι "ευαίσθητες" κυβερνήσεις εφαρμόζουν επίσημα ρατσιστική κοινωνική και εξωτερική πολιτική, όπως οι ΗΠΑ, η Μ. Βρετανία και η Δ. Γερμανία (οι πρόσφατες ταραχές στο Μπέρμπιχαμ, στο Μπρίξτον, στη Φρανκφούρτη κλπ. το αποδεικνύουν), η Γαλλία, πολλά κράτη της Ν. Αμερικής (εξοντώνουν τους ινδιάνους της περιοχής τους), η Ελλάδα (στη μειονότητα της Θράκης και στους τσιγγάνους) κλπ. Σχετικά ήταν και τα γεγονότα του "Κάραβελ" πέρσι, όταν επισκέφθηκε τη χώρα μας ο ρατσιστής γάλλος ακροδεξιός Λεπέν και πήρε την απάντηση που του άξιζε.

5. ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ;

στην ευτυχία, την παράσταση της γενικής ικανοποίησης... οι επιθυμίες τίθενται σύμφωνα με την ιδιαίτερη φύση τους κατά ένα αρνητικό τρόπο και πρέπει να θυσιαστούν είτε το ένα στο άλλο για το σκοπό αυτό είτε απ' ευθείας ολοκληρωτικά ή μερικά σ' αυτόν τον τόκο...

(Χέγκελ, "η ψυχολογία του πνεύματος")

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η σημερινή κατάσταση στη Ν. Ένωση και το ερώτημα που μένει αναπάντητο είναι το "τι θα γίνει". Αναλύοντας τα γεγονότα βλέπουμε ότι, επειδή είναι αδύνατο η λευκή εξουσία να διατηρήσει χωρίς σοβαρές απώλειες τα προνόμιά της, το πολιτικό παιχνίδι που παίζεται στις πλάτες των εξεγερμένων κατευθύνεται ήδη προς την ασφάλεια που παρέχει ένας διακανονισμός μεταξύ αφεντικών και το ρόλο του μεσάζοντα έχει επωμισθεί το εθνικό αφρ. κογκρέσο. Μετατρέποντας δηλ. την απέραντη χώρα σε "δημοκρατία" όλοι μένουν ευχαριστημένοι και κύρια οι ιδιοκτήτες και η αστική τάξη, στην οποία ανήκουν και μαύροι, ενώ το προλεταριάτο που σήμερα πολεμά για την απελευθέρωσή του, αύριο θα δει στο πρόσωπο των δικών του που εμπιστεύεται τους ίδιους τυράννους και καταπιεστές με τους σημερινούς (πράγμα που έχει συμβεί σε άλλες χώρες της αφρικής που ανεξαρτοποιήθηκαν απ' τους λευκούς). -άλλωστε η θεμελίωση της εξουσίας είναι συνυφασμένη πάντοτε με την αναγνώρισή της ή καλύτερα

... αν ο κοινωνικός πλούτος μένει στα χέρια των λίγων που τον κατέχουν σήμερα, αν το εργοστάσιο, το εργαστήριο κλπ. μένουν ιδιοκτησία του αφεντικού της... αν ο ξεσηκωμένος λαός δεν πάρει στην κατοχή του όλα τα εμπορεύματα και τα αγαθά που είναι σωρευμένα στις μεγάλες πόλεις.... αν πάνω απ' όλα συγκροτηθεί μια τάξη κυβερνώντων που θα επιβάλει τη θέλησή της στους κυβερνώμενους, η εξέγερση δεν θα είναι επανάσταση και θα χρειαστεί να ξαναρχίσουν όλα από την αρχή...

Π. Κροπότκιν "Το επαναστατικό πνεύμα" γραμμένο στα τέλη του 19ου αι.....

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

ΣΤΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΑΜΤΑΚΟΥ

Στην πρώτη περίοδο της πάλης των τάξεων τα συνδικάτα παίζαν ένα προοδευτικό ρόλο έστω για τις άμεσες οικονομικές επιδιώξεις διεκδικήσεις και ενάντια στην εκμετάλλευση της μισθωτής δουλειάς. Βλέποντας η άρχουσα τάξη τον συγκεντρωτικό τους χαρακτήρα και το ρόλο που παίζουν αυτές οι οργανώσεις, προσπάθησε και κατάφερε να τις εντάξει στο μηχανισμό της, στο κράτος της, έτσι που να αποτελέσουν συστατικό μέρος της κοινωνίας τους. με την κήρυξη της δικτατορίας του Μεταξά στις 4 Αυγούστου 1936 όλα τα συνδικάτα διαλύθηκαν, τα δε συνδικαλιστικά στοιχεία στη Θεσσαλονίκη συνελήφθησαν και εξορίστηκαν, από τις "επιτροπές ασφαλείας", και το εργατικό μέτωπο των εργαζομένων κατέρρευσε. Η δικτατορία παρουσιάστηκε σαν φιλεργατική και φιλαγροτική με "πρώτο εργάτη και πρώτο αγρότη" τον πρώην άνθρωπο... Γιάννη Μεταξά, δημιούργησε δε δικό της συνδικαλιστικό επιτελείο, όπως κάθε εξουσία δυτικού ή ανατολικού τύπου. Με υπουργό εργασία τον Αρ. Δημητράτο παλιό εργατοπατέρα ρεφορμιστή, εκαμε νέες συλλογικές συμβάσεις με μεροκάματα πείνας, με αποτέλεσμα τ' αφεντικά της εργοδοσίας ν' απολύουν

τους εργάτες, που είχαν κερδίσει υψηλότερα ημερομίσθια με τους αγώνες τους, και να τους επαναπροσλαμβάνουν με τα χαμηλά της συλλογικής σύμβασης. Ο δε υπουργός ασφαλείας Μανιαδάκης (πρώην εργολάβος κατασκευής δρόμων δημοσίων στη Μακεδονία) με τους ανθρώπους του σαν μεσάζοντες, πλήρωναν και κάτω από τη συλλογική σύμβαση ημερομίσθια στους χωρικούς που πρόσλάβαν για εργάτες και υπέγραφαν ότι πληρώνονται με βάση της συλλογικής σύμβασης. Αλλά για να μην "αδικήσουμε" τη δικτατορία τότε έβαλε σε λειτουργία το Ι.Κ.Α., που το είχαν διεκδικήσει πολύ πριν το Μεταξά οι εργάτες με τους αγώνες τους, αλλά αυτό λειτούργησε με τους πιο εξευτελιστικούς όρους.

Η εμπειρία απέδειξε στη σύγχρονη εποχή πως τα σημερινά συνδικάτα μετασχηματίστηκαν στις καπιταλιστικές χώρες σε εμπόδιο για την απελευθέρωση των εργαζομένων, έγιναν όργανα συντήρησης του κατεστημένου και κατ' επέκταση της αντεπαναστάσης. Έτσι οι εργαζόμενοι καταλαβαίνουν πως ο καλύτερος τρόπος για να οργανωθούν είναι το σύστημα των εργατικών συμβουλίων στους μαζικούς τόπους της παραγωγής, μ' εκλεκτούς κι ανακλητούς κάθε στιγμή αντιπροσώπους από

όλες τις τάξεις των εργαζομένων. Έτσι κτυπώντας τις εργατικές γραφειοκρατίες των πληρωμένων εργατοπατέρων του κεφάλαιου και της εργοδοσίας, ανοίγει ο δρόμος για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας απ' τη μισθωτή δουλειά για μια κοινωνία ελεύθερη χωρίς βδέλες και παράσιτα. Η οργάνωση των εργατικών συμβουλίων μέσα στους τόπους δουλειάς είναι η αυθεντική μορφή οργάνωσης. Ο τύπος των εργατικών συμβουλίων έρχεται σε μεγάλη αντίθεση με τον Μαρξολενινιστικό τρόπο της οργάνωσης των συνδικάτων που είναι η αντανάκλαση των αστικών μορφών οργάνωσης, που συντηρούν το ρεφορμισμό και το κατεστημένο της σημερινής αστικής κοινωνίας και πρέπει να απορριφθούν οριστικά. Οι εργάτες καθημερινά με τους μερικούς τους αγώνες για τη λύση προσωρινά των άμεσων αναγκών τους πρέπει να συνειδητοποιήσουν πως μόνο η αυτόνομη οργάνωση των ίδιων των παραγωγών πάνω σε σοσιαλιστική βάση, θάνατο ο τελικός στόχος, τους για την κοινωνική τους απελευθέρωση από τον καπιταλιστικό ζυγό. Η εργοδοσία για να καλύψει το δικό της παρασιτικό ρόλο στην παραγωγή, για να δείξει ότι οι εργάτες είναι

ανίκανοι να διευθύνουν την παραγωγική διαδικασία, εφαρμόζει το suggestions-υποδείξεις, με μια ορισμένη αμοιβή, όπως στην General Motors. Την ίδια γνώμη για τους εργάτες είχαν και οι Λενινοτροτσκιστές στη Ρωσία μετά την επανάσταση (δες μπροσούρα "νέα πορεία" του Τρότσκι, όπου λέει ότι οι ειδικοί της βιομηχανίας μόνο είναι ικανοί να διευθύνουν την παραγωγή και να είναι υπεύθυνοι γι' αυτήν, και όχι οι ανεύθυνες εργατικές επιτροπές των παραγωγών που θα ρίχνει τα σφάλματα ο ένας στον άλλον - αυτές περιορίστηκαν τελικά στον εργατικό έλεγχο...)

Ο Anton Pannekoek λέγει για τα εργατικά συμβούλια: "θα είναι η φυσική οργανωτική μορφή της ανθρωπότητας στη φάση μετάβασης από τον καπιταλισμό σε μια ελεύθερη κοινωνία. Φυσικά δεν θα είναι αιώνια. Όταν τελικά η συλλογική ζωή και εργασία θα γίνουν απολύτως φυσικές όταν η ανθρωπότητα θα ελέγχει την ανάπτυξη της και η περίοδος της ανάγκης θα μετασχηματιστεί σε περίοδο της ελευθερίας, οι αυστηροί κανόνες που είναι απαραίτητοι για να οργανωθεί η εργασία θα εξαλειφθούν. Αλλάζοντας οι τρόποι παραγωγής θα μετασχηματιστούν επίσης οι μορφές οργάνωσης. Στο προσεχές μέλλον τα συμβούλια θα είναι η οργανωτική μορφή που θα χρησιμοποιήσουν

οι εργάτες για να πάρουν στα χέρια τους το διακανονισμό της εργασίας και να εξαλείψουν την εκμετάλλευση".

Γι' αυτό πρέπει να αντιπαραθέσουμε τα χαρακτηριστικά των συμβουλίων στα χαρακτηριστικά των παραδοσιακών οργανώσεων που συνεχίζουν και σήμερα να δεσπόζουν στον τρόπο σκέψης των ανθρώπων. Μόνο το σύστημα των συμβουλίων μπορεί να βγάλει την κοινωνία από το αδιέξοδο (σημ. οι ρίζες των ανάγονται στα 1871, 1905 και σε άλλα γεγονότα).

Αποφάσεις του συνεδρίου των ενωμένων Ιταλικών συνδικάτων που διεξήχθη στην Πάρμα το 1919: "το συνέδριο αρνείται το δικαίωμα κατεδάφισης και ανοικοδόμησης στον ιστορικό θεσμό-τυπικό της "αστικής δημοκρατίας"- του κοινοβουλίου, καρδιά του κράτους. Θεωρεί την ιδέα των "σοβιέτ" - συμβουλίων, για την κοινωνική επανοικοδόμηση, ως αντιτιθεμένη στο κράτος, και δηλώνει ότι κάθε επίθεση ενάντια στην αυτονομία και ελεύθερη λειτουργία των "σοβιέτ" της παραγωγικής τάξης, θεωρείται από το προλεταριάτο σαν επιβουλή ενάντια στην επαναστατική ανάπτυξη και στην πραγματοποίηση της ισότητας μες την ελευθερία.

...ενάντια σε κάθε παρέκκλιση προς ρεφορμιστικής λύσης, που είναι ασυμβίβαστη με την επαναστατική φύση της πρωτοβουλίας

των "σοβιέτ" και με τις προθέσεις του μεγαλύτερου μέρους του προλεταριάτου. Χρειάζεται δε προσοχή γιατί τα εργοστασιακά συμβούλια θα μπορούσαν να εκφυλιστούν σε απλές εσωτερικές επιτροπές για την ομαλή λειτουργία της επιχείρησης... θα μπορούσε να λησμονηθεί το γεγονός ότι η επιχείρηση είναι ιδιοκτησία του αφέντη, πως εκεί είναι το κράτος που την προστατεύει".

Μια συζήτηση ακόμα πιο ουσιαστική έγινε τον καιρό της προπαρασκευής του συνεδρίου της Ιταλικής αναρχικής ένωσης στη Μπολόνια το 1920, απ' την οποία παραθέτουμε: "τα εργοστασιακά συμβούλια είναι όργανα κατάλληλα να πλαισιώσουν όλους τους παραγωγούς, χειρωνακτες και διανοούμενους, στον ίδιο τρόπο εργασίας και στην προοπτική πραγματοποίησης των αναρχοκομμουνιστών αρχών. Είναι όργανα απολύτως αντικρατικά και δυνατοί πυρήνες της μελλοντικής διαχείρισης της βιομηχανικής και γεωργικής παραγωγής. Είναι κατάλληλα για να αναπτυχθεί στο μισθωτό εργάτη συνείδηση του παραγωγού".

Ο Otto Rühle αναφέρεται στα περί των εργατικών συμβουλίων: "Το να πάρουν την τύχη στα χέρια τους οι ίδιοι οι εργάτες ή το να οργανωθούν στο συνδικάτο, ήταν το κύριο αντικείμενο της διαμάχης μεταξύ των αριστεριστών συμβουλιικών και των μπολσεβί

κων. Οι αριστεριστές πίστευαν πως δεν υπήρχε θέση για τους επαναστάτες στους κόλπους των συνδικάτων. Οι ίδιοι έπρεπε να δημιουργήσουν στο εσωτερικό των εργοστασίων την κατάλληλη οργάνωσή τους. Όμως χάρη στην εξουσία που είχαν σφετεριστεί οι μπολσεβίκοι, απ' τις πρώτες βδομάδες της γερμανικής επανάστασης κατόρθωσαν να πείσουν τους εργάτες να επιστρέψουν στα αντιδραστικά-καπιταλιστικά-συνδικάτα".

Ο Λένιν για να καταγγείλει τους συμβουλευτικούς σαν αντεπαναστάτες χρησιμοποίησε άλλη μια φορά τις μηχανιστικές εμπειρίες των μπολσεβίκων στη Ρωσία.

Τα συνδικάτα στη Ρωσία ήταν τότε πολύ νεαρά και δικαίωναν τον ενθουσιασμό του Λένιν. Η κατάσταση όμως διέφερε στις άλλες χώρες. Από χρησιμα και προοδευτικά στην αρχή, μετατράπηκαν στις παλιές καπιταλιστικές χώρες σε εμπόδια για την κοινωνική απελευθέρωση. Ο ίδιος ο Λένιν υποχρεώθηκε να διαπιστώσει ότι με τον καιρό δημιουργήθηκε ένα στρώμα "εργατικής αριστοκρατίας, κορπορατιβιστικής, συνεργούς του ιμπεριαλισμού, διεφθαρμένης και εκφυλισμένης". Αυτού του είδους η διεφθαρμένη και γκαγκστερική διεύθυνση είναι σήμερα επικεφαλής του συνδικαλιστικού "κινήματος" στον κόσμο και ζει πάνω στις πλάτες των εργαζομένων.

Σ' αυτό το συνδικαλιστικό "κίνημα" αναφέρονταν οι συμβουλευτικοί όταν ζητούσαν απ' τους εργάτες να το εγκαταλείψουν. Ενώ ο Λένιν αντιπαράθε-

τε το παράδειγμα του νέου τότε ρώσικου συνδικαλιστικού κινήματος, που δεν είχε τα χαρακτηριστικά των γηρασμένων συνδικάτων των άλλων χωρών. Σύμφωνα με την επιχειρηματολογία του "ο επαναστάτης πρέπει πάντα νάναι κει που βρίσκονται οι μάζες". Αλλά πού βρίσκονταν αυτές πραγματικά; στα γραφεία των συνδικάτων; στις μυστικές συναντήσεις των συνδικαλιστικών διευθυντών με τους αντιπροσώπους του κεφαλαίου; Όχι οι μάζες είναι στα εργοστάσια, στους τόπους δουλειάς και κει πρέπει να οργανωθούν ενάντια στ' αφεντικά. Η οργάνωση του εργοστασίου - το σύστημα των συμβουλίων - είναι η αυθεντική οργάνωση της επανάστασης, αυτή πρέπει ν' αντικαταστήσει όλα τα κόμματα κι όλα τα συνδικάτα. Σ' αυτή δεν υπάρχει θέση για τους επαγγελματίες της διεύθυνσης, δεν υπάρχει ο διαχωρισμός αρχηγών και υποτακτικών διανοουμένων και αγωνιστών. Όμως ο Λένιν σκεφτόταν τα πράγματα διαφορετικά. Ήθελε να διατηρήσει τα συνδικάτα αντικαθιστώντας μόνο τους μόνιμους σοσιαλδημοκράτες με μόνιμους μπολσεβίκους, ν' αντικαταστήσει μια "κακή" με μια "καλή" γραφειοκρατία. Για

χρόνια οι κομμουνιστές κατέβαλλαν όλες τις δυνάμεις, χρησιμοποίησαν όλες τις μεθόδους για να μεταρρυθμίσουν τα συνδικάτα, κατά τις συμβουλές του Λένιν. Αποτέλεσμα μηδέν. Όμοιο αποτέλεσμα είχαν και οι προσπάθειές τους να φτιάξουν κατάλληλα συνδικάτα.

(σημ. εδώ στην Ελλάδα έκαμαν το 5μελές γραφείο και μετά τη λεγόμενη "ενωτική" γενική συνομοσπονδία, μια που με κρατική επέμβαση την είχαν πάρει τη συνομοσπονδία οι κίτρινοι ρεφορμιστές).

Ο συνδικαλιστικός ανταγωνισμός σοσιαλδημοκρατών και μπολσεβίκων ήταν ανταγωνισμός μέσα στη διαφθορά. Μέσα σε τέτοιου είδους διαδικασία καταναλώνεται πάντα η επαναστατική ενέργεια των εργατών σπαταλιούνται σε μια παράλογη και μάταιη εμπειρία για το κέρδος των αντιμαχόμενων ραφειοκρατιών. Οι μάζες νιώθουν απατημένες. Χρησιμοποιούνται καθαρές μέθοδοι του φασισμού: υπαγόρευση κάθε κίνησης, εμπόδια σε κάθε πρωτοβουλία, σαμποτάρισμα κάθε στοιχείου ταξικής συνείδησης, σπάσιμο του ηθικού. Όλες οι μέθοδοι σύμφωνα με τις μπολσεβίκικες αρχές εφαρμόστηκαν μέσα στα συνδικάτα.

Ο Χίτλερ ανέβηκε εύκολα αφού οι διευθυντές των εργατών μέσα στα συνδικάτα και τα κόμματα του είχαν ετοιμάσει το μοντέλο του ανθρώπινου υλικού για να

κινήσει το μύλο του.

Ο κ. Καστοριάδης στο β' τόμο του βιβλίου του "Η πείρα του εργατικού κινήματος" αναφέρεται σε αποσπάσματα από τα κείμενα της Αλεξάνδρας Κολλοντάϊ: ο Λένιν επαναβεβαίωνε ότι η διεύθυνση της παραγωγής έπρεπε να εναποτεθεί σε "ειδικούς αστούς" ή εργάτες διαλεγμένους για τις "ιδιότητες και ικανότητες τους" κάτω από τον έλεγχο του κόμματος ότι τα συνδικάτα έπρεπε να αναλάβουν το έργο εκπαίδευσης και άμυνας των εργατών απέναντι στους διευθυντές παραγωγής και στο κράτος. Ο δε Τρότσκι ζητούσε μια τέλεια υποταγή των συνδικάτων στο κράτος, να γίνουν όργανα και εξαρτήματά του, με τη λογική ότι "εφόσον αποτελούσε εργατικό κράτος οι εργάτες δεν έχουν ανάγκη από ένα ξεχωριστό όργανο που θα τους υπερασπίζεται απέναντι στο κράτος τους".

Η εργατική αντιπολίτευση ζητούσε να ανατεθεί βαθμιαία η διεύθυνση της παραγωγής και της οικονομίας στις "εργατικές κολλεκτίβες" των εργοστασίων όπως είχαν οργανωθεί μέσα στα συνδικάτα, και να μειωθεί ο ρόλος των ειδικών και τεχνικών. Υπογράμιζε ότι η ανάπτυξη της παραγωγής στις μετα-επαναστατικές συνθήκες ήταν πρόβλημα ουσιαστικά κοινωνικό και πολιτικό, που η λύση του εξαρτώνταν από την ανάπτυξη της πρωτοβουλίας και δημιουργικότητας των εργαζομένων, κι όχι ένα πολιτικό πρόβλημα διοικητικό, τεχνικό. Κατάγγελλε την αύξουσα

γραφειοκρατικοποίηση του κράτους και του κόμματος (ήδη όλες οι υπεύθυνες θέσεις καταλαμβάνονταν κατόπιν εκ των άνωθεν εντολής κι όχι με εκλογή), τον όλο και μεγαλύτερο χωρισμό μεταξύ κράτους και εργατών.

Καταλήγοντας ο κ. Καστοριάδης απαντά στο επιχείρημα των μπολσεβίκων που εκθείαζαν σε πολλά σημεία την ανάπτυξη των καπιταλιστικών μεθόδων παραγωγής (σύστημα Ταίηλορ κλπ): αν φαίνεται στους μπολσεβίκους ότι τα μόνα αποδοτικά μέσα είναι τα καπιταλιστικά, σημαίνει ότι είναι διαποτισμένοι από την πεποίθηση ότι ο καπιταλισμός είναι το μόνο αποδοτικό και ορθολογικό σύστημα παραγωγής. Μένουν πιστοί στο Μάρξ κατά το ότι θέλουν να καταργήσουν την ατομική ιδιοκτησία, όχι όμως και την οργάνωση της παραγωγής που πραγματοποιήθηκε από τον καπιταλισμό. Η φιλοσοφία τους βαθύτερα είναι η περί της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, διαδικασία στην οποία πρέπει να υποτάσσονται τα πάντα. Ακόμα και οι ίδιοι οι άνθρωποι.

"Στο καπιταλιστικό καθεστώς η εργασία με το κομμάτι ή κατ' αποκοπήν, η ισχύς του συστήματος Ταίηλορ κλπ. είχαν σκοπό την αύξηση της σοσιαλιστικής παραγωγής και άρα την αύξηση της κοινής ευημερίας (...). Οι εργαζόμενοι που συμβάλλουν περισσότερο στην κοινή ευημερία αποκτούν δικαίωμα απολαβής ενός μεγαλύτερου τμήματος του κοινω-

νικού προϊόντος απ' τους σκηνηρούς, τους νωχελικούς και τους αποδιοργανωτές": δεν είναι ο Στάλιν που 1939, αλλά ο Τρότσκι του 1919 αυτός που μιλάει (IBIA σελ. 225). Και προσθέτω, κι ύστερα καταπολεμούσαμε τον Σταχανοβισμό (...) του Στάλιν.

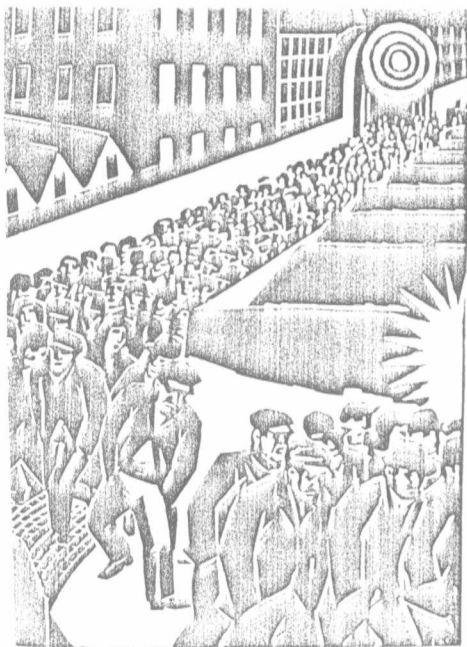
Γ. ΤΑΜΤΑΚΟΣ 1984

ΜΕΡΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΓΙΑΝΝΗ ΤΑΜΤΑΚΟ

Γεννήθηκε στη Σμύρνη Μικράς Ασίας (το 1908) απ' όπου ήρθε σαν πρόσφυγας στη Θεσσαλονίκη σε ηλικία 6 χρόνων. Το 1918-19 πρωτοπήγε σε μια εργατική συγκέντρωση για την πρωτομαγιά. Πήρε μέρος σ' όλους τους απεργιακούς αγώνες, σαν τσαγκάρης με την ιδιότητα του εκλεγμένου συμβούλου, και σαν γραμματέας του σωματίου των υποδηματοεργατών Θεσσαλονίκης. Κατηγορήθηκε για τα γεγονότα του 1936 σαν πρωτεργάτης και στάλθηκε εξορία και φυλακή για πολλά χρόνια. Σαν επαναστάτης σοσιαλιστής δεν πήρε μέρος στον 2ο ιμπεριαλιστικό πόλεμο γιατί θεωρούσε το κίνημα του Ε.Α.Μ. σαν εξάρτημα του επιτελείου της Μέσης Ανατολής, για την απελευθέρωση της ελληνικής αστικής τάξης. Καλλιεργούσε με τους συντρόφους του Στίνα, Βουρσούκη, Κρόκο, Καστοριάδη κλπ. τον επαναστατικό διεθνισμό, για μια κοινωνία αυτόνομη, αυτοδιαχειριζόμενη, διακυρρησσοντας τη συναδέλφωση των εμπόλεμων στρατιωτών. Για τη δράση του αυτή καταδιώχθηκε από την

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΡΣΟΥΚΗ

Αστική τάξη, τους φασίστες και τους σταλινικούς. Σήμερα ζει στη Θεσσαλονίκη αγωνιζόμενος, χωρίς να τον απογοητεύσει η τραγωδία της γενιάς του και ο αφανισμός των συντρόφων του, για τον αντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό μ' όποιο τρόπο μπορεί. Ο σύντροφος Γιάννης Ταμτάκος είναι μια ιστορική φυσιογνωμία...

Σημείωση:

Το ποίημα αυτό αφιερωμένο στο Βουρσούκη έναν σεμνό κι υπέροχο αγωνιστή της κοινωνικής επανάστασης, που γνώρισα εδώ και εξήντα χρόνια της ζωής μου. [Ο Δημοσθένης Βουρσούκης είναι αυτός που προπαγάνδιζε στις επαναστατικές ιδέες στα φοιτητικά τους χρόνια το σημερινό πρωθυπουργό Ανδρέα Παπανδρέου που αργότερα αυτός κιότιψε, σαν παιδί της άρχουσας τάξης που ήταν, με τη δήλωση μετανοίας που έκαμε αποκηρύσσοντας το προσωρινό του - απ' ό,τι τελικά φάνηκε πιστεύω στο δικτάτορα

Οι ροδακινιές ανθίσανε πάλι στο χολαργό σαν και τότε 'Εφευγες' πρωί πρωί μ' ένα κλαδί ροδακινιάς στο χέρι, στη τσάντα ένα κομμάτι ψωμί, λίγες προκυρήξεις και πολλές ελπίδες για επανάσταση και λευτεριά.

Στο καρνέ σου πρόγραμμα για τρεις μέρες: τόποι και πρόσωπα, συναντήσεις και συνεδριάσεις.

Δεν ξαναγύρισες.

Μάθαμε στη Κοκκινιά η Ο.Π.Λ.Α. κι ο Μπάρμπας σ' έπιασαν (σε γνώριζε από την Ακροναυπλία, έπειτα έγινε Χωροφύλακας, τώρα θα έχει μια καλή σύνταξη). Δεν μάθαμε ποτέ πού σε σκότωσαν, δεν βρήκαμε τα κόκκαλά σου- είναι πολλά τα ξεροπήγαδα της Αττικής. Δεν ξαναγύρισες

Ερχόσουν για πολλά χρόνια μόνο στο όνειρό μου, με το μαλακό σου πάτημα, το πλατύ σου χαμόγελο, την τρυφεράδα της μητέρας, τη θέληση του ιδεολόγου. Σε ρωτούσα "Ζεις είναι αλήθεια;" και ξυπνούσα ταραγμένος. Οι ροδακινιές ανθίσανε και πάλι στο Χολαργό, μα συ δεν φαίνεσαι πια μήτε και στο όνειρό μου.

Μεταξά]. Δικηγόρος ο Βουρσούκης χωρίς να ασκήσει το επάγγελμά του από τις αλλεπάλληλες διώξεις και φυλακίσεις, δολοφονήθηκε από το Κ.Κ.Ε. στο σχιστό στα Καμίνια του Πειραιά στην κατοχή, συλληφθείς από τον ΕΛΑΣ και συγκεκριμένα από τον Μπάρμπα (ψευδώνυμο, το πραγματικό του δεν το γνωρίζω). Το κόμμα αυτό που λέγεται "δημοκρατικό" και "προοδευτικό" που σκότωνε κάθε αντίθετό του αγωνιστή επαναστάτη που πάλευε ενάντια στη Σταλινική σοσιαλπατριωτική πολιτική του. Έτσι και εδώ στην Ελλάδα το Κ.Κ.Ε. όταν σχεδόν είχε την εξουσία, στην κατοχή και μετά, δολοφόνησε πάνω από 2.000 αγωνιστές. Αρχαιομαρξιστές, Τροτσκιστές, από δε τους οπαδούς του τριπλάσιους, για διάφορους λόγους, με τους "ηρωικούς" τότες αρχηγούς του Ζαχαριάδη, Σιάντο, Ιωαννίδη, Μπαρτζιώτα φάνη, τους φλωράκηδες

και Κύρκους που ήταν μια φάρα τότες, ενωμένοι όλοι τους.

Η νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της κοινωνικής απελευθέρωσης, πρέπει να γνωρίζει πού οδηγούν τα εξουσιαστικά ολοκληρωτικά κόμματα Ανατολής και δύσης. Πρέπει να αντλήσει διδάγματα για το μέλλον της, έξω από τα παλαιημερολογίτικα Σταλινολενιντοκιστικά οργανωτικά μοντέλα του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού", για μια ΑΥΤΟΝΟΜΗ και ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ κοινωνία των εργαζομένων του μυαλού και του χεριού, με εκλεκτούς και ανακλητούς εκπροσώπους. Μόνο έτσι θα απαλλαγεί μια σοσιαλιστική κοινωνία από τις διευθυντικές βδέλες και τα παράσιτα της γραφειοκρατίας δυτικών και ανατολικού τύπου, για μια ελεύθερη αντιεξουσιαστική κοινωνία της ανθρωπότητας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ

ΣΚΑΡΑΜΑΤΓΚΑ

Την Πέμπτη 18 Ιούλη ανακοινώθηκε στον τύπο ότι τα ναυπηγεία του Νιάρχου πέρασαν -στα κρατικά χέρια κι κι ως εκ τούτου οι εργαζόμενοι σ' αυτά θα απαναλάβουν σε λίγο καιρό την εργασία τους που έχει διακοπεί εδώ και μήνες κατόπιν απόφασης του ιδιοκτήτη Νιάρχου. "Ελπίζω ότι με την εξαγορά αρχίζει μια νέα εποχή για τα Ελληνικά ναυπηγεία με τη συνεργασία των εργαζομένων..."

Κ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ διευθυντής της Ε.Τ.Β.Α.

"Είναι μέρα δικαίωσης ενός αγώνα, είναι μέρα ιστορική για το εργατικό μας κίνημα..., μέρα λεύτερη μέρα νίκης "ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΤΩΝ "Η ΤΡΙΑΙΝΑ".

Μάλιστα, αφεντικά κι εργάτες όλοι μαζί ευχαριστημένοι για την επαναλειτουργία της φάμπρικας και το... διώξιμο του καπιταλιστή! Και καλά, τα κρατικά αφεντικά κάνουν τη δουλειά τους (γίνονται χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη), οι εργάτες όμως γιατί πανηγυρίζουν, ποιοί είναι οι λόγοι που τους κάνουν να πιστεύουν ότι πραγματικά απαλλάχτηκαν από τα βόσσανά τους; Ας τους συγκεκριμενοποιήσουμε: 1. Ο μισθός που εξασφαλίζεται με την επαναλειτουργία 2. Η ψευδαίσθηση ότι το κράτος, και ειδικά η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση, μεριμνά για τον πολίτη- που ενισχύθηκε μάλιστα με τις πομπώδεις εξαγγελίες περί "συμμετοχής" των εργατών στην επιχείρηση.

Αυτό που για άλλη μια φορά γίνεται αντιληπτό είναι η πάγια πλέον αδυναμία του προλεταριάτου να κατανοήσει τη θέση

του στην κοινωνία και στην παραγωγική διαδικασία, αφαιρώντας έτσι από τον εαυτό του το δικαίωμα να καταστρέψει ό,τι τον καταπιέζει και τον συντρίβει καθημερινά: την κοινωνία τη χωρισμένη σε τάξεις.

Μια ακόμα πληγή, λοιπόν, κλείνει προς το παρόν και τ' αφεντικά του Πασόκ μπορούν να κοκορεύονται για τη "φιλεργατική" πολιτική του, οι εργαζόμενοι να καταναλώνουν το μισθό τους, κι οι υπόλοιποι θεατές του δράματος που παίζτηκε τους τελευταίους μήνες να συναινούν και να στηρίζουν τις "προσπάθειες" για την οικονομική-"μας" ανάκαμψη θεωρώντας το ύψιστο "δημοκρατικό καθήκον".

Τα αφεντικά εκλιπαρούν για αύξηση της παραγωγικότητας, για ανάπτυξη της "εθνικής μας" οικονομίας, και διατυμπανίζουν την "ενεργό συμμετοχή" των εργατών στη λειτουργία των επιχειρήσεων κλπ.

Τι σημαίνει όμως αύξηση της παραγωγικότητας; εντατικοποίηση του ρυθμού εργασίας, μ' άλλα λόγια ο εργάτης θα εκτελεί περισσότερη εργασία με τον ίδιο μισθό και στις ίδιες ώρες, πράγμα που μεταφράζεται σε μείωση του πραγματικού μισθού του, μείωση των θέσεων εργασίας, και άυξηση των κερδών των καπιταλιστών. Άλλωστε οι παραγωγικές σχέσεις παραμένουν καπιταλιστικές η δε συμμετοχή των εργαζομένων φθάνει ως το σημείο όπου παίρνονται οι αποφάσεις για ό,τι αφορά

τη λειτουργία της επιχείρησης (απλά οι συνδικαλιστές των εργατών έχουν ένα συμβουλευτικό ρόλο στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων) και φυσικά δε γίνεται λόγος για συμμετοχή τους στα κέρδη της.

Κι αν, σύντροφε εργαζόμενε, αγανακτήσεις και απαιτήσεις, τα αφεντικά θάχουν το θράσος και το "πάτημα" να σου πουν "μα θα κάνεις απεργία στην επιχείρηση που συμμετέχεις και συ, στη "δική σου" δουλειά;"

Κι αν, ουαί σοι, η παραγωγικότητα και τα κέρδη της επιχείρησης δεν είναι ανάλογα με όσα προγραμμάτισε η διεύθυνσή της, θα σε αποκαλέσουν και ανίκανο, τεμπέλη, γιατί "η επιχείρηση φροντίζει για το καλό σου" και συ τη γράφεις στ' α..... σου.

Γι' αυτό προσπαθούν να σε πείσουν ότι τα συμφέροντά σου ταυτίζονται με τα συμφέροντά τους.

Κι αναρωτιέσαι πώς θάβρισκες δουλειά για να ζήσεις, αν δεν υπήρχαν αφεντικά; Μα τότε όλα θάταν δικά σου σύντροφε. Γιατί ολόκληρος ο πλούτος της γης ανήκει δικαιωματικά σένα και στους ομοίους σου, κι όχι στη μειοψηφία των λήσταρχων του κεφαλαίου που, κατ' αποκλειστικότητα τον λυμαίνονται.

Τι πιο φυσικό και λογικό, λοιπόν, να κάνεις στόχο σου την ανατροπή των αφεντικών, των καπιταλιστικών παραγωγικών ΚΑΙ κοινωνικών σχέσεων, και του κράτους που τις προωθεί και διαιωνίζει.

Τι πιο αφύσικο και παράλογο να περιθωριοποιείς από μόνος, με τη στάση

σου, αυτό που τελικά αποτελεί το πιο κεντρικό και αληθινά σοβαρό ζήτημα της ζωής σου και της ζωής όλων των ανθρώπων της γης, το να βιώσουμε πραγματικά την ίδια τη ζωή και όχι τις εικόνες της που μας τις προβάλλουν σαν να είναι η ίδια, μέσα στον αντεστραμμένο εξουσιαστικό κόσμο.

Τελειώνοντας, θυμίζουμε μονάχα ότι μια βδομάδα πριν την εξαγορά των ναυπηγείων του Νιάρχου από το κράτος, κι ενώ ο κόμπος είχε φτάσει στο χτένι, *ορισμένοι εργάτες οργάνωσαν συμβούλιο ξεκομμένο από το επίσημο σωματείο "ΤΡΙΑΙΝΑ" και αποφάσισαν να λάβουν δραστικά μέτρα-κατάληψη-του χώρου δουλειάς αν συνεχίζονταν αυτή τη κατάσταση. Ωστόσο τους πρόλαβαν τα γεγονότα, και τίποτα νεώτερο από το δικό τους μέτωπο...

Κάθε άλλο παρά τέτοιο ήταν η φυγή του λήσταρχου Νιάρχου που απλά "σηκώνει" το κεφάλαιό του για να το επενδύσει σε πιο συμφέρουσες επιχειρήσεις.

ΔΥΟ απόπειρες αυτοκτονίας έγιναν τις τελευταίες 10 ημέρες στο τάγμα του Γενικού Επιτελείου Στρατού - ΓΕΣ - στο Πεντάγωνο.

Όπως καταγγέλλουν δημοκρατικοι στρατιώτες, η πρώτη απόπειρα έγινε από τον Κ. Παπαδάκη πριν από 8 ημέρες, όταν ήπιε ένα ολόκληρο κουτί ασπρίνες. Ο Παπαδάκης, όταν γύρισε από το νοσοκομείο, μετατέθηκε στην παλιά του μονάδα.

Η δεύτερη απόπειρα αυτοκτονίας έγινε προχτές το βράδυ από το στρατιώτη Β. Πολυχρόνη την ώρα που ήταν στη σκοπιά. Ο Πολυχρόνης πήρε μεγάλη ποσότητα χάπια και μέχρι χτες το απόγευμα βρισκόταν στο 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο.

Όπως καταγγέλλεται, ο Πολυχρόνης είχε οικονομικά προβλήματα και όταν έβγαине έξω δούλευε. Πριν από λίγες μέρες χτύπησε το πόδι του στη δουλειά του και δεν μπορούσε να φορέσει άρβυλα. Γι' αυτό το λόγο λοχαγός του ΓΕΣ τον τιμώρησε με 5 μέρες φυλακή και άλλες 5 για αδιαφορία.

Ήθος και υφος δημοσιογραφικόν ή ο ρόλος της 4ης εξουσίας του κεφαλαίου

Τα πρόσφατα επεισόδια με τους πανκ και τους αναρχικούς, που προκάλεσαν τόσες καταστροφές στην Αθήνα, θα πρέπει όχι μόνο να προβληματίσουν και τις αστυνομικές αρχές της Θεσσαλονίκης, αλλά να τις θέσουν σε θέση ετοιμότητας ειρηνικής μάχης. Υπάρχει ένα τμήμα της πόλης μας - όχι μεγάλο, γι' αυτό και είναι εύκολο να ξεκαθαριστεί - το οποίο κυριολεκτικά ασφυκτιά από την παρουσία, παρόμοιων με των αθηναϊκών ταραχοποιών στοιχείων. Πρόκειται για την οδό Προξένου Κορομηλά. Ένας δρόμος γεμάτος κατοικίες, γιατί ελάχιστα είναι τα γραφεία, εκεί ένα "κέντρο απόκεντρο", που έχει καταντήσει τώρα δρόμος φόβου και ενόχλησης. Οι οικογένειες έχουν προβληματική διαβίωση, από τις φωνές και τις φασαρίες και τις βιμολοχίες των πανκ, που γεμίζουν το δρόμο. Τα παιδιά κινδυνεύουν κάθε στιγμή να δεχτούν λεκτικές και σωματικές επιθέσεις κι όλα αυτά τα προβλήματα, γιατί να εξακολουθούν, αφού η λύση τους είναι τόσο απλή και προσιτή; Χρειάζεται μόνο μια μικρή αστυνομική δύναμη τεσσάρων-πέντε ανδρών, με τον ανάλογο μηχανολογικό εξοπλισμό, ίσως και μια αστυνομική "κλούβα" θα είναι αρκετά για να κάνουν (όλα αυτά τα ταραχοποιά στοιχεία, που δε θ' αργήσουν με την πρώτη σήμαντη αφορμή, για να γίνουν κακοποιά), να τραπούν σε φυγή. Μαζί με την οφειλόμενη προστασία της ησυχίας και της ηρεμίας, της οικογενειακής ζωής, όλων των περιοίκων, θα βοηθηθούν ίσως και όλοι αυτοί οι ανήλικοι ταραχοποιοί, αφού χωρίς τα "στέκια" τους, ούτε "συμμορίες" θα μπορούν να σχηματίζονται, ούτε ναρκωτικά να διακινούνται εύκολα, όπως γίνεται σήμερα. Οι κάτοικοι της περιοχής είναι πρόθυμοι και για επίσημα ψηφίσματα, εκκλησίες ή καταστάσεις με υπογραφές αν η αστυνομία Θεσσαλονίκης τα θεωρεί σαν απαραίτητη προϋπόθεση, για την πραγματοποίηση αυτού του έργου. Ενός έργου απαραίτητου για τη δικαίωση του ρόλου της αστυνομίας και την περιφρούρηση της ασφάλειας των πολιτών και κατοίκων της πόλης μας, στο πιο πολύτιμο χώρο, το χώρο του σπιτιού τους.

Το παραπάνω απόσπασμα από γνωστή φασιστοφυλλάδα της Θεσσαλονίκης μας δίνει την ευκαιρία να γνωρίσουμε άλλο ένα χαρακτηριστικό δείγμα του πορνο-"δημοσιογραφικού ήθους", και ν' αντιληφθούμε καλύτερα τον επαίσαντο ρόλο των πληρωμένων νταβατζήδων της "κοινής γνώμης" - των κακόμοιρων κοντυλοφορίσκων και των αφεντικών τους (εκδότες κλπ). Ο τύπος με τους λακέδες του, αποτελούν τον ηθικό αυτουργό όλων των εγκλημάτων της εξουσίας. Καθημερινά προβάλλουν, οργανώνουν και μεθοδεύουν το ψέμμα των εξουσιαστών μας,.... αγωνίζονται για την πλήρη ιδεολογική υποταγή μας στα συμφέροντά τους. Η ξεφτίλα τους έχει σαν αντίτιμο μια στέλεια χάρτου... και μια... αξιόλογη κοινωνική θέση στο εξουσιαστικό οικοδόμημα. Λοιπόν βρωμιάρηδες μεγαλοκαρχαρίες του τύπου και υποτακτικοί-τους, η πλήξη, η ανία, η μιζέρια και η βρωμιά της κοινωνίας σας -όλη δική σας, σας τη χαρίζουμε- που είναι η ίδια

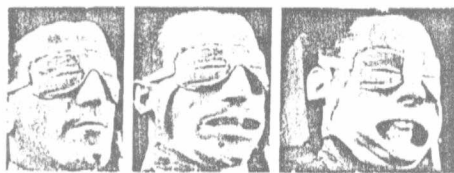
το σκληρότερο απ' όλα τα ναρκωτικά, δεν υποφέρουναι πιά.

Αν κοιτάρετε, μαντρώστε ακόμα πιο πολύ τη μοναξιά σας στους τέσσερεις σκατότοιχους του σπιτιού σας και κει μέσα ψοφέστε. Βάλτε και την αστυνομία σας απέξω να φυλάει το πτώμα σας μπας κι έτσι δικαίωση επιτέλους το ρόλο της.

Σταματείτε όμως -για το καλό σας- να μας προκαλείτε γιατί η αυτοχρήση έχει φτάσει πλέον στα όριά της. Προσέξτε καλά, το τέλος σας φτάνει γρηγορότερα από το τέλος αυτού του κόσμου που σας προμηθεύει ένα επάγγελμα.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ: Τα παραπάνω γράφτηκαν την περίοδο πριν τον Ιούνιο του '85. Οι συγκρούσεις που έγιναν κατά το μήνα αυτό -αμέσως μετά τις εκλογές- μετά την καθημερινή "διακριτική" παρουσία των μπάτσων στην περιοχή του "D'ORE", έδειξαν πολύ γρήγορα τις προθέσεις και την τακτική που πρόκειται ν' ακολουθήσει η κρατική εξουσία μέσω του (για δεύτερη τετραετία) επίσημου διαχειριστή της -του ΠΑΣΟΚ-, προκειμένου να επιλυθεί μια για πάντα... το θέμα των "άτακτων" του "D'ORE". Το βούλωμα κάθε φωνής αντιπαράθεσης-εναντίωσης στην εξουσία, η επιβολή σιγής νεκροταφείου σ' όλη την κοινωνία, είναι απαραίτητα -για την εξουσία- ώστε να προχωρήσει ομαλά ο επιχειρούμενος εκσυγχρονισμός του ελληνικού κεφαλαίου.

ΠΕΡΙ "ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ"

Η επιθυμία του εικονιζόμενου να δοκιμάσει την... "ηλεκτρική καρέκλα", ικανοποιήθηκε. Η εθελοντική δοκιμή πραγματοποιήθηκε στις Ε.Π.Α., η δε τάση του ρεύματος που διοχετεύθηκε στο σώμα του, ούτε καν πλησίασε τα επιτρεπόμενα "όρια ασφάλειας". Δεν νομίζουμε ότι χρειάζονται σχόλια. Οι παραμορφώσεις του προσώπου του, όση ώρα δεχόταν το ηλεκτρικό ρεύμα, είναι αποκαλυπτικές...

ROCK in Athens 1985

"... είναι αυτός ο ήχος, είναι αυτό το άγριο θέαμα και η σαδομαζοχιστική έλξη που προκαλεί, είναι αυτή η κυριαρχία της τεχνολογίας, είναι αυτή η α-φωνία, αυτή η μοναξιά της συν-ύπαρξης. Μ' αυτή την έννοια και γι' αυτό τον πολύ σοβαρό λόγο, πολύ σωστά το υπουργείο πολιτισμού και το υφυπουργείο νέας γενιάς, οργάνωσαν το διήμερο του ροκ..." (ελευθεροτυπία").

Σωστά, πολύ σωστά λοιπόν το κράτος -αφέντης και προστάτης μας- ως γνωστόν-ενσωματώνει και καθοδηγεί κάθετί που έχει να κάνει με το θέαμα και ειδικότερα μ' εκείνο ακριβώς που αφήνει ιδιαίτερα σημαντικό κέρδος σ' όσους το εμπορεύονται: την ψυχαγωγία. Προσπαθώντας το κράτος να χειραγωγήσει τη νεολαία - το πιο ενεργητικό και δραστήριο κομμάτι του πληθυσμού, απ' το οποίο ενδεχόμενα μπορεί να κινδυνεύσει άμεσα- επενδύει στην ψυχαγωγία της ένα σεβαστό κεφάλαιο χρημάτων και φροντίδας (βλ. μουσικές εκπομπές, συναυλίες, τουριστικά κλπ. προγράμματα). Ενέργεια σχετιζόμενη μ' αυτό που άμεσα επιδιώκει: την ενσωμάτωση και αφομοίωση της νεολαίας μεσ' τα πλαίσια της κοινωνικής ταξικής ομαλότητας και της παραγωγικής διαδικασίας, την αποτροπή της από την άσκηση έμπρακτης κοινωνικής κριτικής αμφισβήτησης και τον περιορισμό-εγκλωβισμό της στο χώρο της "ιδέας και της κουλτούρας". Τελικός του σκοπός παραμένει φυσικά η αναπαραγωγή και συντήρηση της κυριαρχίας του, σαν οργανισμού-εκφραστή του γενικευμένου κοινωνικού διαχωρισμού που εγγυάται τη συνέχιση της ύπαρξης της ταξικής εξουσιαστικής κοινωνίας.

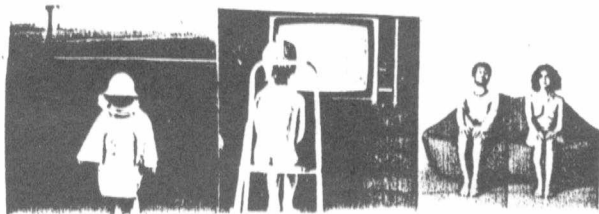
Το "διήμερο του ροκ" στην Αθήνα ήταν μια τέτοια επένδυση - άκρως ωφελιμιστική για το κράτος: Σώου μπίζνες και εκτόνωση, τεχνολογία και ψευδαίσθηση επικοινωνίας, και ό,τι κάθε ροκ συναυλία συνεπάγεται, όντας μια αρένα της σημειώτης κοινωνίας του "άρτου και του θεάματος". Έξω όμως απ' όλα αυτά, υπάρχουν και τα άτομα που συμμετείχαν στη συναυλία και που δεν είχαν άμεση σχέση με ό,τι αφορά την πραγματοποίησή της, ούτε με τα οφέλη που αυτή παρείχε στους διοργανωτές της. Και φυσικά ενδεχόμενα υπάρχουν κι ορισμένοι -ελάχιστοι- μουσικοί με προθέσεις διαφορετικές απ' αυτές των ατζέντηδων (μουσικές εταιρείες, μάνατζερς...) που τους κατευ-

θύνουν, τις οποίες όμως μέσα στα πλαίσια μιας συναυλίας δεν μπορούν να εκπληρώσουν, ενώ οι ίδιοι πιστεύουν ότι το πετυχαίνουν. Εφόσον λειτουργούν περιοριστικά εντός των ορίων του επιτρεπτού που το θέαμα επιβάλλει. Λίγο-πολύ, λοιπόν σχεδόν όλοι μένουν ευχαριστημένοι, εκτός από εκείνους που νιώθουν κενό απ' τη συμμετοχή τους στα στεγανά τοιχώματα του θεαματικού παιχνιδιού και περνούν στην έμπρακτη κριτική του προσπαθώντας να ανατρέψουν τους κανόνες με τους οποίους λειτουργεί [εισιτήριο, ακρόαση, πειθαρχία, εκτόνωση,...] και βάζοντας συνάμα ένα αίτημα τόσο ζωντανό και τόσο οικείο στον καθένα: μια πραγματικά ανθρώπινη ζωή.

"...να μπαίνουν τσάμπα όσοι απαιτητικοί λειτουργώντας εις βάρος εκείνων που έχουν πληρώσει (που δεν είναι αναγκαστικά οι "κατέχοντες") καταργώντας τη σχέση που διαμορφώνει το εισιτήριο και μετατρέποντας το κράτος σε πατέρα-αφέντη, τα επεισόδια ήταν αναμενόμενα...". ("ελευθεροτυπία").

Σωστά πάλι, πολύ σωστά, καταργείται η σχέση που διαμορφώνει το εισιτήριο (σχέση το δίχως άλλο εμπορευματική-εξουσιαστική), μόνο που το κράτος δεν μετατρέπεται αλλά είναι υπαρχής πατέρας-αφέντης πάνω σε κάθε κοινωνική σχέση, πάνω σε κάθε άτομο, και το μόνο που κάνει είναι να το υπενθυμίζει διαρκώς σ' όσους το αμφισβητούν, χρησιμοποιώντας το κατάλληλο γι' αυτό μέσο: την καταστολή. Αυτή ακριβώς την καταστολή που υπάρχει πάντα εκ των προτέρων, πριν δηλαδή εκδηλωθεί στην πράξη (είναι η ίδια η κρατική εξουσία στις διάφορες μορφές της - νομοθεσία, ύπαρξη αστυνομίας κλπ.), και που στη συγκεκριμένη συναυλία ήταν προσωποποιημένα στον αστυνομικό κλοιό έξω από το στάδιο, αμφισβήτησαν άμεσα εκατοντάδες άνθρωποι απαιτώντας να παραβιάσουν το σκοπό για τον οποίο υπήρχε. Βαρύ το τίμημα των μπάτσων-πιστών σκύλων των αφεντικών- κι ακόμα πιο βαρύ έμελλε νάναι το αντίτιμο που πληρώθηκαν για να "κάνουν στην άκρη", χρειάστηκε να τις φάνε, να καούν για να υποχωρήσουν, και να ομολογηθεί αυτό που ήδη δηλώνεται με την παρουσία τους και μόνο, η αδυναμία της εξουσίας και των αφεντικών να στηρίξουν έναν κόσμο σαθρό, βρώμικο, νόθο, αντεστραμμένο όπου "ζούμε" τις εικόνες της ζωής και όχι την ίδια τη ζωή, τον κόσμο του παρά και του εμπορεύματος.

"...έχετε το δικαίωμα στην ελευθερία του λόγου, τουλάχιστον όσο δεν θάστε αρκετά χαζοί να περάσετε στην πράξη..." *Clash*. Δήλωση της υπουργού πολιτισμού, Μερκούρης: "αν η αστυνομία δεν έδειχνε υπερβάλλοντα ζήλο, τα επεισόδια θα ήταν ανύπαρκτα". Σωστά και πάλι, γι' αυτό ακριβώς τη ρεζίλεψε ανοίγοντας τις πόρτες (αχρηστεύοντας, έτσι το ρόλο που της

είχαν αναθέσει), κι αυτό ήταν αρκετό για να αποτρέψει περισσότερο δυσάρεστες για την εξουσία καταστάσεις, αφού αφομοιώθηκε η ενεργητικότητα του κόσμου με διοχέτευσή της στη θεαματική συμμετοχή της συνανταλίας. Για άλλη μια φορά αποτράπηκε, όχι βέβαια τόσο από τον επιδέξιο χειρισμό της εξουσίας αλλά κυρίως από την αδυναμία των εξεγερμένων να διευρύνουν αυτό που κατέκτησαν με τα οδοφράγματα που έστησαν, το θάνατο δηλαδή όλων των φραγμών που αυτή έχει καλουπώσει γύρω της, η ευρύτερη συμμετοχή σ' αυτό που κάθε άτομο χωριστά επιδιώκει και όλοι μαζί αδυνατούν να κατακτήσουν: την καταστροφή της ταξικής κοινωνίας των διαχωρισμών, της μιζέριας, της ανίας, του άγχους, της καταπίεσης. Αν τελικά τίποτα (;) δεν κερδήθηκε άμεσα (μιας και οι καμένες κλούβες θα αντικατασταθούν...), φανερώθηκε εντούτοις για άλλη μια φορά (σ' ένα μόλις μήνα: βλ. χιμείο) ότι η ανθρώπινη θέληση για ζωή δεν παραπλανιέται, ούτε κάμπτεται με "πολιτιστικά" προγράμματα κι επιχειρήσεις "αρετής".

Βίβα στον αγώνα της ΚΟΝΤΑΔΟΡΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΔΕΛΤΙΟ
"ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ"

Η αφορμή γι' αυτή την απάντηση πάρθηκε από το 150ήμερο ενημερωτικό δελτίο "ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ", που το βρήκαμε κάπως παραξευμένοι στη θυρίδα του "ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ".

Στη θεματολογία του εκθειάζεται η "ανεξάρτητη" Σαντινίστικη

πολιτική, η "πλατειά δημοκρατία" και η λαϊκή συμμετοχή στο "μεγάλο πείραμα" της επαναστατικής (εδώ γελάμε...) κυβέρνησης.

Μονόπλευρα αντιιμπεριαλιστικό (κατά των Ε.Π.Α.), αναφέρεται στο φιλειρηνισμό, στον αγώνα της Κονταδόρα (συμμαχία των Λατινοαμερικάνικων χωρών), στα προβλήματα και στον αγώνα ειδικά της "επαναστατικής" κυβέρνησης των Σαντινίστας ενάντια στην αντιπαύσταση (αντιδραστικοί δεξιοί, συντηρητικός κλήρος, Κόντρας-ακροδεξιοί αντάρτες καθοδηγούμενοι από αμερικάνους μισθοφόρους).

Η δική μας θέση διαφοροποιείται ριζικά από αυτή του εν λόγω δελτίου σε ό,τι αφορά την υπόθεση της Νικαράγουας.

Και βέβαια συμπαραστεκόμαστε το λαό της Νικαράγουας όπως και σε κάθε λαό που αγωνίζεται ενάντια στο συμφεροντολογικό επεκτατισμό των ιμπεριαλιστών κεφαλαιοκρατών.

Σαν αντιεξουσιαστές όμως κάνουμε σαφή διάκριση ανάμεσα στο Νικαραγουανό λαό και στην εξουσία που τον διευθύνει (Σαντινίστας).

Υπό το πρίσμα αυτής της λογικής δε, γίνεται η δική μας θεώρηση απέναντι σε όλη την πορεία των εξελίξεων που είχε η κατάσταση στη Νικαράγουα.

Τα συσσωρευμένα κοινωνικά προβλήματα της χώρας αυτής, οδήγησαν στην δξυνση της λαϊκής ταξικής πάλης η οποία εκφράστηκε κυρίως σαν πάλη ενάντια στο δικτάτορα Σομόζα και πήρε τη μορφή του ένοπλου αγώνα υπό την καθοδήγηση του "μετώπου των Σαντινίστας".

Οι Σαντινίστας αλλοιώνοντας το περιεχόμενο της εξέγερσης

του λαού της Νικαράγουας και προσδίδοντας σ' αυτή το χαρακτήρα του "εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ενάντια στον πουλημένο Σομόζα, για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία..", κατάφεραν να την εκτρέψουν από το γνήσιο ταξικό της περιεχόμενο.

Έτσι ο λαϊκός αγώνας για πραγματική ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη, πέρασμα από την απλή μίσηρη επιβίωση στην πραγματική ζωή, μετατράπηκε υπό την καθοδήγηση των Σαντινίστας σε αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας.

Ο προλεταριακός πληθυσμός παρασύρθηκε σ' ένα πολιτικό παιχνίδι που καμιά σχέση δεν είχε με τα πραγματικά αιτήματα της ταξικής πάλης, αντίθετα δε η μόνη εγγύηση που παρείχε ήταν η άνοδος των Σαντινίστας στην εξουσία.

Μέσα στο γενικό πλαίσιο της παγκόσμιας κυριαρχίας της πολιτικής σα μέσου συντήρησης και διαιώνισης του παγκόσμιου συστήματος εξουσίας. Οι Σαντινίστας, διεξάγοντας ένα καθαρά πολιτικό αγώνα, ήταν υποχρεωμένοι να υποταχθούν στους κανόνες του διεθνούς πολιτικού παιχνιδιού, οι όροι διεξαγωγής του οποίου αντανακλούν στη φύση και στο χαρακτήρα του και καθορίζονται από αυτά.

Οι Σαντινίστας δεν επεδίωκαν παρά μόνο την πτώση του καθεστώτος του Σομόζα -που όσο ήταν στην εξουσία συνεπάγονταν και τον πλήρη έλεγχο της Νικαράγουας από τους Αμερικάνους- και την αντικατάστασή του απλά από ένα άλλο "αριστερή απόχρωση".

Τη στιγμή δε που οι δυο μεγαλοκαρχαρίες (Ε.Π.Α. και Ρωσία) έχουν υπό τον έλεγχό τους ο καθένας το μισό κόσμο και είναι αδύνατη η ύπαρξη "εθνικού κράτους" αυτόνομου-αυτάρκες (εφόσον έχει την ανάγκη οικονομικής και πολιτικής υποστήριξης ενός εκ των δύο μπλοκ) κάθε απλή εσωτερική αλλαγή στην πολιτική εξουσία μιας χώρας δε σημαίνει παρά τη μετάβαση αυτής από το ένα εξουσιαστικό μπλοκ στο άλλο, και τίποτα παραπάνω.

Το αυτό συνέβη και με τους Σαντινίστας. Εφόσον αγωνίζονταν ενάντια ειδικά μόνο στο Σομόζα (αμερικανόφιλο), για να το πετύχουν, έπρεπε να πάρουν βοήθεια -από πού αλλού- απ' τον αντίποδα της Αμερικής, τη Ρωσία.

Έτσι... πάμε ΑΠΟ ΤΙΣ Ε.Π.Α. ΤΟΥ ΣΟΜΟΖΑ ΣΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ. ΤΟΥ ΟΡΤΕΓΚΑ. Όσον αφορά την παρουσία του προλεταριάτου της Νικαράγουας -και όλου του κόσμου- σε τέτοιου είδους "εθνικοαπελευθερωτικούς" αγώνες, αυτή δε σημαίνει παρά τη συμμετοχή του σε μια ενδοεξουσιαστική-ενδοϊμπεριαλιστική διαμάχη με συνέπεια τον αποπροσανατολισμό του και την εγκατάλειψη των πραγματικών του επιδιώξεων.

Τέτοιοι αγώνες καμιά σχέση δεν έχουν με τον προλεταριακό διεθνισμό, τη διεθνιστική αλληλεγγύη όλων των προλετάρων του κόσμου, ενάντια σ' αυτό που τους διαχωρίζει και τους εξαθλιώνει, ενάντια στην εξουσία, που είναι ο κοινός εχθρός τους.

Ο πραγματικός αγώνας του προλεταριάτου είναι παντού ο ίδιος: ο εχθρός βρίσκεται στη δική μας χώρα.

Όσοι αγωνιούν για το μέλλον της "επανάστασης" και την επιτυχία της "επαναστατικής" Σαντινίστικης κυβέρνησης, ας είναι ήσυχoi. Οποιαδήποτε εξέλιξη κι αν σημειωθεί, οποιαδήποτε "λύση" κι αν δοθεί, θα εντάσσεται μέσα στα πλαίσια του "δικαιότερου" διεθνούς καταμερισμού της εξουσίας των αφεντικών όλου του κόσμου.

Όσο για το λαό της Νικαράγουας όπως και για όλους τους λαούς της γης στο βαθμό που εξακολουθούν να εμπιστεύονται τη ζωή και την τύχη τους σε ηγέτες "σωτήρες", θα υφίστανται συνεχώς την εκμετάλλευσή τους απ' αυτούς, την καταπίεση, την αδικία. Θα επιβιώνουν απλά, ανταγωνιζόμενοι ο ένας τον άλλο.

Στους κύριους της ελληνικής επιτροπής αλληλεγγύης στη Νικαράγουα αφιερώνουμε ένα κομμάτι από δημοσίευμα της εφημερίδας "Σπάστης", δείγμα της "δημοκρατι-

κότατης" πολιτικής των Σαντινίστας "Οι ινδιάνοι του Αμαζόνιου προσπαθούν να επιβιώσουν από τη γενοκτονία όπως τ' αδέρφια τους πρόσφατα στη Γουατεμάλα και στη Νικαράγουα όπου οι ντόπιοι Μεσκίτος εξοντώνονται συστηματικά και από την κυβέρνηση των Σαντινίστας και από τους ακροδεξιούς αντάρτες".

VIVA! στον αγώνα της Κονταδόρα!.

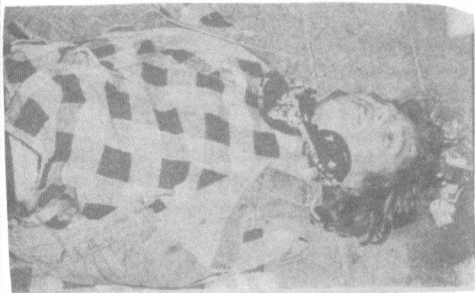
ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Απο το χρονικο των γεγονοτων κατα την "επειο του πολυτεχνειου", στην Αθηνα

Όλα είναι παρμένα από αποκόμματα εφημερίδων. Δεν επιχειρείται ευρύτερη παρουσίαση και κριτική των γεγονότων. Κάθε πράξη αναφέρεται κι εκφράζει, τουλάχιστον άμεσα τον παραγωγό της. Ας αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του....

ΙΑΤ. Ο 15ΧΡΟΝΟΣ ΗΤΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΛΟΥΒΑ ΠΡΙΝ ΠΕΣΕΙ ΝΕΚΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ

Τον σημάδεψε στον κρόταφο!

Στη μέση περίπου της Αλεξάνδρας οι αστυνομικοί άρχισαν να χτυπάνε τις ασπίδες τους ενώ οι διαδηλωτές τραγουδούσαν.

τα ΜΑΤ αρχίζουν επίθεση προς τους συγκεντρωμένους, οι οποίοι, συγκλονισμένοι, δεν μπορούσαν να πιστέψουν την ύπαρξη νεκρού.

Οι κρανοφόροι ξυλοκοπούν όποιον βρίσκουν μπροστά τους και συλλαμβάνουν αρκετούς, με το πρόσχημα της εξακρίβωσης. μισογράφοι ακούνε μια γυναίκα να ουρλιάζει από ένα μπαλκόνι της Στουρνάρη:

«Ένας νεκρός στο πεζοδρόμιο»!

Οι αστυνομικοί φωνάζουν «Αφήστε τον αλήτη, ας είναι ό,τι θέλει»!

Στο οδόστρωμα και σε απόσταση δύο, περίπου, μέτρων, από την κλούβα, βρίσκεται, νεκρικά ακίνητο, ένα νεαρό παιδί

Με δακρυγόνα και καπνογόνα, τέλειωσε η κατάληψη του Χημείου. Πριν καλά-καλά συμπληρωθεί 12ωρο, η απόφαση για εκκένωση του Χημείου είχε παρθεί από την αστυνομία.

Οι αστυνομικοί επιχειρήσαν πολλές φορές να περιορίσουν τους καληψίες μέσα στο Χημείο, αλλά απέτυχαν.

Αρκετές φορές έγινε μέσα στη νύχτα πετροπόλεμος μεταξύ αστυνομικών και των καταληψιών. Αρκετές φορές χρησιμοποιήθηκαν και βόμβες μολότωφ.

Σε καμιά περίπτωση οι αστυνομικές δυνάμεις δεν μπόρεσαν να σπάσουν τα οδοφράγματα έξω από το χημείο.

Ο πρότανης του Πανεπιστημίου μίλησε με τους καταληψίες και έγινε προσπάθεια να βρεθεί μια λύση για να λήξει η κατάληψη.

Οι καταληψίες δεν δέχθηκαν εναλλακτικές λύσεις. Άνδρες των ειδικών αποστολών της αστυνομίας ανέβηκαν στις τάρτσες των γύρω από το Χημείο πολυκατοικιών. Στις 10.25 άρχισαν να εκτοξεύουν δακρυγόνα και καπνογόνα προς το χημείο.

ΞΥΛΟΔΑΡΜΟΣ

Τους ανάγκαζαν να σηκώσουν τα χέρια ψηλά και με την απειλή των αυτομάτων, να πειθαρχούν στις εντολές των "κομμάτων". Η βίαιη μεταχείριση και ο άγριος ξυλοδαρμός ήταν πρωτοφανείς.

"Θα μας σκοτώσετε. Μη βαράτε άλλο", φώναζαν οι καταληψίες.

Οι αστυνομικοί όμως δεν "καταλάβαιναν τίποτα". Χτυπούσαν αλύπητα. Αφού "ανακάλυψαν" όλους τους έγκλειστους, τους οδήγησαν με κλωτσιές και γροθιές στην έξοδο του Χημείου από την πλευρά της οδού Ναυαρίνου.

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη με λουκέτο. Απ' έξω περίμεναν διμοιρίες κρανοφόρων. Μόλις οι καταληψίες βγήκαν έξω τους παρέλαβαν οι άνδρες των ΜΑΤ.

Ακολούθησε "δεύτερη δόση" άγριου ξυλοδαρμού. Αστυνομικοί πατούσαν πάνω στα κορμιά των νεαρών που βρίσκονταν πεσμένοι στο έδαφος.

Αποδοκιμάστηκαν για την πράξη τους αυτή από περίοικους. Πάνω από μπαλκόνια, άντρες και γυναίκες φώναζαν: - "Άλσχος αλήτες. Σταματάτε να βαράτε τα παιδιά".

Ήταν ότι οι καταληψίες ήταν ματωμένοι από το ξύλο μέσα στο κτίριο και αναγκάστηκαν από τα ΜΕΑ να βγουν με τα χέρια ψηλά, στη Ναυαρίνου τους παρέλαβαν άνδρες των κρανοφόρων κι άρχισαν να τους βρίζουν χυδαία και να τους δέρνουν με αγριότητα.

Ο τυφλός αυτός ξυλοδαρμός, με κλομπς, κλωτσιές και γροθιές σ' όλα τα σημεία του σώματός τους κράτησε σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής προς την κλούβα, ενώ ένας αξιωματικός ακούστηκε να φωνάζει «Μην τους χτυπάτε! Ηρμαί! Υπάρχουν κάμερες»!

Τρία λεπτά αργότερα βγήκε από το Χημείο η δεύτερη ομάδα καταληψιών ή μάλλον τους έβγαζαν σηκωτούς τα ΜΕΑ.

Με καταματωμένα τα πρόσωπα από το ξύλο και πνιγμένοι από τα δακρυγόνα και αυτοί οι κρατούμενοι δέχτηκαν τη λυσσασμένη επίθεση των ροπαλοφόρων, ενώ ακούγονταν οι πρώτες αποδοκιμασίες των περαστικών που έβλεπαν από μακριά τις αστυνομικές αγριότητες.

Σύμφωνα με μαρτυρίες (και του συντάκτη της «Ε» Γ. Κανελλάκη που συνελήφθη και μεταφέρθηκε στην Ασφάλεια, όπου παρέμεινε για 5 περίπου, ώρες) ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων συνεχίστηκε, το ίδιο άγριος και μέσα στις κλούβες.

Οι συλληψίες και οι κακοποιήσεις από τα ΜΑΤ επεκτάθηκαν για αρκετή ώρα και στους περαστικούς, οι οποίοι

... και χτύπησαν με κλομπς, γροθιές και κλωτσιές μια ομάδα σημοσιογράφων και φωτορεπόρτερ που βρίσκονταν στο σημείο, γιατί παρακολουθούσαν και φωτογράφιζαν τις συγκρούσεις.

Όταν ένας φωτορεπόρτερ προσπάθησε να φωτογραφίσει τις σκηνές του επιτέθηκαν και του έσπασαν τη μηχανή. Όλα αυτά γίνονταν υπό την ανοχή και κάτω από τα βλέμματα ενός αστυνομικού διευθυντή και ενός υπαστυνόμου, που ήταν οι επικεφαλής.

Αρνήθηκαν να δώσουν στους δημοσιογράφους τα στοιχεία των αστυνομικών.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΟΥΤΣΗΣ κατάγγειλε, ότι χτυπήθηκε από αστυνομικούς στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. "Ανέβαινα τη Λεωφόρο, είπα στην "Ε", και περνώντας μπροστά από μια κλούβα, με αρπάξανε και με χτυπούσαν με λύσσα, στα καλά καθούμενα. Καταγγέλω την άνανδρη συμπεριφορά αστυνομικών".

Ο Γιώργος Σύριγγας κατάγγειλε ότι "βρισκόταν προχτές το απόγευμα στην οδό Πανεπιστημίου και Βουκουρστίου γωνία, με τρία ακόμα άτομα. Δέχτηκαν επίθεση από άνδρες των ΜΑΤ επειδή κρατούσαν μια κπροκήρυξη για το Χημείο".

Η κκ. Καρύδη κατάγγειλε ότι "κατέβαινε την οδό Σόλωνος και αστυνομικοί των ΜΑΤ τη συνέλαβαν και την οδήγησαν στην κλούβα, γιατί δεν σταμάτησε όταν της φώναξαν. Μέσα στην κλούβα αστυνομικοί χτυπούσαν άγρια ένα νεαρό, επειδή φορούσε σκουλαρίκι και επειδή είχε μαζί του προκήρυξη της ΕΦΕΕ, σχετικά με την πορεία που είχε αναγγείλει.

Αγριότητα

Για την αγριότητα των αστυνομικών, με και χωρίς στολή, είναι ενδεικτική η μαρτυρία του φωτορεπόρτερ Λάμπη Παπαδόπουλου:

«Γύρω στις 9 το βράδυ - λέει - ένας τραυματισμένος αναρχικός έτρεχε προς το σταθμό πρώτων βοηθειών, στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου. Τον κυνηγούσαν και τον χτυπούσαν με ξύλα άντρες των ΜΕΑ. Δε σταμάτησαν να τον χτυπούν ακόμα και μέσα στην αίθουσα υποδοχής»!

37 στοιχεία ανακριτικά κακούργημα

«Από την Τρίτη βράδυ, 19 Νοέμβρη, εμείς οι συλληφθέντες καταληψίες του Χημείου, αρχίσαμε αποχή από φαγητό και νερό σαν μια πρώτη έμπρακτη απάντηση στην παράνομη κατακράτηση και σύλληψή μας, ύστερα από την βίαιη στρατιωτική εισβολή των ειδικών κομμάτων καταστολής.

Άμεσο αίτημά μας, είναι η απελευθέρωση όλων μας».

«Γνωρίζουμε ότι η επιτηδευμένη υποκρισία και τα κροκοδείλια χαμέρπεια από μεριάς του κράτους και των κομμά-

των, αποσκοπεί στην συγκάλυψη των αυτοργών και συνυπεύθυνων ιθυνόντων της δολοφονίας του 15χρονου συντρόφου. Τίποτα όμως δεν μπορεί να ξεπλύνει το αίμα του Μιχάλη, ούτε ίσως με το αντιστοιχο

Ο κρατούμενος Χρ. Κουτελιάρης, που έπαθε προσωρινή τύφλωση από δακρυγόνο, κατήγγειλε ότι οι αστυνομικοί τον πήραν βίαια από το Ιπποκράτειο όπου ήδη του είχαν βάλει ορρούς.

Η 21χρονη Δήμητρα Ιωαννίδου έχει πάθει εγκαύματα στην κοιλιά, όπου την χτύπησε δακρυγόνο.

Ενα σοβαρό πρόβλημα παρουσιάστηκε στον 17χρονο μαθητή του Λυκείου Αν. Αν. ο οποίος υποφέρει από επιληψία.

Μετά την απεργία πείνας και δίψας, τον έπιασε κρίση, αλλά δεν δέχτηκε να σταματήσει την αποχή παρά τις συμβουλές των υπολοίπων. Οι δικηγόροι σκέφτονταν χτες να επικοινωνήσουν με γιατρούς, για να βρεθεί κάποια ιατρική λύση.

Εφοδος φασιστών

Από τους 19 νεαρούς που απολογήθηκαν χτες, ομοφωνία ανακριτή και εισαγγελέα προφυλακίστηκαν 10 από τους κατηγορούμενους, ενώ αφέθηκαν.

Οι 5 πρώτοι προφυλακισθέντες, καταγγέλλθηκε ότι έπεσαν θύματα άγριου ξυλοδαμού από τους αστυνομικούς μέσα στην κλούβα που θα τους μετέφερε αργά το μεσημέρι στον Κορυδαλλό. τον ξυλοδαμρό των: Χρ. Κουτελιέρη, Χρ. Κίσσα, Γ. Βαμβακά, Βασ. Χονδρόπουλου και Αλ. Σπάτουλα, αντιλήφθηκαν και κατήγγειλαν με αναφορά τους στον ανακριτή δυο δικηγόρνες η Μαρλίνα Τάμουρα και η Ειρήνη Λαζάντ. "Οι πέντε προφυλακισθέντες, αναφέρουν στην αίτησή τους που κατέθεσαν στον 13ο τακτικό ανακριτή, μετά την απολογία τους ενώπιόν σας εδάρησαν βάνουσα στο αστυνομικό όχημα από τους αστυνομικούς. Το παραπάνω περιστατικό έλαβε χώρα στην οδό Καποδιστρίου και περί ώραν 4.15 μ.μ."

Στις 4 το πρωί, οι αστυνομικές δυνάμεις και τα πυροσβεστικά απομακρύνθηκαν από την κεντρική πύλη, και πήραν θέση οργανωμένες ομάδες ακροδεξιών και άλλων «αγανακτισμένων πολιτών» και άρχι-

Στις 4 και 30 το πρωί, μια άλλη ομάδα ακροδεξιών και «αγανακτισμένων πολιτών» προχώρησε και έφτασε, χωρίς αντίσταση, μέχρι την πόρτα του Πολυτεχνείου, στην Πατησίων. Εκεί έριξαν το σύνθημα «αγανακτώσαν την πρόθεση να ανοίξουν την πόρτα και να μπουνε

Οι «πολίτες» φορούσαν κρανη, κρατούσαν ρόπαλα και πολλοί από αυτούς φορούσαν στολές «κατάλληλες για την περι-

πτωση». Την ίδια ώρα οι δυνάμεις των ΜΑΤ δεν επενέβαιναν στα επεισόδια, διώχνοντας μακριά τους πολίτες, που πλησίαζαν να δουν τι συμβαίνει. Οι αστυνομικοί απειλούσαν, έσπρωχναν και χτυπούσαν σε αρκετές περιπτώσεις και τους πολίτες, που τολμούσαν να διαμαρτυρηθούν για τους «αγανακτισμένους».

«Καλέσατε τους Επενίτες και τους υπόλοιπους ακροδεξιούς να βοηθήσουν την Αστυνομία», φώναζαν πολλοί από τους συγκεντρωμένους.

Αντίθετα οι «αγανακτισμένοι» εξαλλοι φώναζαν προς τους καταληψίες «αφήστε τον λαό να τους λυντσαρεί». Στις 9 χτες το πρωί έγινε ένα μοναδικό για την αγριότητά του επεισόδιο.

Νεαρός, που κατέβαινε την οδό Στουρνάρα προς την Πατησίων που δεν εφρουρείτο από δυνάμεις των ΜΑΤ, κινδύνεψε να λυντσαριστεί από ένα μαινόμενο πλήθος, που όρμησε εναντίον του. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ επενέβησαν και τον έσυραν αιμόφυρτο στη γωνία των δρόμων Στουρνάρα και Πατησίων. Ακολούθησε διάλογος μεταξύ των συγκεντρωμένων και των αστυνομικών.

ΛΥΣΣΑΛΕΕΣ συγκρούσεις μεταξύ κρανοφόρων των ΜΑΤ και ομάδων αναρχικών μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης το κέντρο της Αθήνας επί πολλές ώρες χτες το βράδυ.

Πολίτες, άσχετοι με τα επεισόδια, δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερς ξυλοκοπήθηκαν άγρια από τους αστυνομικούς, Τράπεζες πυρπολήθηκαν και καταστήματα έγιναν γυαλιά - καρφιά, από μολότωφ και πέτρες που πέταξαν οι αναρχικοί.

Το μακελειό άρχισε στις 5.30, περίπου, το απόγευμα, λίγες ώρες μετά την εισβολή της Αστυνομίας στο Χημείο κι ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη πορεία διαμαρτυρίας αναρχικών και αριστεριστών, που ζητούσαν «εκδίκηση» για τη χτεσινή δολοφονία του 15χρονου **Μιχάλη Καλτζά** από τον αστυνομικό, **Αθ. Μελίστα**.

Και κορυφώθηκε στις 7 το βράδυ στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο, το οποίο, λίγο νωρίτερα, είχε καταληφθεί από εκατοντάδες αναρχικούς και αριστεριστές, σπουδαστές, αλλά και εργαζόμενους.

Πάντα στο πλευρό των νέων η Αστυνομία

«Η Αστυνομία, τονίζεται μεταξύ άλλων στην εγκύκλιο, πρέπει να συνεργάζεται στενά με τους αρμόδιους φορείς - υπουργείο Νέας Γενιάς, Σχολείο, σύλλογοι νέων, γονέων και κηδεμόνων, Εκκλησία, ιδρύματα αγωγής ανηλίκων κ.λ.π. - που επιτελούν το κύριο έργο και να συμμετέχει ενεργά στα ειδικά προγράμματά τους, που αντιμετωπίζουν ολοκληρωμένα τα θέματα της νέας γενιάς. Σ' αυτά τα

"Τέτοιες ιδεολογίες που λένε ότι η σφαλιάρα πρέπει να την τρώει και ο βιοπαλαιστής δεν τις βρήκα σε κανένα βιβλίο - προσθέτει ο άνδρας της. Οι Τράπεζες, λένε, εκπροσωπούν το κεφάλαιο. Εμείς όμως τι ...

ΚΟΜΟΤΗΝΗ-Η ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ "ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ,,

Ένας πυρήνας 20 ατόμων του Αντιεξουσιαστικού χώρου της Κομοτινής, "σήκωσε" το κύριο βάρος της παρέμβασης, που άρχισε από την Πέμπτη 14 Νοέμβρη. Γράφτηκαν 25-30 συνθήματα, ειδικά -με άμεση αναφορά στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73 και στα σημερινά πανηγύρια σχετικά μ' αυτή, και γενικά- τα πάγια αντιεξουσιαστικά συνθήματα. Τοιχοκολλήθηκαν σε όλη την πόλη αφίσες σχετικές με την "επέτειο του Πολυτεχνείου. (Ευχαριστούμε τους συντρόφους της Θεσσαλονίκης για τη βοήθεια που μας πρόσφεραν).

Ο κύκλος της παρέμβασης ολοκληρώθηκε την Κυριακή στις 17 Νοέμβρη με ένα φιλοσυντηρητικό στο χώρο του Πανεπιστημίου (συνοδεύα μουσικών αυτοσχεδιασμών) και το μοίρασμα δύο προκηρύξεων, σ' όλη την πόλη, τις οποίες και δημοσιεύουμε αμέσως παρακάτω.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΙΟΡΤΗ

ΗΤΑΝΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ΤΑΞΙΚΗ

ΟΣΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΟΦΙΜΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΑΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΙΡΟ ΜΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ Πολυτεχνείο, άλλο τόσο μπορεί και να παφεί να είναι μια "μουσική" καταγραφή. Αντίθετα μπορεί να είναι ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ της ... ξεχασμένης ιστορίας, μεσ' τα πλαίσια της επικαιρότητας που αυτή αποκτά κάθε χρόνο. ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ που επιμελώς επανέρχεται εναντία στη λήθη, αλλά με το πρόσωπο που της δίνει το μεθοδευμένο φεμμά και οι οργανωτές του. ΑΥΤΟ ΤΟ ΨΕΜΜΑ, που όλοι οι προλεταριοί καλούνται να καταναλώσουν και φέτος, προσφέροντας δείγματα της καλής τους συμπεριφοράς και υπακοής απέναντι στα αφεντικά τους, με τη συμμετοχή τους στην ετήσια φαντασμαγορική φερίστα του "πολυτεχνείου" που αυτά διοργανώνουν. Καλούνται να γιορτιάσουν άλλη μια φορά το θρίαμβο της εξουσίας πάνω στη ζωή τους, πατώντας γέρα πάνω στο πτώμα του Νοεμβρη του 73.

Όσοι όμως δεν ξεχασαν ακόμα να σκεφτονται, διακρίνουν ευκολα αυτό που οι πολιτικάντηδες, σαν ειδικευμένοι μονοπωλητές της διαχείρισης της εξουσίας, του κεφαλαίου, καθιέρωσαν σαν αποκλειστικό τους προνόμιο: Την τεχνική του να αναδυνεύουν φεμμάτα σε αξίες και να ανεχονται την αμφισβήτηση τους, στο βάθος που δεν ξεσκεπαζονται σαν τετοιές που πραγματικά είναι και δεν επιχειρείται το εμπρακτο κριτικό τους ξεπερασμά. ΟΠΟΥ /// τα γεγονότα παύουν να αναφέρονται στη γλώσσα της δράσης που τους ανήκει, και η γλώσσα αναφοράς δραστηριοποιείται για να τα οικειοποιηθεί, να τα διαστρεβλώσει και να τα αφομοιώσει...

Η αναφορά μας αυτή δεν στοχεύει στην οικειοποίηση της εξέγερσης του 73-προνόμιο των κομματικών-αλλά στην αποκατάσταση του ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ της ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ εναντία στη αποκρυφή- διαστρεβλώση του από ολό το εξουσιαστικό μπλοκ (φοιτητικές παρατάξεις, κομμάτια, συνδικαλιστές, αφεντικά).

Η αντιδικτατορική δράση των φοιτητών το 73 δεν ήταν επικίνδυνη για την ευρυθμία της "κοινωνικής τάξης" του κεφαλαίου. Η ίδια η καταληψη του πολυτεχνείου ήταν μια πράξη έξω από τη θέληση τους: 300 φοιτητές κυνηγημένοι από την αστυνομία μετά από πορεία, κατέφυγαν στο ασύλο του πολυτεχνείου. Από κει και πέρα η ριζοσπαστική επέμβαση των "εξτρεμιστών" και η εκρηκτική διάθεση αρκετού κόσμου, οδήγησαν στην έκρηξη το βράδυ της παρασκευής. Ο υποσκελισμός του διλήματός Φιλελευθερισμός ή Δικτατορία, η αγνοηση του αιτήματος της απλής πολιτικής μεταρρύθμισης που έθεταν οι φοιτητές, οδήγησε στη συσφύση των προϋποθέσεων κοινωνικής ανατροπής με προοπτικές καθολικής χρεοκοπίας της εξουσίας, που θα την επέφεραν αυτοί που βρεθήκαν κεινη τη νύχτα στους δρόμους, έξω από το ελεγχόμενο φοιτητικό "κίνημα". Καταστρεφώντας τραπεζες-ιερό ναός του χρήματος και του κέρδους, σουπερ-μαρκετ κι αυτοκίνητα-εικόνες της εμπορευματικής κοινωνίας, πυρπολώνοντας το υπουργείο δημοσίας "τάξης"-άντρο των μισθωτών

δολοφονων του κρατους... Το παθος τους για λιγες εστω ωρες αληθινης ζωης, που δεν διστασαν να τις πληρωσουν με το θανατο τους, ωθησε την κατασταση στα ορια της γενικευμενης κοινωνικης αποσυνθεσης. Χαρακτηριστικο γεγονος ειναι η αιτηση του Π. Κανελοπουλου στη χουντα για σχηματισμο κυβερνησης εθνικης ενοτητας. Αντιληφθηκε εγκααιρα οτι η κατασταση ξεφευγε απο τα χερια των πολιτικων ηγετων και οι στα πολιτικα πλαίσια φοιτητικές διαμαρτυρίες είχαν ξεπεραστεί. Μπροστα σ' αυτή την κατασταση η εξουσία στην ελλαδα για πρώτη φορά αναγκαστηκε να λειτουργήσει σε συνολο, ανεξάρτητα απο τις επι μερους διαφορες μεταξυ των ήδη διαχειριστων της - και των επιδοξων διεκδικητων της (κομματα αντιπολιτευσης). Φιλελευθεροι δεξιοι, "σοσιαλιστες", "κομμουνιστες", υπο το πεπλο της δημοκρατικης τους ενοτητας ενεργοποιήθηκαν για να προωθήσουν τελικα αυτο που το κεφαலைο αδυνατούσε να πετυχει εδώ και πολυ καιρο λογω του αναχρονιστικου του χαρακτηρα: την πραγμάτωση της κοινωνικης ενοτητας και γαλήνης για την ευρυθμότερη αναπαραγωγή του στον αεναιο φαυλο-κυκλο της συσφρευσης τοθ.

Τη στιγμή λοιπον που μερικές χιλιάδες εργαζομενοι, ανεργοι, νεολαιοι, συγκρουονταν στα οδοφραγματα με τους εξουσιαστικους μηχανισμους, βιωνοντας εντονα το ΔΙΚΟ τους ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ, οι δημοκρατες φοιτητες κατεστειλαν την πρόοπτική γενικευσης της εξεγερσης, προβοκαρωντας οσους την προωθουσαν και διαπραγματευομενοι να παραδώσουν το "πολυτεχνειο" στους πολιτικους ηγετες.

Η σταση των κομματων ηταν αναλογη, καταλογιζαν... μαλιστα ευθυνες στη χουντα γιατι κατεβαζει τα τανκς στο δρομο αντι να τους παραδώσει ομαλα την εξουσία. Απο την χουντα στην κοινωβ. δημοκρατια η μονη αλλαγή ηταν το οτι το κεφαலைο για πρώτη φορά απεκτησε συνειδηση για την αναγκη κοινωνικοποιησης του: στηριγμενο σε μια στρατιωτικη μειοψηφια, προκαλουσε αμεσα τον κοσμο κι ηταν απομονομενο. Επρεπε να αλλαξει τη μορφη του (στρατ. δικτατορια) ωστε να ενσωματωθει ευκολα στο ο ιδιο το κοινωνικο συνολο.

Ετσι θα γινοταν και αρχη για να υλοποιηθει ο εκσυγχρονισμος του - αιτημα καθολικο του λεγομενου δημοκρατικου μπλοκ.

Το σχεδιο καταστολης και αφομοιωσης του κοινωβ. κινήματος ανατροπης και του αντικαπιταλιστικου - αντικρατικου αγωνα που εξεφραζε το '73, αποτελει κοινο σημειο αναφοράς των κομματικων - εξουσιαστων απο το '73 ως σημερα. Μετη λασπολογία προσπαθουν να ξεορκισουν το αντικαπιταλιστικο φαντασμα του Νοεμβρη και να μας κανουν νατο ξεχασουμε τον Διοργανωνοντα φιεστες εθνικης ομοφυχιας (ενοτητας δηλ. βιομηχανων - εργατων, αφεντικων - υποχειριων τους, χαφιεδων - θυματων τους). 2ον Βγαζοντας "δημοκρατικους", "αντιφασιστικους" λογους με συνοδεία απο σουβλακια λουλουδακια, φανέλιτσες με σταμπα το Πολυτεχνειο. 3ον Κρυβοντας τα συνθηματα που προβαλαν το '73 στα ντοθβ αρια του πολυτεχνειου: "ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ", "ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ", "ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ", "ΚΑΤΩ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ", "ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ". 4ον Εξυμνωντας τους δημοκρατ. φοιτητες που ζηταγαν την πτωση της δικτατοριας, και αποσιωπωντας καθε τι για το κοιν. κίνημα του '73 που ζηταγε ολο τον κοσμο.

Επιθυμία μας ειναι η συνολικη αποδεσμευση απο καθε εξουσία, για αυτο το ζήτημα της κοινωνικης ανατροπης που τεθηκε το '73 θα παραμενει για πολυ ακομα ανοικτο, η ιστορια θα υποσχεται πολλα "πολυτεχνεια". Ο,τι κι αν μηχανευονται οι εξουσιαστες μας, η ιστορικη απαιτηση του νοεμβρη: θανατος στην εξουσία, θαναι ακομα πολυ ζωντανη για να δεχτει το σάβανο της σιωπης και του οριστικου της θανατου. Οσες δεκαετιες κι αν περασουν, οσα γενεθλια της φευτίας κι αν γιορτασουμε, το φαντασμα μιας ζωης χωρις εξουσία θα πλανιεται πανω απο τα κεφαλια των αφεντικων, κανοντας τον τελευταιο υπνο τους ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΑΝΗΣΥΧΟ.....

ΟΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

ΦΟΒΑΤΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΑΝ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

Ενώ ο κόσμος του έμπορεύματος άμφισβητιόταν, από τούς προχεταιρίους τρεφύοντας από την κομματική-συνδικαλιστική ηραιοίωση, έκφραζαν με μία βαθύτητα κριτικής, που είναι και η μόνη που χαίρει στους στόχους της - μία κριτική της όρτης - την επιθυμία να τρεφούν από την άρροτρίωση και τη μίερία της καθημερινής ζωής, να χύνουν το παν, εξουσία, ισχύ, τα πάντα - οι έλθοι οι ιδιοκτήτες της κοινωνίας της μισωπής εργασίας πανικοβλημένοι, μπροστά στην άκρωτη επιβεβαίωση των στόχων της κοινωνικής επανάστασης, χρησιμοποιούσαν καταχρηστικούς τους 350 επαναστάτες που κυνηγημένοι στην οδό Σόλωνος από την Αστυνομία καταφεύχουν στο ασυρ του Πολυτεχνείου, σαν "προβοκάτορες και πράκτορες της Κ.Π.Λ."

Χωρίς να δούμε να έμπρακτο με σε όποιεσδήποτε ποζιτικές σχετικά με την άπαρροση της έκρηξης αυτής η με τοιδήποτε σκετίζεται με την υπόθεση "εορτασμός του έπους Πολυτεχνείου", δημοσιεύουμε το σκετικό απόσπασμα, σημάζουμε: — Η ήστα της εξέγερσης των προχεταιριοποιημένων, μάλω του Νοέμβρη '73 έχκεται στο γεγονός ότι συνεχίζεται να "εορτάζεται" και να οικειοποιείται η κοινωνική μνήμη από τούς ρακέδες του κράτους και τούς Κεραχάιους.

— Η νίκη η πραχματική δεν είναι τίποτα άλλο παρά το ότι έδειξε για μία ακόμα φορά, πως η μόνη ένδοτητα που είναι δυνατή είναι η πρακτική κριτική της κοινής μίερίας, του κοινού έλευτετισμού, της κοινής αδοιότητας.

— Τα κρατικιστικά καθήκια δε συνεχίζουν να διαστρεβλώνουν, να έγκρηματούν, να οικειοποιούνται, να ροχακρίνουν, να διάλυν τούς έπιθυμίες μας. Θέρηση μας δεν είναι να δώσουμε ένα λακατηρισμό στο Νοέμβρη, που να ανταποκρίνεται με έναρκα στα χαρακτηριστικά του. Αλλά να κατασείουμε στα Αρέντικά, πως ΤΕΡΑ έπιθυμία μας είναι, μέσα στην πρακτική της αναλήτησης του κόσμου μας να διαλύσουμε ος το ψευδαισθήσεις του καμένου συρροικού ονείρου που μας πουρά η έμπορευματική-δεσματική κοινωνία, να πραχματώσουμε τς μισοτές των κειραετημένων άπορρούσεων, να κορυφώσουμε πών στο πτώμα του Παχικού Κόσμου όταν ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΙΝΤΑΙΣΤΗΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΗ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 15-11-84

Οχι σε Εκπομπή για το Πολυτεχνείο

ΗΤΑΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ
ΑΒΕΙ Η ΕΡΤ-2

Η ΕΡΤ-2 απέριμε εκπομπή για το Πολυτεχνείο της οποίας το γύρισμα είχε εγκρίνει γιατί ήταν μονομερής και γιατί ενώ στην πρόταση της - την επε- κριμένη από τον σταθμό - η σκηνοθέτης κυρία Π. Αλκουλή υποσχόταν ότι εθα αποφευ- χθούν τα ιδεολογήματα και θα εκτεθούν τα πραχματικά γε- γονότα του Δ.Σ. της ΕΡΤ-2, αλλά και η επιτροπή προγράμματος διαπίστωσαν ότι το περιεχόμε- νο δεν ανταποκρίνεται στην πρόταση και αποφάσισαν να μην βγάλουν στον αέρα μια εκ- πομπή εναντίον των φοιτητών και των κομμάτων.

Η εκπομπή αυτή έτσι όπως την περιγράφει το δελτίο Τύπου του σταθμού που την είχε προ- γραμματίσει να μεταδοθεί το

Σάββατο στη 1.15 είχε τίτλο «Οι εργάτες του Πολυτεχνείου» και περιλάμβανε συνεντεύξεις με εργάτες - αγώνιστές που για πρώτη φορά μιλούσαν στα μέσα ενημέρωσης αν και έπαιζαν από σημαντικό μέρο καθοδηγητικό ρόλο στα γεγονότα. Τα γυρί- σματα έγιναν στην Αθήνα, τα Μέγαρα, το Άγριο και τη Στο- κχόλη. Την έρευνα, κείμενα και το ρεπορτάζ έκανε ο Στάθης Δεληβοριάς και η σκηνοθεσία είναι της Πόπης Αλκουλή. Η δι- άρκεια τριών τετάρτων εκ-

πομπή κόστισε 1.000.000 δρα- χμές. Σε ερώτηση δημοσιογράφων αν δεν θα μπορούσε η διοίκηση της ΕΡΤ-2 να μεταδώσει την εκ- πομπή και να ακολουθήσει αμέ- σως μετά συζήτηση ώστε να ε- πιστημανθούν οι παραθέσεις, ο κ. Τσουτσούλης απάντησε πως δεν μπορούν να πάρουν τέτοια ευθύνη.

Η κυρία Αλκουλή σήλωσε πως: «Κάναμε μαζί με τον δημο- σιογράφο Στάθι Δεληβοριά μια πρόταση για την συμμετοχή των εργατών στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, με κέντρο βάρους την εργατική συνέλευση που συνεδρίαζε επί τρεις μέρες στο κέντρο Τσίτου.

Μέσω από την έρευνα δια- πίστωσε ότι κάποιες πλευρές της "αυθλολογίας" του Πολυτε- χνείου ανατρέπονται. Από και και πέρα έμεινε για μένα θέμα σεβασμού στη δουλειά μου. Να αφήσω τα στοιχεία αυτά η να τα αποκρύψω. Πραχματικά όμως δεν καταλαβαίνω γιατί το να- κομμένο αυτό δεν πρέπει να δε- τόφος της δημοσιότητας. Τα 11 χρόνια που πέρασαν είναι νομι- ζω αρκετά για να ριζώμε μια ερευνητική - κριτική - ματιά στα γεγονότα».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 16-11-84
Την απέρριψαν

Οι στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 έρασαν α- ποροριστικά και εργάτες αποτε- λει ιστορικά γεγονότα. Οι η συμβολή των εργατών στην αυ- θορητή λαϊκή εξέγερση δεν έ- χει προβληθεί ευρύτερα ως τότε (μια και κυρίως η εργα- τική συνέλευση στο Πολυτεχνείο είναι σίγουρο ότι δεν ελσχεσαν από πολιτικά κόμματα και τις αντιδικτατορικές τους οργανώ- σεις) αποτέλει χαρακτηριστικό μεταπολιτευτικό φαινόμενο.

Δεν μας εκπέσσε, έτσι, το ότι η διεύθυνση της ΕΡΤ-2 ε- πέριμε μια δημοσιογραφική έ- ρευνα, με θέμα ακριβώς την ε- ργατική συνέλευση στο Πολυτε- χνείο, που έκανε ο συνάδελφος Στάθης Δεληβοριάς, με σκηνο- θετική φροντίδα της Πόπης Αλ- κουλή. Όπως δεν θα μας εκ- πλίζει το ότι των περιγραμ- των στη μεγάλη επέλα, που θα δούμε στην τηλεόραση και θα διαβάσουμε στον Τύπο...

«Δεν μπορεί να εκτεθεί το

κινέλι - δήλωσε ο κ. Γ. Τσου- τσούλης - δείχνοντας μια εκ- πομπή, όπου υπάρχουν αιχμές εναντίον του Συντάγματος και του κράτους...». Αλλά αν οι εξέγερμένοι του Πολυτεχνείου στρέφονταν κα- τὰ το κράτος, ποιος με ποιο δικαίωμα αλλοιώνει τότε, κατά πώς του άρεσε, τα ιστορι- κά δεδομένα; Γ.Β.

ΟΠΟΥ....

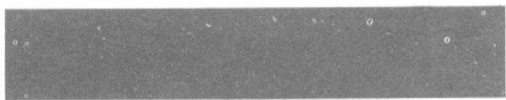
Από το λήθαργο του εφησυχασμού [μετά τη σχετικά έντονη δραστηριότητα των τελευταίων ημερών] έρχεται πολύ γρήγορα αυτή τη φορά να μας ταρακουνήσει ένα νέο κρατικό έγκλη- μα. Με την ευκαιρία, ας υπενθυμίσουμε ότι η λογική της σύγκρουσης με την εξουσία και τους μηχανισμούς της. Μόνο μετά από την... πρόσκληση μιας συγκεκριμένης και ορατής: εγ- κληματικής τους ενέργειας, έχει και επιβάλ- λει τους δικούς της όρους, και συνιστώσες. Χαρακτηρίζει άμεσα και καθορίζει το πλαίσιο της δράσης και της αποτελεσματικότητάς της, ενάντια στην εξουσία, περιορίζοντάς της σε αποσπασματικές, αντικειμενικά απομονωμένες, και αναποτελεσματικές τελικά ενέργειες, που χωρίς συνέχεια, ολοκλήρωση και άρα δικαιο- λόγησή τους, μένουν αστήρικτες και ευάλωτες απέναντι στη διαστρέβλωση και προβοκάτσια που επιφυλάσσουν γι' αυτές η εξουσία και οι μηχανισμοί της, και μικρή σχέση έχουν με την σε κάθε επίπεδο συνειδητή και επιθυμητή καθημερινή αντιεξουσιαστική στάση ζωής.

Η ΕΠΑΝΑΔΡΑΣΤΗΡΙΟΠΟΙΗΣΗ ΜΑΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Μ. ΚΑΛΤΕΖΑ

Το βράδυ της Κυριακής, μετά από επικοι- νωνία με συντρόφους στην Αθήνα, και πληρο- φόρηση για τα εκεί γεγονότα και το φόνο του Μ. ΚΑΛΤΕΖΑ, έγιναν συζητήσεις για να καθο- ριστεί η δική μας στάση. Τη Δευτέρα βγήκε ανακοίνωση στη φοιτητική λέσχη, την οποία και δημοσιεύουμε, έγινε παρακλητική παρέμ- βαση στη συνδράση του συμβουλίου των φοι- τητών για τα γεγονότα, για να ξεσκεπαστεί το υποκριτικό - πολιτικάντικο "ενδιαφέρον" τους για το φόνο του 15 χρόνου και φωνάχτηκαν συνθήματα όπως το "μπάτσό:-ε.φ.ε.ε.: κοινός αγώνας". Συγκροτήθηκε κατοπιν πορεία στην πόλη που κατέληξε στην κατάληψη της γραμ- ματέλας της νομικής σχολής. Ο αρχικός πυ- ρήνας της κατάληψης αποτελούνταν από 30 ά- τομα. Η είσοδος και συμμετοχή κι άλλων α- τώμων, ευαισθητοποιημένων από την αστυνομι- κή βία-αυθαιρεσία, οδήγησε μεν στην ποσοτι- κή βελτίωσή της - 60 άτομα ήταν το δυναμικό της την ώρα που γίνονταν γενική συνέλευση της - αλλά ταυτόχρονα την εξασθένησε, κατά

κάποιο τρόπο, ποιοτικά. Από τις πρώτες συζητήσεις άρχισαν να φαίνονται οι διαφορές που σίγουρα υπόβοσκαν μεταξύ των συγκεκριμένων ατόμων που συμμετείχαν, αφού το μόνο ίσως κοινό τους σημείο ήταν η επιθυμία τους ν' αντισταθούν στην αστυνομοκρατία, και όχι μια κοινή θεωρητική-πρακτική στάση απέναντι στα γενικότερα κοινωνικοπολιτικά προβλήματα.

Στη γενική συνέλευση της κατάληψης, οι διαφωνίες ως προς το χαρακτήρα και το στόχο της κορυφώθηκαν, με αποτέλεσμα η πρώτη διακήρυξή της σχετικά με τους λόγους ύπαρξης και λειτουργίας της, και μετά από αμοιβαίες υποχωρήσεις, να διατυπωθεί στις 6 το πρωί της Τρίτης. Η διακήρυξη αυτή δόθηκε σε δημοσιογράφους του τοπικού τύπου και του Αθηναϊκού πρακτορείου, και μοιράστηκε από καταληψίες στην πόλη. Παρά τη συχνή επικοινωνία με τις καταλήψεις του Πολυτεχνείου της Αθήνας, της Πάτρας και της Ξάνθης, και παρά την επιθυμία των Αντιεξουσιαστών της κατάληψης να τη διατηρήσουν, το μεσημέρι της Τρίτης, ήταν ήδη φανερό η αδυνατότητα ξεπεράσματος της εσωτερικής της μη συνοχής, που οδηγούσε στην οργανωτική της σχεδόν ανυπαρξία. Η ανικανότητά της ακόμα να αυτονομηθεί, να αποκτήσει δηλαδή και δικό της χαρακτήρα, ώστε να πάψει η ύπαρξη και λειτουργία της να συνίσταται αποκλειστικά και μόνο σε συνάρτηση με την εξέλιξη της κατάστασης στην Αθήνα, έκανε φανερό το ότι οδηγούνταν σε μαρσμό. Έτσι το βράδυ της Τρίτης, μετά τη λύση της κατάληψης στην Αθήνα, κι αφού η παραμονή τους ήδη είχε γίνει... εφιαλτική οι αντιεξουσιαστές αποχώρησαν. Μετά μια ώρα περίπου έφυγαν και οι τελευταίοι εναπομείναντες.

Η ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΣΤΗ Φ. ΛΕΣΧΗ
Η ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΣΤΗ Φ. ΛΕΣΧΗ
Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΕΝ ΠΡΑΞΕΙ
ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΝΟΙΣΘΕΝΕΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ:

Όταν οι Ναζ έκαναν τους Εβραίους, δε με ένοιαζε, δεν ήσουν Κομμουνιστής. Όταν οι Ναζ έκαναν τους Κομμουνιστές, δε με ένοιαζε, δεν ήσουν Κομμουνιστής. Όταν οι... Όταν οι... ΝΑΖ έκαναν εμένα, δεν υπήρχε κανείς για να διαμαρτυρηθεί...".

Κις, βράδυ 11 Νοέμβρη αστυνομικός πυροβόλησε και σκοτώνει εν ψυχρώ νεαρό διαδελωτή. Είναι η τρίτη φορά από το κλάκερ που αστυνομικός σκοτώνει χωρίς σοβαρά λόγο. Φαίνεται πως τα κλέφτικα Σινιόρα και την Άνγκιλα που διαμαρτυρήθηκε για τον Έλληνα δολοφόνο της.

Την ίδια ώρα που οι ένοπλες συμμαχίες του κράτους και του κεφαλαίου (οι ίδιοι που έπαιξαν την εξέγερση του '73 στο αίμα και δολοφόνησαν το Νοέμβρη του '80 τους Κουμή και Κανελαπούλου) κατέβηκαν στενά στην τάξη των θυμάτων τους [...] μέσα στα πλαίσια της επικερδούς από το "σοσιαλιστικό" κράτος κοινωνικοποίησης τους και της συναινετικής απόδοξής τους από το λαό, τα γεγονότα ανέτρεψαν το σχέδιό τους και έδειξαν για ακόμη φορά τον πραγματικό τους ρόλο: τη συντήρηση των δυνάμεων αναπαραγωγής της κρατικής τάξης και του κεφαλαίου (η αστυνομία γυρνάει καθημερινά διαδελωτές, σπέρνουν, άγερνουν για να θυμάσαι, την αντίδρασή τους ενάντια στην κοινωνική ανισότητα και αδικία).

Η αστυνομική δύναμη στρέφεται μόνο ενάντια σε αυτούς που απειλούν το δόλο και την πωλή της. Η ίδια η ύπαρξη της αστυνομίας σχετίζεται άμεσα με την κοινωνική τάξη που επιβάλλει το κεφάλαιο, την οποία και υπερασπίζεται. Το να απειληθεί το δόλο που θέλει να εμψυκώσει ότι έχει και να τον πωλέσει δεν είναι ο μοναδικός λόγος για να μπεις στο στόχαστρό της.

ΑΥΡΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΣΟΥ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΤΕΛΑΒΑΝ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΗΣ ΤΟΥ Δ.Π.Θ.

Μέσα στο νέο κύμα των αναταραχών που ξέσπασε στην πρωτεύουσα μετά την δολοφονία του μαθητή Μιχάλη Καλτεζά από αστυνομικό όργανο, την εκκένωση του Χημείου από τους καταληψίες φοιτητές και τις αιματηρές συγκρούσεις που είχαν μέχρι τις πρωινές ώρες, 58 τραυματίες αστυνομικούς και πολίτες, που συνέπεσαν στον τραγικό γίορτασμό των ηρώων του Πολυτεχνείου, ένα γενικό κλίμα αντιδράσεων εμφανίζεται σ' όλες τις πόλεις.

Στην Κομοτηνή και Ξάνθη ομάδες αναρχοαυτόνομων φοιτητών έχουν καταλάβει από χθες το απόγευμα τις γραμματείες των σχολών, ενώ σήμερα με τηλεβόες και μεγάφωνα στην Πολυτεχνική σχολή της Ξάνθης, με φεύγ - βολάν και έντυπα στην Νομική Κομοτηνής προσπαθούν να εξωτερικεύσουν στο πλατύ κοινό τις προθέσεις τους και να ευαισθητοποιήσουν τον κόσμο ενάντια στην κρατική καταστολή.

Σε επαφή με τους καταληψίες φοιτητές οι οποίοι είναι ειρηνικοί στις εκδηλώσεις τους, ήταν ο γενικός γραμματέας του Δημοκρατικού Πανεπιστημίου Θράκης κ. Στεφ. Μουρούζης για την αποφυγή εκτρώπων.

Στην ανακοίνωση που εξέδωσαν σήμερα οι φοιτητές της Νομικής που είναι ταμπουρωμένοι στην γραμματεία της σχολής, τονίζουν τα ακόλουθα: «Με αφορμή την εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά και τις συλλήψεις των 37 καταληψιών του Χημείου της Αθήνας μετά την απροκάλυπτη εισβολή των «σοσιαλιστικών» ΜΑΤ και την παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου καταλάβαμε στις 8.30 το βράδυ της 18—11—85 τη γραμματεία της Νομικής σχολής του Δημοκρατικού Πανεπιστημίου Θράκης. Η ενέργεια αυτή αφενός μεν έρχεται αλληλέγγυα στους διαδελωτές και συλληφθέντες της Αθήνας και των άλλων πόλεων, θύματα της αστυνομικής βίας, αυθαιρεσίας, αφ' ετέρου δε έχει τον χαρακτήρα της αυτοάμυνάς μας απέναντι σ' αυτή τη μορφή κρατικής βίας, την αστυνομοκρατία, που μπορεί να εκφραστεί μόνο με την εναντίωσή μας σ' αυτή. Η αστυνόμευση που εφαρμόζεται και τη «σοσιαλιστική» μας εξουσία, έρχεται να αποδείξει ότι πάντα ήταν αλήθεια και κρυβόταν επιμελώς: ότι αποτελεί συστατικό στοιχείο της ταξικής κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, την οποία και υπερασπίζεται. Είναι συνεπώς αναγκαστική πολιτική επιλογή — όταν οι περιστάσεις το απαιτούν — των κυβερνήσεων αυτών (απλών διαχειριστών της κρατικής εξουσίας) να υπερασπίζονται με κάθε τρόπο αυτό που διαχειρίζονται. Γι αυτό οι απροκάλυπτες επεμβάσεις της αστυνομίας και των συναφών κατασταλτικών μηχανισμών (ΜΑΤ—ΜΕΑ) στρέφονται όχι μόνο ενάντια σε όσους διαφωνούν ολοκληρωτικά με την ύπαρξή τους αλλά επεκτείνονται και ενάντια σε καταληψίες, εργάτες, άνεργους, νεολαίους, φτάνοντας μέχρι ψυχρές δολοφονίες, όπως αυτή του Μιχάλη Καλτεζά. Έτσι νοούν ότι προστατεύουν τους πολίτες οι σύγχρονοι πιστολέρο της αστυνομίας; Γι αυτό απαιτούμε: Κατάργηση ΜΑΤ—ΜΕΑ. Αφοπλισμό ολόκληρης της αστυνομικής δύναμης. Υπεύθυνες εγγυήσεις για μη αυθαίρετες συλλήψεις στο μέλλον. Απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων».

Ένα γιγαντοπανώ μιλά για την κατάληψη ενώ μικρότερα χειρόγραφα στα τζάμια γράφουν: «Οι καιροί είναι αμείλητοι, αντισταθείτε», «Κάθε μπάτσος και μια κρεμάλα, κάθε κλούβα και μια μολότωφ».

Αλλά πώς είδαν την κατάληψη οι υπόλοιποι φοιτητές. Όλες οι πολιτικές παρατάξεις καταδικάζουν την ενέργεια σαν εμπρηστική στο όλο κλίμα και δεν συμφωνούν με το πνεύμα των καταληψιών. Η κατάληψη έγινε αυθαίρετα δίχως απόφαση του Δ.Σ. του συλλόγου.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνήσαμε μεσ' το Νοέμβρη με δυο Αναρχικές ομάδες από την Αθήνα την αναρχική ομάδα γαλατσίου "χωρίς όρια" και την Αναρχική ομάδα Τερψιθέας "Διεθνιστής".

Οι σύντροφοι από το Γαλάτσι μας έστειλαν μερικές αφίσσες και 3 μπροσούρες [που κυκλοφόρησαν από το καλοκαίρι και μετά στην Αθήνα]. Δημοσιεύουμε μια προκήρυξη και μια αφίσσα που αναφέρονται στο σύντροφο Αρμάνιους που τώρα έχει αποφυλακιστεί μέχρι να γίνει η δίκη του, μετά από δίμηνη σχεδόν απεργία πείνας.

Η δεύτερη είναι μια αυτοκριτική του χώρου των αναρχικών. Θεωρούμε ότι η δημοσίευσή της, που συμπίπτει χρονικά με τα πρόσφατα γεγονότα του πελυτεχνείου, αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Μια αδυναμία του χώρου των Αναρχικών είναι η τάση του νάναι θεαματικός και θορυβώδης χωρίς να καταφέρνει να συγκροτηθεί και να γίνει επικίνδυνος για την εξουσία. Ρίχνοντας μια ματιά στην περσινή χρονιά θα δούμε ότι αρκετές φορές επικράτησαν απόψεις και πρακτικές υποκειμενισμού και αυτοεπιβεβαίωσης. Ακόμα σε κάθε κίνηση δεν δινόταν κάποια συνέχεια και προοπτική για την οργάνωση του αναρχικού κινήματος με άμεση συνέπεια τα χτυπήματα ενάντια στην κρατική εξουσία να είναι ανούσια.

Η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων δεν έγινε αντιληπτή σαν τέτοια, αλλά σαν μια φαλλοκρατική διαμάχη επίδειξης τσαμπουκά ανάμεσα στις δυνάμεις καταστολής και τους αναρχικούς Σούπερμεν, αφήνοντας σχεδόν αδιάφορη την πλειοψηφία των εκμεταλλευόμενων την ελληνικής κοινωνίας. Ουσιαστικά αυτό που λειτούργησε θετικά είναι το ξεπέρασμα του φόβου απέναντι στην εξουσία και η ενεργοποίηση μιας διάθεσης σύγκρουσης στον κόσμο. Ο χώρος όμως μπλοκαρίστηκε σε μια στενή λογική, που το έκανε να μην είναι αντιμέτωπος συνολικά με το κράτος και τον πολιτισμό του, να μην παλεύει σε κάθε επίπεδο την -κυρίαρχη- ιδεολογία αλλά να θεωρεί σύγκρουση με το κράτος μόνο τη σύγκρουση με την αστυνομία. Δε μπόρεσε να δημιουργήσει μια υποδομή συγκρότησης και οργάνωσης, τέτοια που θα δίνει συνέχεια και θα γενικεύει τις επιμέρους συγκρούσεις σε κάθε τομέα της ζωής.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε σε πολλούς συντρόφους μια λογική ακτιβισμού σαν άρνηση και ξεπέρασμα της προσωπικής μιζέριας.

Μια λογική που θεωρεί συντηρητισμό κάθε προσπάθεια δημιουργίας υποδομής και οργάνωσης, μια λογική που θέλει να επαναλάβει το σενάριο των συγκρούσεων αστυνομίας-αναρχικών χωρίς να εξετάζει τις συνθήκες και τους όρους της κοινωνικής πραγματικότητας, χωρίς να τη νοιάζουν οι απώλειες που θάχουμε, χωρίς νάναι ικανή να κάνει μια σύνθεση στη δράση, μια ασυνείδητη δογματική-στείρα λογική που οδηγεί το χώρο σε μια αποκομμένη από την πραγματικότητα δράση, μια δράση περιστασιακή του τύπου "άντε να μαζευτούμε να δούμε τι θα κάνουμε" και φυσικά οριοθετημένη στο γκέτο των Εξαρχείων κάτι που βολεύει την κρατική εξουσία και που μας αποκόβει από τον υπόλοιπο κόσμο των εκμεταλλευόμενων. Προοπτική καμιά. Μόνο εκτόνωση και ψευδές σπάσιμο της ανίας. Από τη μέχρι τώρα εμπειρία μας πιστεύουμε ότι η έλλειψη κοινωνικών προσβάσεων είναι αυτή που μας κάνει ακίνδυνους για την κρατική εξουσία. Γιατί την κοινωνική επανάσταση δεν θα την κάνουμε εμείς και η παρέα μας αλλά το σύνολο των εκμεταλλευόμενων κάνοντας το Αναρχικό όνειρο πραγματικότητα. Αυτό σημαίνει ότι όποιος δεν βλέπει την αναγκαιότητα υποδομής και οργάνωσης του χώρου -με παράλληλα επιλεγμένα χτυπήματα ενάντια στο κράτος- ασυνείδητα και με μια δογματική και κοντόφθαλμη πρακτική.... δημιουργεί εμπόδια για την ανάπτυξη του Αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα και μετατρέπει το Αναρχικό όνειρο σε καθημερινό εφιάλτη.

Η δικαιοσύνη και το σωφρονιστικό σύστημα σαν θεσμοί της ταξικής κοινωνίας έχουν σαν στόχο να ενοχοποιήσουν το κάθε άτομο που αντιστέκεται στην κοινωνική και οικονομική υποταγή και να δικαιώσουν την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, επιβάλλοντας στην κοινωνία σιγή νεκροταφείου.

Έχοντας επίγνωση ότι οι πραγματικοί εγκληματίες βρίσκονται έξω απ' τις φυλακές με το νόμιμο προσωπείο των ανωτέρων υπαλλήλων του κράτους και των καπιταλιστών και πιστεύοντας ότι αυτοί που κλείνονται στις φυλακές είναι άτομα που οδηγούνται σε «αδικήματα» απ' την ίδια την κοινωνία, δεν αποδεχόμαστε τον διαχωρισμό ποινικού και πολιτικού κρατούμενου, γιατί σκοπός μας είναι βάζοντας την ζωή και την ελευθερία στο επίκεντρο των προβλημάτων μας, να απελευθερώσουμε τις δυνατότητες επίλυσής τους μέσα από την αυτοσυνείδηση των ατόμων, να συνειδητοποιήσουμε εμείς και τα εκατομμύρια των εργαζομένων, την ιστορική δυνατότητα να ανατρέψουμε την εξουσία μέσα απ' την κοινωνική επανάσταση.

Αν σήμερα οι «ποινικοί» απλά και μόνο συμβάλλουν στην καταστροφή του θεάματος του πανίσχυρου κράτους, αύριο θα είναι μαζί μας συμμετέχοντας ενεργά στο κίνημα ανατροπής του.

Η αντίληψη των εξουσιαστών (από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά του κεφαλαίου) είναι ότι η δικαιοσύνη και ο σωφρονισμός προφυλάσσει την κοινωνία από τα αποβράσματα, αντί να θεωρούν την ίδια την κοινωνία του κεφαλαίου ιστορικό απόβρασμα άξιο καταστροφής.

Δεν θέλουμε την αλληλεγγύη στους κρατούμενους απ' αυτούς που απλά και μόνο επιδιώκουν μια καλύτερη δικαιοσύνη και αστυνομία στην υπηρεσία μιας δημοκρατίας του κεφαλαίου, χωρίς ψεγάδια.

Η αλληλεγγύη στους κρατούμενους μπορεί να γίνει μόνο στη βάση της εναντίωσης στο κράτος και τους θεσμούς του.

Δεν μας φαίνονται «περίεργες» οι αυθαιρεσίες των κρατικών μηχανισμών γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν θέλουν να δικάσουν πράξεις αλλά ιδέες, γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι θέλουν να κάνουν την ύπαρξή μας ποινικό αδίκημα γιατί ξέρουμε καλά ότι δεν φοβούνται την επαναστατική πολιτική αλλά την κοινωνική επανάσταση.

Οι Β. Αρμάνιους - Κ. Παρασίδης κι όλοι οι αναρχικοί που βρίσκονται στις φυλακές για πολιτικά ή ποινικά αδικήματα είναι όμηροι του κοινωνικού πολέμου ενάντια σε κράτος και αφεντικά που διεξάγεται σ' όλο τον κόσμο.

Οι δεσμοφύλακες και οι δήμιοι του Αρμάνιους-Παρασίδη είναι πάντα οι ίδιοι βρίσκονται παντού. Στις φυλακές και στα ψυχιατρεία, στο στρατό, στα κομματικά γραφεία και στις βιομηχανίες όπλων, στο Μπρίξτον και στο Μπέρμιγχαμ της Αγγλίας, στη Φραγκφούρτη και στα «λευκά κελιά» της Δ. Γερμανίας, στη Νότια Αφρική, στην Λατινική Αμερική, σ' Ανατολή και Δύση.

Η πάλη ενάντια στις φυλακές είναι πάλη ενάντια στην κοινωνία-φυλακή για μια κοινωνία που η απαίτηση για ζωή δεν θα είναι έγκλημα για μια κοινωνία χωρίς διαχωρισμούς και ανισότητες.

Η συμπαράσταση στους φυλακισμένους είναι υπόθεση όλων μας, είναι υπόθεση κάθε ανθρώπου που αντιστέκεται σε κάθε τι που εξοντώνει την προσωπικότητά του.

Για να πάψουμε να είμαστε παθητικοί συνένοχοι των νόμων του κράτους και των αφεντικών.

Απαιτούμε την άμεση αποφυλάκιση των Αρμάνιους-Παρασίδη που κινδυνεύει άμεσα η ίδια τους η ζωή.

Με τι άδεια;

Το παιδί ούτε το ξέρω προσωπικά ούτε έχω τίποτα μαζί του. Το είδα χτες να ποζάρει στην αναχώρηση του (Πρωθυπουργού για τη Μόσχα και ομολογώ ξαφνιάστηκα.

Για τον Ανδρίκο Παπανδρέου μιλάω, το γιο του Ανδρέα, που φαντάρος ων, ταξίδευε με τον πατέρα του και ήδη βρίσκεται στη σοβιετική πρωτεύουσα.

Βεβαίως δεν έγινε τίποτα, αλλά δε κύριε Δροσογιάννη για πες μας, εσύ που τόσο ... νοιάζεσαι για την ισότητα ανάμεσα στους φαντάρους, σε πόσους συναδέλφους του Ανδρίκου έδωσες άδεια ως τώρα να ταξιδέψουν στο εξωτερικό;

Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι και ο Ανδρίκος σου ζήτησε άδεια, αλίμονο, μεταξύ μας (σας);

Αν μπορείς λοιπόν πες μας. Κι όχι απαντήσεις του στυλ «απολύθηκε» ή «δεν υπηρετεί», γιατί και ότι «υπηρετεί» το παιδί ξέρουμε! και πού υπηρετεί γνωρίζουμε. Κατάλαβες;

Εφημ. "ΠΟΛΙΤΙΚΗ"

Ο στρατός, απαράδεκτος θεσμός

ΤΟ 14% των νεαρών Γάλλων αποφεύγουν να υπηρετήσουν στο στρατό.

Σύμφωνα με έρευνα του γαλλικού περιοδικού «Επίκουριαν», το 38% των Γάλλων ηλικίας 15 - 25 χρονών θεωρούν το στρατό «απαράδεκτο θεσμό», ενώ μόνον 27,3% συμφωνούν με την ύπαρξη της στρατιωτικής θητείας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το 16% των ερωτηθέντων δήλωσε πως θα λιποτακτούσε σε περίπτωση πολέμου.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ ΔΕΝ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙΤΑΙ

- Η ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΧΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΚΛΗΜΑΤΑ
- ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΤΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑ ΚΙΛΙΣ ΤΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΡΟΣΕΛΦΟΥΝ ΣΤΟΝ ΒΙΚΤΟΡΑ ΑΡΜΑΝΙΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ 3 ΜΗΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ΣΤΟΙ ΧΙΟ ΣΤΟ ΑΣΤΙΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥΣ (μηνή μολούφ σε τραπέζι)

Θα χρειαστεί να αποφυλακιστεί νευροζ, σαν τον απεργο πειναρά, χαλαρώ Μανός...

- Η ΣΥΜΜΗ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΟΙ ΨΥΧΟΙ ΚΙΛΙΣΗΣ ΤΟΥ ΣΤΙΝΟΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΑΙΔΑΣ ΤΟΥΡΕ ΠΡΙΑΣ
- Η ΣΥΜΜΗ ΠΟΥ Η ΓΕΛΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΘΟΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΤΙΝΗ ΚΑΘΙΣΤΕΙ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΔΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΙ ΜΙΑ, ΤΟΝ ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΙΑΖΟΜΕΝΩΝ ΠΑ ΤΟ ΚΑΛΥΠΤΟ ΜΑΝΙΡΟΜΑ ΤΩΝ ΑΕΟ ΝΩΝ ΤΟΥΣ.
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΚΕΥΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΤΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΗΝ ΑΝΟΡΘΗΝ ΑΣΙΟΠΡΕΨΙΑ Ο Β. ΑΡΜΑΝΙΟΥΣ ΕΧΕΙ ΚΑΤΗΓΗ ΣΙ ΑΠΡΕΙΑ ΠΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 20.8 ΑΠΑΙΤΩΝΙΑΣ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΤΑΚΤΗ ΤΟΥ.
- Η ΣΙΟΝΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΡΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΙΝΟΧΗ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
Η ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
Η ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΙΠΟΤΑ

Πούλησαν τὸ ἄρμα τους σὲ ἄσκηση γιὰ 2 κάσες βότκα!

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ, 5 (Ασφ. Πρές).—

Οι Σοβιετικοί στρατιώτες που αποτελούσαν τὸ πλήρωμα ἑνὸς ἄρματος μάχης καὶ πού εἶχαν χωθεὶ κατὰ τὴ διάρκεια στρατιωτικῶν γυμνασιῶν στὴν Τσεχοσλοβακία, ἀποδείχθηκε τελικὰ ὅτι... εἶχαν πούλησι τὸ ἄρμα τους σὲ ἑνὸν ἰδιοκτήτη μὲρ παίρνοντας γιὰ ἀντάλλαγμα δύο κάσες βότκα. Αὐτὴ ἡ ἐξωφρενικὴ ὑπόθεση ἀποκαλύφθηκε ὅταν θρέθηκαν οἱ στρατιῶτες νὰ κοιμούνται τοῦ καλοῦ καιροῦ σκίπα σὲ μεθῦσι σὲ ἑνα δάσος μετὰ ἀπὸ δύο μέρες.

Σύμφωνα μὲ τὴν κυριακάτικη ἐκδόση τῆς ἐφημερίδας «Φραγκφούρτερ Αλγκεμάινε Τσάι-

τουνγκ», μετὰ τὸν ἐντοπισμὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ δεδομένου ὅτι δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ δώσουν κατάρθεση στὴν κατάσταση πού βρίσκονταν, καταβλήθηκαν ἐντονας προσπάθειες ἀλλὰ τὸ ἄρμα μάχης δὲν θρέθηκε πούθενά. Μόνον ἀργότερα οἱ ἀρχές ἐμαθαν ὅτι μετὰ τὴν ἀγορὰ πού ἔκανε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μὲρ διέλυσε τὸ ἄρμα καὶ πούλησε τὰ κομμάτια σὲ ἑνα κέντρο ἐπεξεργασίας καὶ ἀνακύκλωσης μετᾶλλων.

ΟΙ ΠΛΑΤΕΙΕΣ μας ἔχουν γεμίσει γυφτάνια πού ζητιανεύουν. Αὐτὸ εἶναι φαινόμενο πού παρατηρεῖται καθε καλοκαίρι. Ἀς ξεκινήσει ἡ τουριστικὴ αστυνομία με μὴ ἐγκαθάριση, ἀς κυνηγήσει αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ἐμπόρους τῆς φτώχειας καὶ ἀς καθαρῶσι τὴν Αθήνα ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ πού τὴν πάει πολλὰ χρόνια πίσω. Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸ πρέπει νὰ βοηθήσει. Νὰ μὴ δίνει ἄρτε δρασμὴ σὲ κᾶτι τέτοια υποκείμενα...

Ρύπανση εἶναι οἱ κλούβες καὶ τὰ περιπολικά

Ρύπανση εἶναι οἱ στρατοκράτες καὶ τὰ αφεντικά

Ρύπανση εἶναι ἡ βρώμικη ἀνάσα τοῦ κράτους πού μολύνει τὴ ζωὴ μας

Κείμενα, συνεργασίες, κριτικὴ, πληροφορίες
στὴ διεύθυνση

ΤΣΙΓΚΙΝΙΑΝΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

Τ.Θ. 89

ΚΟΜΟΤΙΝΗ

κία τὸ φθινόπωρο τοῦ 1984.

Σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα, οἱ τέσσερις στρατιῶτες κρύωναν καὶ εἶχαν μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ βότκα. Φτάνοντας σὲ ἑνα χωριὸ, ἀγόρασαν ἑνα μπουκάλι μόνον ἀφοῦ τὰ χρήματά τους ἦταν πολὺ λίγα. Στὴ συνέχεια, ὁ ἑνὲς πούλησε τὴν χρυσὴ του θέρα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει ἄλλα τρία μπουκάλια. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν γερὰ ποτήρια καὶ ἀποφόρσαν τελικὰ νὰ πούλησουν τὸ ἄρμα μάχης γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν δύο κάσες βότκα καὶ πάνω ἀπὸ τρία κιλά ρέγγες καὶ τουρσιά. Ο Φίλιπ ἀννοεὶ τίς συνέπειες πού ἀντιμετώπισαν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μὲρ καὶ οἱ στρατιῶτες.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ "ΝΕΓΡΟΙ"

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΣ ΛΑΟΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, ΠΟ
ΛΩΝΙΑΣ, ΧΙΛΗΣ, ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ, ΚΑΝΑΚ, Β.ΙΡΛΑΝΔ
ΙΑΣ, ΠΟΡΤΟ ΡΙΚΟ, ΙΝΔΙΑΝΟΝ Κ ΒΑΣΚΟΝ

 ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ
ΠΡΟΤΟΒΟΛΙΑ

ΔΡΧ. 100